

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

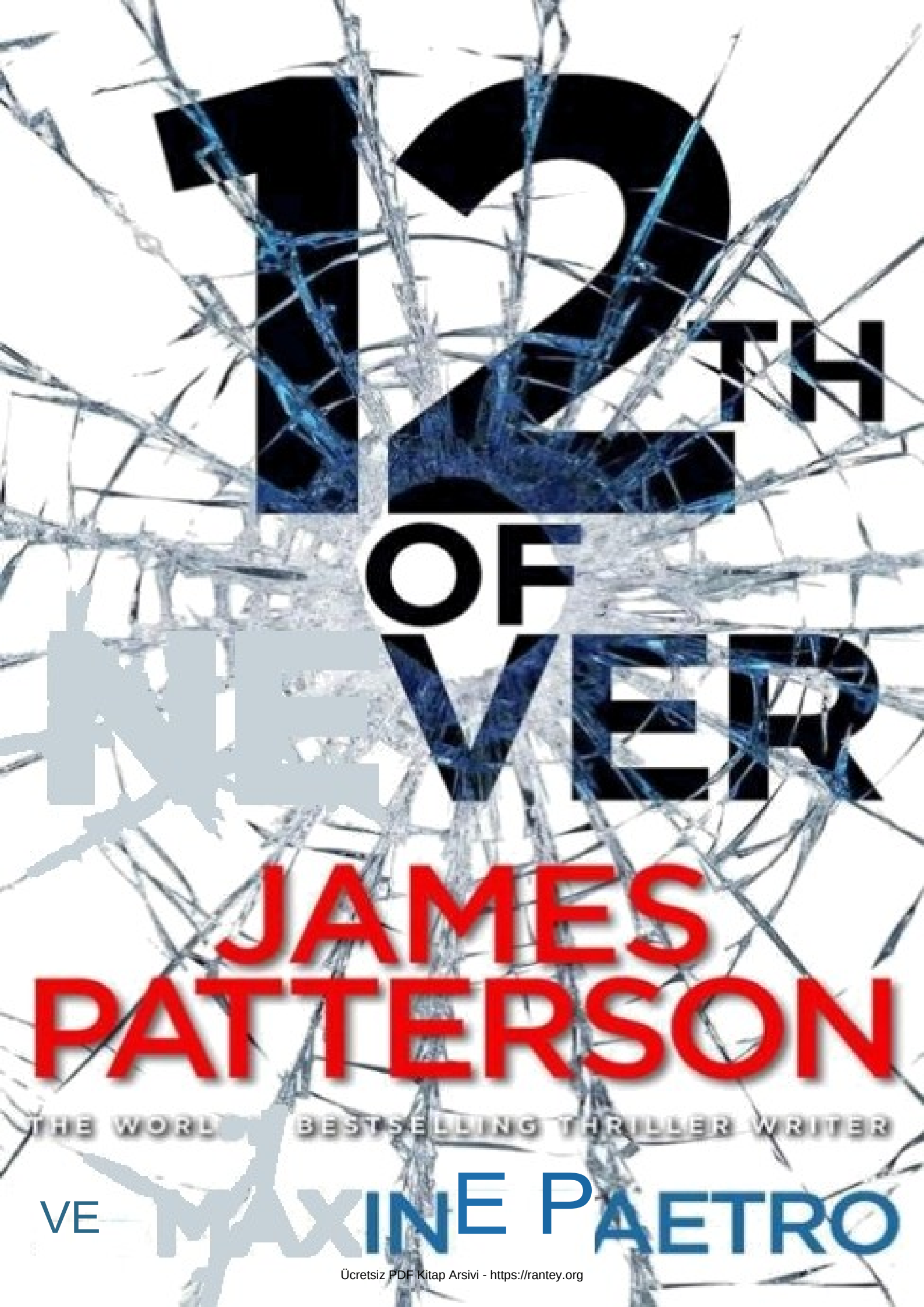
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



THE DEATH OF NEVER

JAMES PATTERSON

THE WORLD'S BESTSELLING THRILLER WRITER

VE MAXINE PAETRO



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

İçindekiler

[Kitap Hakkında Yazar](#)

[Hakkında](#)

[Ayrıca James Patterson](#)

[tarafından Başlık Sayfası](#)

[Adanmışlık](#)

[Önsöz: Karanlık ve Fırtınalı Bir Gece](#)

[Bir](#)

[İki](#)

[Üç](#)

[Kitap I: Üç Hafta Sonra](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Kitap II: Tezgahın Dışında](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)

[Kitap III: 103 Gölgede](#)

[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)

[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)

Kitap IV: Tutulma

[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)
[Bölüm 78](#)
[Bölüm 79](#)
[Bölüm 80](#)
[Bölüm 81](#)
[Bölüm 82](#)
[Bölüm 83](#)
[Bölüm 84](#)
[Bölüm 85](#)
[Bölüm 86](#)
[Bölüm 87](#)
[Bölüm 88](#)
[Bölüm 89](#)
[Bölüm 90](#)
[Bölüm 91](#)
[Bölüm 92](#)
[Bölüm 93](#)
[Bölüm 94](#)
[Bölüm 95](#)
[Bölüm 96](#)
[Bölüm 97](#)
[Bölüm 98](#)
[Bölüm 99](#)
[Bölüm 100](#)
[Bölüm 101](#)
[Bölüm 102](#)
[Bölüm 103](#)

[Bölüm 104](#)

[Bölüm 105](#)

[Bölüm 106](#)

[Bölüm 107](#)

[Bölüm 108](#)

[Bölüm 109](#)

[Bölüm 110](#)

[Sonsöz: Profesyonel Futbol için Kötü Bir](#)

[Gün Bölüm 111](#)

[Bölüm 112](#)

[Bölüm 113](#)

[Bölüm 114](#)

[Teşekkür Telif Hakkı](#)

Kitap Hakkında

Bir bebek yolda ve iki katil serbest.

Dedektif Lindsay Boxer kırılma noktasına kadar zorlanacak mı?

Eksantrik bir profesör, henüz gerçekleşmemiş bir cinayeti bildirmek için Lindsay'in cinayet masasına gelir.

Hüküm giymiş bir seri katil iki yıllık komadan uyanır. Cesetlerin nereye gömüldüğünü söylemeye hazır olduğunu söyler, ama aklında çok daha kötü bir plan mı vardır?

Lindsay'in korkunç bir geleceğin ortaya çıkmasını engellemek için fazla zamanı yoktur. Ancak aniden hayatının en yıkıcı kaybı olasılığıyla karşı karşıya kaldığında, dünyadaki tüm suçlar hiçbir şeymiş gibi görünür.

Yazar Hakkında

JAMES PATTERSON tüm zamanların en tanınmış ve en çok satan yazarlarından biridir. Alex Cross, Women's Murder Club ve Detective Michael Bennett romanları gibi son on yılın en popüler serilerinden bazılarının yazarıdır ve aşk romanları ve tek başına gerilim romanları da dahil olmak üzere çok satan birçok başka kitap yazmıştır. Karısı ve oğluyla birlikte Florida'da yaşamaktadır.

James, çocukları okumaya teşvik etme konusunda tutkuludur. İsteksiz bir okur olan kendi oğlundan esinlenerek, özellikle genç okurlar için bir dizi kitap da yazmaktadır. James, okuryazarlık yoluyla hayatları değiştiren İngiltere merkezli bağımsız bir hayır kurumu olan National Literacy Trust ile bir ortaklık kurmuştur. 2010 yılında New York'ta düzenlenen Children's Choice Kitap Ödülleri'nde Yılın Yazarı seçilmiştir.

Daha fazla bilgi için:

www.jamespatterson.co.uk Facebook'ta James

Patterson hayranı olun

James Patterson tarafından da

KADIN CİNAYET KULÜBÜ SERİSİ

İlk Ölen

2. Şans (*Andrew Gross* ile) 3.
Derece (*Andrew Gross* ile) 4
Temmuz (*Maxine Paetro* ile)
5. Süvari (*Maxine Paetro* ile birlikte) 6.
Hedef (*Maxine Paetro* ile birlikte)
7. Cennet (*Maxine Paetro* ile) 8.
İtiraf (*Maxine Paetro* ile) 9. Yargı
(*Maxine Paetro* ile) 10. Yıldönümü
(*Maxine Paetro* ile)
11. Saat (*Maxine Paetro* ile)

ALEX CROSS ROMANLARI

Örümceğin Gelişi

Kızları Öp Jack
ve Jill

Kedi ve Fare Pop
Gelincik Gidiyor

Güller Kırmızı
Menekşeler Mavi

Dört Kör Fare
Büyük Kötü Kurt

Londra Köprüleri
Mary, Mary

Çapraz
Çift Çapraz

Kros

Alex Cross'un Davası (*Richard DiLallo* ile
birlikte) Ben, Alex Cross

Çapraz Ateş

Alex Cross'u öldür
Mutlu Noeller, Alex Cross
Alex Cross, Koş

DEDEKTİF MICHAEL BENNETT SERİSİ

Step on a Crack (*Michael Ledwidge ile*) Run
for Your Life (*Michael Ledwidge ile*) Worst
Case (*Michael Ledwidge ile*)
Tik Tak (*Michael Ledwidge ile*)
Ben, Michael Bennett (*Michael Ledwidge ile birlikte*)

ÖZEL ROMANLAR

Private (*Maxine Paetro ile*) Private
London (*Mark Pearson ile*) Private
Games (*Mark Sullivan ile*)
Private: No. 1 Suspect (*Maxine Paetro ile birlikte*)
Private Berlin (*Mark Sullivan ile birlikte*)
Private Down Under (*Michael White ile*)

TEK BAŞINA GERİLİM

Sail (*Howard Roughan ile*) Swimsuit
(*Maxine Paetro ile*) Don't Blink
(*Howard Roughan ile*)
Kartpostal Katilleri (*Liza Marklund ile*
birlikte) Oyuncaklar (*Neil McMahon ile*
birlikte)
Now You See Her (*Michael Ledwidge ile*) Kill
Me If You Can (*Marshall Karp ile*) Guilty
Wives (*David Ellis ile*)
Zoo (*Michael Ledwidge ile*
birlikte) NYPD Red (*Marshall*
Karp ile birlikte)

FİKİR DIŞI

Torn Apart (*Hal ve Cory Friedman ile*) The
Murder of King Tut (*Martin Dugard ile*)

ROMANS

Sundays at Tiffany's (*Gabrielle Charbonnet* ile) The
Christmas Wedding (*Richard DiLallo* ile)

MAKSİMUM SÜRÜŞ SERİSİ

Melek Deneyi Okullar Sonsuza
Dek Tatil
Dünyayı Kurtarmak ve Diğer Ekstrem Sporlar
Son Uyarı
Max
Fang
Angel
Nevermore

DANIEL X SERİSİ

Daniel X'in Tehlikeli Günleri (*Michael Ledwidge* ile birlikte)
Daniel X: Watch the Skies (*Ned Rust* ile birlikte)
Daniel X: Demons and Druids (*Adam Sadler* ile birlikte)
Daniel X: Game Over (*Ned Rust* ile birlikte)
Daniel X: Armageddon (*Chris Grabenstein* ile)

CADI VE BÜYÜCÜ SERİSİ

Cadı ve Büyücü (*Gabrielle Charbonnet* ile) Cadı
ve Büyücü: Hediye (*Ned Rust* ile) Cadı ve
Büyücü: Ateş (*Jill Dembowski* ile)
Cadı ve Büyücü: Öpücük (*Jill Dembowski* ile)

ORTAOKUL ROMANLARI

Ortaokul: Hayatımın En Kötü Yılları (*Chris Tebbetts* ile birlikte)
Ortaokul: Çıkarın Beni Buradan! (*Chris Tebbetts* ile)
Ortaokul: Kardeşim Koca, Şişko Bir Yalancı (*Lisa Papademetriou* ile)

KOMİK

I Funny (*Chris Grabenstein ile*)

İTİRAFLAR SERİSİ

Bir Cinayet Şüphelisinin İtirafları (*Maxine Paetro ile birlikte*)

GRAFİK ROMANLAR

Daniel X: Uzaylı Avcısı (*Leopoldo Gout ile birlikte*)

Maximum Ride: Manga Cilt 1-6 (*NaRae Lee ile birlikte*)

James Patterson'ın romanları hakkında daha fazla bilgi için
www.jamespatterson.co.uk adresini ziyaret
edebilirsiniz.

Ya da [Facebook'ta](https://www.facebook.com/jamespatterson) hayranınız olun

12
OF
NE9bR
JAMES
PATTERSON
AND MAXINE PAETRO



CENTURY

Suzie ve John, Brendan ve Jack

PROLOGUE

KARANLIK VE FIRTINALI BIR GECE

Bir

Sanki kulağımın dibinde bir silah patlamış gibi keskin bir sesle uyandım. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve yatakta doğruldum.

"Joe" diye bağırdım ama kocam yanımda yatmıyordu. Bir uçaktaydı, merkezden otuz beş bin fit yüksekteydi ve sabaha kadar eve gelmeyecekti.

Şiddetli bir çatırtı daha duyuldu ve yatak odam pencereleri kırıp saran şimşeklerle aydınlandı. Bir gümbürtü pencere çerçevelerini sarstı ve yağmur tabakaları camlara çarptı. Şiddetli fırtına yüzünden dikkatim o kadar dağılmıştı ki, karnımdan gelen ve içime doğru akan acı dalgasını fark etmem bir iki saniyemi aldı.

Oh, adamım, gerçekten çok acıttı.

Evet, akşam yemeğinde kızarmış fasulye ile tıka basa doyduktan sonra saat onda Meksika'dan kalan artıkları rigatoni marinara ile mideye indirmek benim hatamdı.

Saate baktım, sabah 2:12. Sonra bir sonraki sismik gök gürültüsüyle sıçradım. Martha yatağın altından sızlandı. Ona seslendim. "Martha. Boo, tatlım, ne yapıyorsun? Bu sadece bir fırtına. Sana zarar veremez. Annene gel."

Kuyruğunu halıya doğru salladı ama dışarı çıkmadı. Bacaklarımı yatağın üzerinde salladım ve başucu lambasının düğmesini çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Birkaç kez daha denedim ama lanet olsun, ışık yanmıyordu.

Elektrik kesilmiş olamaz. Ama kesikti.

Maglite'ıma uzandım, yanlışlıkla elimin tersiyle vurdum ve gece masasından uçtu, yatağın altına yuvarlandı ve nereye gittiğini bilmiyorum.

Şimşek, ışıkların göz alabildiğine sönük olduğunu vurgulamak istercesine dallanıp budaklanarak siyah gökyüzüne uzandı.

Telsiz telefonu elime aldım ve ölü havayı dinledim. Telefonlar da çalışmıyordu ve şimdi yine o garip mide ağrısı dalgasını hissediyordum. *Yowee*.

Açık olmak istiyorum. Bir dalga hissediyordum, kasılma değil.

Yaşım beni "yaşlı primigravida" olarak sınıflandırıyor, yani kırk yaşın üzerinde ve ilk çocuğuma hamileyim. Dün sabah doktorumu görmüştüm ve her şey yolundaydı. Bebek de iyi görünüyordu ve doğmasına daha bir hafta vardı.

California Kadın Hastanesi'nde doğum katında bir yatak ayırtmışım ve organik granola tipi olmasam da tüm doğal doğum deneyimini yaşamak istiyordum. Gerçek şu ki, bu bebek Joe ve benim sahip olacağımız tek bebek olabilirdi.

Bir acı dalgası daha vurdu beni.

Tekrar etmek gerekirse, bu bir daralma *değildi*.

Sendeleyerek oturma odasına gittim, birkaç haftadır ihtiyaç duymadığım el çantamı buldum ve iPhone'umu bulana kadar etrafı karıştırdım. Pil çubuğu, tam şarjın yalnızca yüzde 10'una sahip olduğumu gösteriyordu. Çok azdı.

Bir duvara yaslandım ve San Francisco'yu ne tür bir fırtınanın vurduğunu görmek için internete girdim.

Fırtına düşündüğümde de kötüydü. Yirmi bin aile karanlıktaydı. İnsanlar asansörlerde katlar arasında sıkışmıştı. Tabelalar ve diğer çöpler pencerelerden fırlamıştı. Arabalar yollarda savrulmuş, çarpışmış ve takla atmıştı. Tüm acil durum araçları konuşlandırılmıştı. Acil servisler hastalarla dolup taşmış, devrilen elektrik hatları sokaklarda kıvılcımlar saçıyordu.

Bu, SF tarihindeki en kötü fırtınalardan biri olarak şekilleniyordu. Manşetler belediye başkanından alıntı yapıyordu: EVLERİNİZDE KALIN. SOKAKLAR GÜVENLİ DEĞİL.

Martha eğildi ve ayaklarımın üzerine yığıldı. "Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım.

Ve sonra o acı üzerime geldi. Ve beni çılgına çevirdi. "Git buradan," diye bağırdım Martha'ya. "Git buradan."

Koştı.

"Üzgünüm Boo," dedim inleyen köpeğime. "Bunlar sahte kasılmalar. Eğer gerçek olsalardı, bunu bilirdim."

Dizlerimi tuttum ve işte o zaman suyum geldi. Olamaz!

Neler olduğunu anlayamıyordum, böyle bir şey olamazdı. Bebeği doğurmaya hazır değildim. Doğmasına daha bir hafta vardı. Ama hazır olsam da olmasam da bu bebek geliyordu.

Tanrı yardımcım olsun.

Ufaklığım ve ben şimdi gerçekten işin içindeydik.

İki

Bedenimi terk etmek istedim.

Evet, kulağa çılgınca geliyor ama ben böyle hissediyordum ve hissettiğim tek şey buydu. Işık düğmesini aşağı yukarı tıkladım, sabit hattı açtım.

Hala elektrik ve telefon yoktu; güneş durumu biraz aydınlatana kadar ikisi de geri gelmeyecekti. iPhone'umun beş dakikalık şarjı kalmıştı, belki daha az.

Doktorumu hızlıca aradım, servisine mesaj bıraktım ve ardından hastaneyi aradım. Shelby adında hoş bir kadın bana "Kasılmalarınız ne sıklıkta oluyor?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Zaman tutmadım. Onları yaşadığımı bile bilmiyordum."

"Lindy?"

"Lindsay."

"Lindsay, suyunun gelmesi bir süre daha doğum yapacağın anlamına geliyor. Üç saat ya da üç gün içinde doğum yapabilirsin ama endişelenme. Üç-bir-bir konusunu açıklayayım."

311'i biliyordum. Ama yine de Shelby, 311'in kasılmalarınız her üç dakikada bir geldiğinde, bir dakika sürdüğünde ve bu düzen en az bir saat boyunca tekrar ettiğinde ne yapmanız gerektiğine dair kural olduğunu açıklarken onu dinledim: hastaneye gidersiniz.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Telefona çığlık attım. "Çünkü, dinle! Yalnızım ve bunu daha önce hiç yapmadım."

Shelby, "Aktif doğum eylemine girene kadar gelmeyin," dedi. "Evde, rahat edeceğiniz bir yerde kalın."

"Teşekkürler!" diye bağırdım, telefonumu kapattım ve kocaman bebeğimi pencereye doğru yürüttüm. Seçtiğim hastaneye doğru Lake Caddesi'ne bakarken zor nefes alıyordum. Ne trafik vardı, ne de trafik ışıkları. Cadde kapalıydı.

Muazzam bir şimşek patlaması gökyüzünü yararak Martha'yı kanepenin altına sıçrattı. Çılgıncaydı ama odanın tüm havasını emmiş olsa da fırtınayı sevmeye başlamıştım.

Çok sıcaktı. Lanet olası sıcak. XXL pijamalarımı çıkardım ve bir başka acı verici dalga nefesimi kesti. Sanki bir boa yılanı gövdem etrafını sarmış ve beni bir yemek şeklinde sıkıştırıyordu.

Korkmuştum ve bu sadece acıdan kaynaklanmıyordu.

Bebekler göbek kordonları tarafından boğuldu. Kadınlar doğum sırasında öldü. Yaşlı primigravidalar genç kadınlardan daha fazla risk altındaydı ve benim gibi yaşlı bebeklerin kendi başlarına doğum yapmamaları gerekiyordu. Ya komplikasyonlar olursa?

Claire Washburn benim en iyi arkadaşım. San Francisco'nun baş adli tabibi, adli tıp patoloğu, kadın doğum uzmanı değil ama olsun. Üç bebeği vardı. Bu konuda benimle konuşabileceğini biliyordum. En azından deneyebilirdi.

Aradım ve Claire halsiz bir şekilde "Dr. Wazjjbrn" diye cevap verdi.

"Claire. Hastaneye gitmek için çok erken, biliyorum, ama *evet*. Sanırım bebeğin kafasını aşağıda hissedebiliyorum. Ne yapmalıyım?"

"İtme!" diye bağırdı en iyi arkadaşım bana. "Hemen dokuz-bir-bir'i arıyorum."

Ona bağırdım, "Özel bir ambulans servisi çağırın da Kadın Hastanesi'ne gidebileyim! Claire, beni duyuyor musun?"

Claire cevap vermedi.

Telefonumun şarjı

bitmişti.

Üç

Hormon nehrim tek ve açık bir mesaj gönderiyordu.

İt.

Claire vardı dedi, "Don't it," ve o Sesli her ikisi de
delice ve imkansızdı, ama onu anladım. Yardım gelene kadar
bebek içimde güvende idi.

Zonklayan ve acı çeken benliğimi yatağa yatırmam on dakikamı almış olmalı.

Claire'in beni hayal kırıklığına uğratmayacağını, muhtemelen ofisinin ağırlığını 911 çağrısının arkasına attığını biliyordum. Doğum içgüdülerimi bir kenara bıraktım ve tüm varlığımla *artık Tanrı'nın ellerinde olduğumu* düşündüm. *Tek yapabileceğim elimden gelenin en iyisini yapmak ve bebeğin güvende olmasını ummak. Yapabileceğim tek şey bu.*

Martha yatağa çıktı ve yanıma kıvrıldı. Elimi başına koydum ve kasılmalarıma direndim. Sesler duydum, biri "Helloooo" diye sesleniyordu - acı tünelim çok dışında olan sesler. Ellerimi kör edici el feneri ışınlarına karşı koydum ve sonra doğanın bir gücü gibi tüm ışıklar yandı.

Elektrik geri gelmişti.

Yatak odam, kapıdan yatağa kadar uzanan ve yatağın her iki yanından geçen bir sıra halinde omuz omuza duran iri yarı adamlarla doluydu. En az on iki kişi olmalıydılar, hepsinin yüzü dumanla kaplanmıştı ve hepsi de tam teçhizatlıydı. Ceketlerindeki yansıtıcı bantlara bakıp neden bir düzine itfaiyecinin üzerime geldiğini merak ettiğimi hatırlıyorum.

"Ateş nerede?" diye bağırdım.

İri yarı genç bir adam bana doğru geldi. En az altı dört yaşındaydı, saçları kısa kesilmişti, yanağında hala kanayan bir yara vardı ve gözlerinde derin bir endişe ifadesi vardı.

Dedi ki, "Ben Şef Yardımcısı Robert Wilson. Bana Robbie derler. Sakin olun. Her şey yoluna girecek."

Gerçekten mi? Sonra, bir itfaiye aracının apartmana ambulandan daha yakın olduğunu ve bu yüzden itfaiyecilerin 911 çağrısına cevap verdiğini fark ettim.

Dedim ki, "Bu utanç verici. Evim darmadağın."

Her yere saçılmış giysilerimi, yatağın üzerindeki köpek tüylerini düşünüyordum ve bir şekilde bacaklarım açık, tamamen çıplak olduğumu unutmuştum.

Robbie Wilson, "Nasılsınız, Çavuş?" dedi. "Bir bebeğim olacak," dedim.

"Biliyorum. Şimdi sakın ol."

Yüzüme bir oksijen maskesi taktı ama ben onu ittim. "Buna ihtiyacım yok."

"Bebek için," dedi. İtfaiyecilere döndü ve bağırdı: "Kaynar suya ihtiyacım var. Havluya ihtiyacım var. Hem de bir sürü."

Hiç temiz havlum var mıydı? Bilmiyordum bile. Maskeyi tekrar ittim ve Robbie'ye homurdandım, "Hiç bebek doğurttun mu?"

Uzun bir süre durakladı. "Birkaç kez," diye yalan söyledi.

Ondan hoşlanmıştım. Ona güveniyordum. Ama ona inanmadım.

Dedi ki, "Şimdi itebilirsin, Çavuş. Devam et ve dene."

Yaptım. İttim, homurdandım ve zamanın nasıl geçtiğini anlamadım. Bir saat geçmiş miydi?

Sanki bebek göğüs kafesimi içeriden kavırıyor ve iki yumruğuyla tutuyormuş gibi hissediyordum. Acı çok büyüktü ve Bebek Molinari'yi bedenimden çıkarıp dünyaya getiremeyecekmişim gibi geliyordu. Tam son nefesimi verdiğimi düşündüğüm anda, bebeğim vücudumdan Robbie'nin beyzbol eldiveni büyüklüğündeki ellerine kaydı.

Küçük bir çığlık duydum. Tatlı bir sestü ve acıyı geride bırakıp beni kalbimden kucaklayan özel bir etkisi vardı.

"Oh, vay canına. *Mükemmel* bir kız," dedi Koca Robbie.

İşığa baktım ve "Onu bana ver." dedim.

Biri kordonu keserken ve küçük yüzünü temizlerken parmaklarımı havada oynattım. Ve sonra bebeğim kollarımdaydı.

"Merhaba, tatlı kız."

Gözlerini küçük aralıklarla açtı ve doğrudan bana baktı. Kızımın yüzüne gülümserken gözlerimden yaşlar boşandı. Aramızda asla kopmayacak bir bağ oluşmuştu; bu asla ama asla unutamayacağım bir andı.

Küçük kızım mükemmeldi ve okyanus üzerinde doğan bir güneş kadar güzeldi, uçuşan kuğuların üzerindeki çifte gökkuşağı kadar harikaydı.

Mucize kelimesinin gereğinden fazla kullanılması çok kötü, çünkü yemin ederim ki kızımı kollarımda tutarken hissettiğim duyguya uyan tek kelime buydu. Kalbim dünya büyüklüğünde kabardı. Keşke Joe da burada olsaydı.

Bebeğimin el ve ayak parmaklarını saydım, tüm bu süre boyunca onunla saçma sapan konuştum.

"Ben senin annenim. Bunu biliyor musun, bebeğim? Bak ne *yaptık*."

Ama o gerçekten iyi miydi? Küçük kalbi doğru hızda atıyor muydu? Ciğerleri yeterince hava ile doluyor muydu?

İri yarı adam dedi ki, "İkiniz de kapsamlı bir kontrolden geçmelisiniz. Hastaneye gitmeye hazır mısınız, Çavuş?"

"İtfaiye aracına mı bineceğiz?"

"Ön koltukta yer açacağım."

"Oh, *güzel*," dedim. "Ve lütfen sirenleri açın."

KİTAP I

ÜÇ HAFTA SONRA

Bölüm 1

YUKI CASTELLANO arabasını Brannan Sokağı'na, Adalet Sarayı'ndan bir blok kadar uzağa park etti. Bu park yerini bulduğu için şanslıydı ve bunu iyiye işaret olarak görüyordu. Bugün her türlü iyi işareten memnundu.

Arabasından indi, sonra arka koltuğa uzanıp çantasını ve ceketini aldı. Sonra Bryant Caddesi'ndeki gri granit binaya doğru yola koyuldu; burada bölge savcı yardımcısı olarak çalışıyordu ve yaklaşık bir saat sonra Keith Herman adında bir eş ve çocuk katilini yargılayacaktı.

Keith Herman, hayatını en iğrenç müvekkillerini savunarak kazanmış ve davalarını genellikle savcılık tanıklarına ifade vermeleri halinde öldürüleceklerini söyleyerek kazanmış, barodan ihraç edilmiş bir avukattı.

Buna göre, tanıklar bazen Herman'ın müvekkilleri aleyhine ifade vermektense Kaliforniya'dan kaçıyorlardı.

Tanık tahrif etmekle suçlanmıştı ama hiç hüküm giymemişti. İşte bu kadar korkutucuydu. Ayrıca kayıtlı bir cinsel suçluydu, bu da Yuki'nin jüriye söyleyemeyeceği iki ilginç bilgi veriyordu çünkü yasalara göre Yuki, Yuki'nin geçmişteki kötü davranışlarından bahsederek jüriye önyargıda bulunamazdı.

Bu yüzden Yuki, Herman'a karşı davayı karısını öldürdüğü, cesedini parçaladığı ve bir şekilde küçük kızının ortadan kaybolmasına neden olduğu yönündeki kanıtlara dayandırıyor; kızın cesedi bulunamadığı için kanıtlanması daha zor bir suçlamaydı bu.

Yuki son beş aydır Herman davası üzerinde çalışmaktan başka bir şey yapmıyordu ve şimdi duruşmanın ilk günü geldiğinde hem heyecanlı hem de gergindi. Davası sağlamdı ama bu dava kadar sağlam davalarda aleyhine çıkan kararlar onu şaşırtmıştı.

Bryant'ın köşesini döndüğünde, Yuki endişesinin nedenini buldu. Keith Herman'ın savunma avukatı John Kinsela'ydı ve Keith Herman'dan sonra muhtemelen ülkenin en adi avukatıydı. Efsanevi yüksek profilli katilleri savunmuş ve nadiren dava kaybetmişti.

Ve genellikle basına gerçekmiş gibi sızdırdığı ima ve söylentilerle karşı tarafın avukatlarının itibarını yerle bir ederdi.

Yuki daha önce Kinsela ile hiç karşılaşmamıştı ama Kinsela

Patronu Leonard "Red Dog" Parisi, yaklaşık iki yıl önce bir cinayet davasında yargılanmıştı. Parisi bunu hâlâ atlatamamıştı. Yuki'yi destekliyordu, ona tam destek veriyordu ama davaya kendisinin bakmıyor olması Yuki'nin gözünden kaçmamıştı.

Kızıl Köpek'in kötü bir kalbi vardı.

Yuki gençti, formdaydı ve hayatının mücadelesine hazırdı.

Yuki hızlı adımlarla salona doğru yürürken, zihinsel olarak açılış konuşmasını prova ederken başı öne eğikti. Birinin ona seslenmesiyle düşüncelerinden sıyrıldı. Başını kaldırıp baktığında sarışın, bıyıkları yeni terlemeye başlamış, yakışıklı genç adamı gördü.

Nicky Gaines onun yardımcısı ve bu davanın ikinci başkanıydı. Bir kese kağıdı taşıyordu.

"Kahretsin, iyi görünüyorsun, Yuki."

Gaines kendisinden beş yaş küçüktü ve Yuki onun kendisine gerçekten aşık olup olmadığını ya da sadece pohpohlayıp pohpohlamadığını umursamıyordu. O aşıktı. Ve Nicky Gaines'e değil.

"İçeride kahve var mı?" Yuki sordu.

"Sıcak, kremalı, tek şekerli. Ve sonra sizin için duble espresso var."

"Doğruca mahkeme salonuna gidelim," dedi Yuki.

"Bu konuda nasıl hissediyorsun?" Gaines onunla birlikte merdivenleri çıkarken şöyle dedi.

"Sanki çift namlulu bir mahkumiyet almazsam Keith Herman'ı kendim öldürebilirmişim gibi."

Bölüm 2

JENNIFER HERMAN'ın parçalanmış cesedi sekiz ayrı çöp poşetinde bulunduğunda ve yedi yaşındaki Lily Herman altı ay boyunca yapılan kapsamlı polis aramalarına rağmen bulunamadığında, Keith Herman basında yargılandı ve her ikisini de öldürmekten suçlu bulundu. Medyanın yoğun ilgisi Keith Herman'a karşı büyük bir nefret uyandırmıştı. Bu durum, kanalların özel programlarını izlememiş, Keith Herman hakkında bilgi verenlere verilen ödülleri görmemiş bir jüri bulmayı neredeyse imkansız hale getirmişti.

ve sanığın suçluluğuna dair bir kanaat oluşturmamıştı.

Bu yüzden jüri seçimi neredeyse üç hafta sürmüştü.

Şimdi basın mensupları 202 numaralı mahkeme salonunun yarısını doldurmuştu, Kaliforniya Yüksek Mahkemesi, San Francisco Bölgesi. Salonun diğer yarısı ise o sabah erkenden sıraya girerek değerli koltuklardan birini kapmış olan vatandaşlarla doluydu.

Sabah 8:23'te Yuki sarı ahşap panelli mahkeme salonundaki savcılık masasındaydı. Dizüstü bilgisayarını açtı ve Red Dog'dan gelen uzun bir e-postayı gözden geçirirken, tüm tanıklarının ifade vermeye gelmesini umuyordu - muhalefet tarafından susturulmamış ya da korkutulmamış (ya da daha kötüsü) olmalarını umuyordu.

Koridorun karşısında, savunma masasında oturan sıradan görünümlü iki adam aslında Yuki'nin tanıdığı en korkunç iki insandı. Keith Herman göbekli, kel ve çizgisiz, bebeksi yüzünde kurşun delikleri gibi görünen siyah gözlere sahipti. Bütün psikopatlar cinayete meyilli görünmez ama Keith Herman öyleydi. Herman hiçbir zaman pişmanlık göstermemişti, ne bir zamanlar karısı olan et parçalarını teşhis ederken, ne de kayıp kızını tartışırken.

Herman'ın avukatı John Kinsela uzun boylu, seyrelmiş gri saçlı ve kansız bir ten rengine sahipti, bu da onu gece vakti bir tabuttan çıkmış gibi gösteriyordu. Müvekkilinin aksine, Kinsela yumuşak biriydi. Üzüntü ve pişmanlığını ifade ediyordu. Düşünceli bir şekilde dinledi ve kamera karşısında iyi ve ikna edici bir şekilde konuştu. Makul bir insan kopyası gibi görünüyordu. Geçmişini biraz kurcalayınca beş boşanması ve her zaman taşıdığı bir Glock yarı otomatik silahı olduğu ortaya çıktı.

Yuki bu hortlaklarla sayısız ifade saatinde birlikte olmuştu ve onları çok iyi tanıdığını hissediyordu.

Bu sabah parlak kırmızı bir takım elbise giymişti çünkü hafif bir yapısı vardı, yaşından daha genç görünebilirdi ve kırmızının onu daha güçlü gösterdiği ve hissettirdiği gerçeğinden dolayı.

Kırmızıda geri çekilemezdin. Tereddüt edemezsiniz. Gerçekten kırmızıya uygun yaşamak zorundaydın.

Ayrıca boynundaki zincirde, birkaç yıl önce öldürülen annesinin hukuk fakültesinden mezuniyet hediyesi olan altın bir yıldız takıyordu.

Yıldızı takmak Keiko Castellano'yu Yuki'nin aklında tutuyordu ve kazanmasına bile yardımcı olabilirdi.

Kazanmak zorundaydı.

Bu, kurbanlar için adaleti sağlamak, her yerdeki kadın kurbanlar için bir kahraman olmak için muazzam bir fırsattı. Aynı zamanda vahşi bir avukat ve onun sapık, katil müvekkili tarafından aşağılanmak için de bir fırsattı.

Keith Herman'ın asla hapisten çıkmamasını sağlamak onun işiydi.

Salondaki uğultu yoğunlaştı, ardından kürsünün arkasından Yargıç Arthur'un odasına açılan kapının açılmasıyla aniden kesildi.

R. Nussbaum mahkeme salonuna girdi.

Bölüm 3

Yargıç Nussbaum, siyah, beyaz, kahverengi, beyaz yakalı ve mavi yakalı olmak üzere hayal edilebilecek kadar çeşitli bir gruptan oluşan altı erkek, altı kadın ve dört yedek jüriye talimat verirken YUKI YARIM DİNLEDİ.

Nussbaum zeki bir dava avukatıydı ama yargıç işinde yeniydi ve Yuki onun bu davayı kitabına göre oynayacağından emindi.

Gaines ona başlamaya hazır olup olmadığını sorduğunda, hazır olduğunu söyledi. Gaines fısıldayarak "Git ve onları yakala" dedi ve Yuki ayağa kalkarak jüriyi selamladı ve kendinden emin bir şekilde mahkeme salonundaki kürsüye doğru yürüdü. Sonra hiçbir uyarıda bulunmadan sustu. Açılış konuşmasındaki ilk cümleyi, özenle hazırlanmış ifadesinin kilidini açacak anahtarı hatırlayamadı.

Yuki Gaines'e baktı. Adam gülümseyip başını salladı ve Yuki'nin zihni çözüldü.

"Sanık Keith Herman bir katildir ve bu davadaki kanıtlar size Bay Herman'a bağlı olan, koruma ve sevgi için ona bakan insanların ondan en çok korkması gereken kişiler olduğunu gösterecektir." dedi.

Yuki sözlerinin iyice yerleşmesi için durakladı, jürinin her bir üyesine baktı ve davasını ortaya koymaya başladı.

"1 Mart'ta, diğer günler gibi bir günde, Keith Herman kızının cansız bedenini Lexus'unun arka koltuğuna yatırdı ve kızından bir daha haber alınamadı. Keith Herman'ın eşi Jennifer Herman, kızının kaybolduğunu hiçbir zaman bildirmedi, çünkü kocası kızlarıyla birlikte arabayla uzaklaşırken, Jennifer Herman kocasının eliyle çoktan ölmüştü.

"Jennifer Herman'ın kaybolmadan önce birkaç kez bir arkadaşına kocasından korktuğunu ve başına bir şey gelirse arkadaşının polise gitmesi gerektiğini söylediğine dair ifadeyi duyacaksınız. Arkadaşı da bunu yapmış. Lesley Rohan polisi aramamış olsaydı, polis Jennifer Herman'ı bulamayacak ve cesedi bir çöplükte tonlarca çöpün altına gömülmüş olacaktı.

"Jennifer Herman'ı öldürmesi için sanık tarafından kendisine yüz bin dolar teklif edildiğini söyleyen gizli bir polis memuru olan başka bir tanığın ifadesini dinleyeceksiniz."

Yuki'nin zihni açıldı. Mükemmel koreografisi ve iyi prova edilmiş sunumunun ritmine ve ritmine girdiğini biliyordu. O

harika bir havadaydı.

Jüriye, Jennifer Herman'ın cesedini sekiz ayrı çöp torbasında bulan temizlik görevlisi ve Jennifer Herman'ın ölüm nedeni hakkında konuşacak olan adli tıp patoloğu gibi tanıkları tanıtacağını söyledi.

Avukat masasına doğru yürüdü ve koyu dalgalı saçları ve büyüleyici bir gülümsemesi olan küçük bir çocuğun 8×10 inç boyutlarında renkli bir fotoğrafını aldı. Resmi iki elinde taşıyan Yuki, parmaklık boyunca yürürken jüriye gösterdi.

"Bu güzel çocuk, davalının bir yılı aşkın süredir kayıp olan kızı Lily'dir. Komşunun hizmetçisi Maria Ortega'dan Lily'nin kaybolmadan bir ay önce huysuzlaştığını ve içine kapandığını, kollarında ve bacaklarında morluklar olduğunu dinleyeceksiniz. Bayan Ortega şüphelerini polise bildirdiğini ifade edecek.

"Devlet," dedi Yuki, jüriyle göz teması kurarak, "cinayet nedenini kanıtlamak zorunda değil, ama ben jüri koltuğunda oturuyor olsaydım, 'Zengin ve varlıklı bir adam olan sanık neden tüm hayatını tuvalete atmaya karar versin? Karısı olan güzel kadını ve kızı olan harika küçük kızı neden öldürsün?

"Bay Herman küçük kızını taciz etti mi ve karısı onu yakalayıp kızlarını korumaya çalıştı mı?"

Kinsela ayağa fırladı. "Sayın Yargıç, bu bir tartışmadır."

"Reddedildi."

Yuki tereddüt etmedi.

Gaza bastı.

Jüriye, "Bay Herman küçük kızını fiziksel olarak istismar etti mi? Bay Herman kızlarını korumaya çalışan karısını öldürdü mü? Sevdiklerini öldürmek için sebebi neydi?

"Bu soru hayatımın sonuna kadar aklımdan çıkmayacak."

Bölüm 4

Kürsünün arkasına oturduğunda Yuki kendini masanın kenarından bakan küçük bir çocuk gibi hissetti. Bu yüzden jüri locasına yakın durdu ve mahkeme salonundaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştu.

"Karısının ve kızının canını alırken sanığın aklında ne olduğunu bilemeyiz ve kurbanlar da bize bunu söyleyemez" dedi.

"Cinayet nedenini bilmek ya da kanıtlamak zorunda değiliz, ancak bir tanığımız var, Bayan Lynnette Lagrande, sanığın ailesini terk etmek istediğine dair ifade verecek. Keith Herman'a aşık olduğunu, Bay Herman'ın onu sevdiğini ve onunla evlenmek istediğini söylediğini ifade edecek. Ve böylece örnek bir vatandaş olan Bayan Lynnette Lagrande, son üç yıl boyunca Bay Herman'ın bu sözünü yerine getirmesini sabırla bekledi."

Salonda hiç öksürük, jüri locasında hiç karışıklık olmamıştı ve savunma ekibi jüri üyelerinin ve izleyicilerin dikkatini dağıtmaya çalıştığında bile Yuki tüm dikkatleri kendi üzerinde tutmuştu.

Ancak Lynnette Lagrande'ın sanığın ailesini terk etmek istediğini kanıtlayan bir delil sunacağını söylediğinde, John Kinsela homurdandı - yeraltı dünyasının köşesinde kahkaha olarak geçen şey. Yuki'nin yanakları yandı ama gözlerini karşı tarafın avukatına doğru bile çevirmedi. Açılışını eve götürmek zorundaydı.

Parlak siyah saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, kulaklarına doladı ve jüriye şöyle dedi: "Savunma size Jennifer Herman'ın ölümünü Keith Herman'a bağlayan hiçbir kanıt olmadığını söyleyecektir. Keith Herman'ın parmak izlerinin ve DNA'sının çöp poşetlerinde olmadığını söyleyecekler - aslında Bay Herman, tanığımızın onu evinden çıkarken ve kızını arabasına bindirirken gördüğü gün karısını ya da kızını hiç görmedi.

"Savunma, Bay Herman'ın sevgilisinin karakterine ve doğruluğuna gölge düşürecektir.

"Size sanığın komşusu tarafından yanlış teşhis edildiğini söyleyecekler ve Lily Herman'ın cesedine hiç ulaşamadığı için öldüğüne dair hiçbir kanıt olmadığını iddia edecekler.

"Ben de size ve onlara soruyorum," dedi Yuki, sanık ve avukatına bakacak şekilde dönerek. "Lily Herman nerede? O küçük kız nerede?"

"Savunma makamı size davanın tamamen ikinci derece kanıtlara dayandığını söyleyecektir. Saklayacak bir şeyimiz yok. Bay Herman'ın eline silah veremeyiz. Ama ikinci derece kanıtlar gerçek kanıtlardır.

"Bir gece yattığınızda sabah ön bahçenizde kar görürseniz ve bu karda ayak izleri varsa, bu gece kar yağdığına ve birinin bahçenizde yürüdüğüne dair ikinci derece bir kanıttır. Kar yağdığı sonucuna varmak için gerçekten kar yağdığını görmemiz gerekmez.

"Peki bugün neden hepimiz buradayız, bayanlar ve baylar?

"Keith Herman'ın Jennifer ve Lily Herman'ı vahşice öldürdüğünü ve böylece bir kereliğine ve sonsuza kadar zengin bir dul olarak hayatını sürdürebileceğini ve partiye hiçbir bagajı ve mali yükü olmadan gelebileceğini size sunuyoruz.

"Bundan kurtulmasına izin veremeyiz. Bu duruşmanın sonunda, sanığın kasten iki cinayet işlediğini kanıtlayan delillere sahip olacaksınız."

John Kinsela yine gürültülü bir kahkaha atıp jürinin gözlerini bir kez daha kendine çektiğinde, sözler Yuki'nin ağzından henüz çıkmıştı.

Yuki sertçe itiraz etti.

Yargıç Nussbaum itirazını sürdürdü ve Kinsela sözünü kestiği için özür diledi. Ama onun anını çalmış, havasını bozmuştu. Ve açılış konuşmasını yapmak üzere ayağa kalktığında jürinin dikkatini çekmişti.

Bölüm 5

JOHN KINSELA ceketinin düğmelerini ilikledi ve elini yüzünün alt yarısında gezdirdi. Kesintiden dolayı üzgünmüş gibi pişmanlık dolu bir ifade takındı.

Hepsi tiyatroydu.

Yuki jürinin onu bir drama fahişesi olarak görebileceğini umuyordu.

"Arkadaşlar, eyaletin açılış konuşmasını hafife aldığım için tekrar özür dilerim. Kaba bir davranıştı ama kasıtlı değildi. Savcı işini yapıyor, sizi temin ederim ki bu çok zor bir iş çünkü müvekkilimi herhangi bir suçla ilişkilendiren hiçbir kanıt yok."

Kinsela ellerini ceplerine soktu, kuyuya doğru yürüdü ve jüriyle konuşmasına devam etti.

"Savcının da söylediği gibi, Bay Herman'ın elinde ne kan, ne DNA, ne de silah var. Bay Herman'a karşı doğrudan bir delil yok, çünkü müvekkilim kimseyi öldürmedi ve ikinci derece deliller de onu karısının ölümüyle ilişkilendirmiyor.

"Bay Herman buradaki kurbanlardan biri. Ailesini çok seviyordu ve onların kaybıyla yıkıldı. Yine de, Bayan Castellano'nun size söylediği gibi, Bayan Lagrande ile bir ilişkisi vardı.

"Evli bir erkeğin bir ilişki yaşaması kötü bir davranış olabilir, ancak bu bir suç değildir. Eğer suç olsaydı, Amerika Birleşik Devletleri'ndeki evli erkeklerin yaklaşık yüzde altmış beşi hapiste olurdu."

Mahkeme salonunda bir kahkaha tufanı koptu ve Yargıç Nussbaum tokmağıyla sessizliği sağladı. İzleyicileri uyardı ve bazı kişileri dışarı çıkarabileceğini ya da tüm mahkeme salonunu boşaltabileceğini söyledi.

Nussbaum, "Burada benim takdirime bağlı olarak bulunuyorsunuz," diye uyardı. "Devam edin, Bay Kinsela." Kinsela da öyle yaptı.

"Bayan Lagrande'in sahilden birkaç saat uzaklıkta, ormanın içinde küçük bir kulübesi var. O ve Bay Herman yirmi sekiz Şubat öğleden sonra arabalarıyla oraya gittiler. Müvekkilim suçların işlendiği sırada geceyi Bayan Lagrande ile geçiriyordu. Kimseyi görmemişler ve kimse de onları görmemiş. Bu genellikle gizli bir ilişkinin doğasıdır.

"Şimdi, Bayan Lagrande size Jennifer Herman'ın cesedinin bulunduğu gün Bay Herman'ın yanında olmadığını söyleyecek.

trajik bir şekilde ortadan kayboldu. Bay Herman'ın bunu kendine bir mazeret bulmak için uydurduğunu söyleyecektir.

"Neden Bay Herman'a ihanet edecek? Çünkü o hafta sonu kavga ettiler ve Bay Herman ilişkiyi bitirdi.

"Bayan Lagrande aşağılanmış bir kadın ve o sadece müvekkilimin tanığı değil, savcılığın tüm davası.

"Komşu, Bay Herman'ı ve Bay Herman'ın sahip olduğu araba ile aynı model olan bir arabayı yanlış tanımladı. Lily Herman'ın çürükleri vardı ama bunlar öfke nöbeti geçirdiği için oldu. Babası ona istediği elbiseyi almamış, o da Bay Herman'a tekme tokat saldırmış ve Bay Herman da onu zapt etmeye çalışmıştır. Dayak yok, polise haber vermek yok, öyle bir şey yok.

"Eğer yapabilseydi, şimdi ona bir milyon elbise alırdı.

"Bay Herman 1 Mart'ta karısının ve kızının kayıp olduğunu bildirmemiştir çünkü bunu bilmiyordu. Hayatını tartışmasız bir şekilde mahveden bu trajedi sırasında Bayan Lagrande ile meşguldü.

"İşte bu, millet. Davamız bu. Bay Herman kimseyi öldürmedi. Bu duruşma Bayan Lagrande'ye makul şüphenin ötesinde inanıp inanmadığınızla ilgili."

John Kinsela jüriye teşekkür etti ve yerine oturdu. Yuki bir an için Kinsela'nın yıldız tanığını seçip ona bir gülle attıktan sonra selam verdiğine inanmadı.

Yuki tam olarak bunu yapacağını ummuştu. Lynnette Lagrande'in ifadesini çıplak bırakmak, onu kırmak ve kemiklerini otobüsün altına atmak şimdi Kinsela'nın yararınaydı. Bunu ancak Lynnette tanıklık ederse yapabilirdi.

Tanığı ortaya çıkacaktı.

Egzotik dansçı adıyla tanınan Lynnette Lagrande aslında bir ilkokul öğretmeniydi, sanıktan yirmi yaş küçüktü ve lekesiz bir üne sahipti. Hayatında hiç park cezası bile almamıştı.

Gaines Yuki'ye iPad'ine çizdiği karikatürü gösterdi. Yuki'nin karakteri bir basketbol topunu fileye sokuyordu. Yuki bir davanın smaç olduğunu söylemekten hiç hoşlanmazdı.

Ancak savaş şekilleniyordu ve Yuki sahanın görüntüsünü beğendi.

Yargıç mahkemeye ara verdiğinde Gaines'e "İyiyiz," diye fısıldadı. "İyi görünüyoruz."

Bölüm 6

JULIE hastaneden ayrıldığımızdan beri feryat ediyor, motorunu çalıştırıp tekrar ulumadan önce neredeyse hiç durmuyordu. Haftalardır devam ediyordu ve ben şaşırılmış ve biraz da telaşlanmışım.

Sorun neydi? Bize ne anlatmaya çalışıyordu?

Joe beni Julie'nin odasındaki büyük sallanan koltuğa yerleştirdiğinde saat akşam 8'e geliyordu. Elimi uzattım ve Joe bana çığlık atan küçük sıkıntı yumağımızı uzattı. Onu tekrar emzirmeye çalıştım ama her zamanki gibi beni reddetti.

Neyi yanlış yapıyordum?

Dedim ki, "Lütfen ağlama, bebeğim. Her şey yolunda. Aslında, her şey mükemmel."

Bir nefes daha aldı ve daha da çok ağladı. İlk ağlayışı kalbime sarılmış gibi hissettirse de, şimdi ağlayışı kalbimin bir mengenede sıkıldığını hissettiriyordu.

"Ne oldu, sevgilim? Sıcak mı, soğuk mu, ıslak mısın?" Kuruydu.

"Joe, o aç. Tamam, eğer onu beklersek biraz emzirebilir. Ama dinle, açıkça biberonu tercih ediyor."

"Hemen dönerim," dedi Joe.

Kızımı salladım. Yumrukları sallanırken ve küçük yüzü bir gül kadar pembeyken bile, sevgiden yaratılmış muhteşem, tam teşekküllü bir insandı. Onun mükemmelliğine hayranlık duyuyordum. Ve her şeyden çok onun kendini iyi hissetmesini istiyordum.

Onu kollarımda zıplattım ve ilerlerken uydurduğum saçma bir şarkıyı söyledim. "Ju-lee, kalbimi kırıyorsun. Arım için ne yapabilirim?"

Uzun zamandır gömülü olan anıların mahzeninden eski bir İrlanda ninnisi çıkardım ve sonra birkaç tekerleme buldum. Fareler saati çalıştırdı, beşikler sallandı ama hiçbir şey işe yaramadı.

Joe bir cin gibi elinde sıcak bir mama şişesiyle çıkageldi. Elimin tersiyle bir damla denedim ve sonra biberonu Julie'nin üzerinde denedim. Ve -Tanrım sana şükürler olsun- emmeye başladı.

Çok mutluydum. Öforik. Kendimden geçmişim. Julie yemek yiyordu. Joe ve ben yoğun bir dikkatle kızımızın biberonu çekişini izledik ve birkaç ons

Joe, "Onu ben alırım sarışın," dedi. Sen yatağa git."

Julie'yi omzuna aldı ve bir profesyonel gibi gazını çıkardı. Joe bebeğimize "Seni seviyorum Julie Anne Molinari," dedi.

"Bugün ona yirmi on bir kez söyledin. O bunu biliyor," dedim ve ayağa kalkıp kocamı öptüm.

"Çok fazla duyamaz. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım." "Buna inanıyorum. Ama sanırım seni rahatsız eden bir şey var," dedim.

"Tanrım. Senden hiçbir şeyi gizlice geçiremiyorum sarışın. Yorgun ol san bile. Julie'nin el ve ayak parmakları dışında hiçbir şeyi fark etmemen gerekirken bile."

İlk alarmı hissettim.

"Bir şeyler mi oluyor? Şimdi söyle bana."

Joe iç çekti. "Bunu nasıl nazıkçe söyleyebilirim?

Kovuldum." "Ne? Hadi ama. Bu konuda benimle dalga geçme."

Gözlerini arıyordum, şaka arıyordum.

"Gerçekten mi?" dedi Joe. Utanmış görünüyordu. Tanrı şahidim olsun. Yüzündeki bu ifadeyi daha önce hiç görmemiştim.

"İşten çıkarıldım. Mali açık nedeniyle kesintiler yapıldığı söyleniyor. Doğal olarak ilk gidenler serbest çalışanlar oluyor. Endişelenme, Linds. İç güvenlik hakkında çok az kişinin bildiği şeyler biliyorum. Haber yayılır yayılmaz, beni arayacaklar."

Ağzım kurumuştu. Kalbim neredeyse duyulacak şekilde çarpıyordu.

Polis maaşı alıyorum. Fena para değil, ama Joe'nun İç Güvenlik Müdür Yardımcısı olarak devlet için çalışırken kiraladığı Lake Caddesi'ndeki üç yatak odalı havadar dairemizi geçindirmezdi.

Bir ton kazanırken. "Ne kadar paramız var?"

"Birkaç ay daha idare ederiz. Paramız tükenmeden bir iş bulacağım. İyi olacağız, Lindsay," dedi. "İki muhteşem kızımı hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Seni seviyoruz Joe," dedim.

Küçük kızımız ağlamaya başladı.

Bölüm 7

YUKİ ÇIRILÇIPLAKTI, yatak odasındaki halının üzerinde sırtüstü yatıyordu, nefes nefese kalmıştı, sabahki koşuşturma sırasında kalbi tepelerde dörtlü koşuktan sonra nabızı yavaşlamıştı.

Başını çevirdi ve muhteşem ve her yönden fantastik sevgilisine baktı.

"Özür dilerim," dedi. "Denedim ama dikkatim dağılmıştı. Başka şeyler düşünüyordum."

Brady güldü.

Ona doğru yuvarlandı, kolunu vücuduna doladı ve onu kendine çekti. "Sen çok eğlencelisin. Senin için deli oluyorum, bunu biliyor musun?"

O biliyordu. *Onun* için deli oluyordu. Bu sadece şimdiye kadar yaşadığı en iyi seks miydi? Yoksa o ve Brady gerçek anlaşmaya doğru adım adım ilerliyor muydu?

Brady'nin ağzına dokundu ve o da avucunu öptü. Brady'nin nemli sarı saçlarını gözlerinden geriye doğru taradı ve ağzının kenarını öptü.

Adam kızın yüzünü bir eliyle tutup dudaklarından öptü ve kız adamın yeniden sertleşmeye başladığını hissetti. Onu omuzlarından tuttu ve "Bunu yapmaktan nefret ediyorum ama gitmem gerek" diyerek hafifçe sarstı.

Brady, SFPD, Güney Bölgesi cinayet masası şefi Teğmen Jackson Brady'ydi. Yuki uzanıp parmaklarını adamın bacağına gezdirdi ve kalçasındaki yuvarlak pembe yara izinde durdu; burada adamın femoral arterini kesen bir kurşun isabet etmişti. Hastaneye zamanında yetişmiş olması büyük bir şanstı.

O da "Ben de. Bir saat içinde mahkemem var."

Yuki ayağa kalktı, bornozunu yatak direğinden çekti ve annesinin ona bıraktığı dairenin mutfağına doğru yola koyuldu. Bir bakıma Keiko Castellano hâlâ burada yaşıyordu. Yüksek sesle olmasa da sık sık Yuki'yle konuşuyordu. Sanki Keiko'nun sesi, fikirleri, deneyimleri Yuki'nin zihnine o kadar işlemişti ki Keiko hep *oradaydı*.

Şimdi annesi dedi ki, "Sen iyi kızsın, Yuki-eh, ama aptalsın. Brady hala evli. Ne yaptığına bir bak."

Yuki yerden yastık toplayıp yatağın üzerine atarken, "İzlememeliydin," diye mırıldandı.

"Kendime engel olamıyorum," dedi Brady. Fermuarını kapattı ve pantolonuna uzandı.

Gömlük. "Çok tatlısın."

Yuki sırtıttı, kışına bir tokat attı. "Hey" diye bağırdı, onu yakaladı, kollarının arasına aldı ve öptü.

Sonra Brady, "Sana bu davadan bahsetmek istiyorum," dedi. "Konuşmaya başla."

Yuki kahve yaparken annesinin yorumunu zihninde çürüttü ve Keiko'ya çok iyi bildiği gibi Brady'nin ayrıldığını ve yakında eski karısı olacak kişinin Miami'de, ülkenin olabildiğince uzağında yaşadığını söyledi.

Brady, "Jeff Kennedy'yi duydun mu?" diyordu. Yuki, Brady'nin bardağına kahve doldurdu.

"Basketbolcu."

"O bir 49'lu, tatlım. Kız arkadaşı evinden birkaç mil ötede arabasında ölü bulundu."

"Cinayet mi? Ve sen bu Niner'ın fail olduğunu mu düşünüyorsun?" Brady güldü, başını salladı. "Sert konuşuyorsun."

Yuki ellerini kalçalarına koydu ve ona sırtıttı. "Benim çetin ceviz olduğum birden fazla kez söylendi."

Brady kahvesinden bir yudum aldı, bardağı lavaboya koydu, kollarını Yuki'ye doladı ve "Bugün onları mahkemede öldür, Cookie. Seni sonra ararım."

Saçının orta kısmını öptü ve kapıya doğru gitti.

Bölüm 8

O sabah saat dokuzda, Dr. Perry Judd cinayet masası odasının girişindeki sallanan yarım kapıdan içeri girdi ve "Bir cinayet ihbarında bulunmak istiyorum" diyerek bir dedektifin dikkatini çekmek istedi.

Rich Conklin, Dr. Judd'ı Mülakat 2'ye geri götürmüş ve o zamandan beri doğru bir hikâye almaya çalışıyordu.

Dr. Judd Berkeley Üniversitesi'nde İngiliz edebiyatı dersleri verdiğini söyledi. Elli yaşındaydı, kahverengi saçları, keçi sakalı ve çeyreklik büyüklüğünde yuvarlak çerçeveli küçük gözlükleri vardı. Ceket ve düğmeli gömleği maviydi ve önünde pilili bir pantolon vardı.

Sağlam bir vatandaşı gibi görünüyordu.

Judd, "Dün gece Fourth Street'teki Whole Foods'a giriyordum," dedi. "Tam önümde bir kadın vardı ve tesadüfen onu mağazaya kadar takip ettim. Kasiyerlerden birine merhaba dedi. Sanki oranın müdavimlerindenmiş gibi bir hisse kapıldım."

Profesör daha sonra kadını olağanüstü ayrıntılarla tarif etti.

"Sarışındı, yaklaşık iki santimlik siyah kökleri görünüyordu. Kırk yaşlarında, on beden, fırfırlı yakalı beyaz bir bluz ve bir kolye takıyordu. Yeşil boncuklar, camdan olanlar."

Judd kadının sandalet giydiğini ve ayak tırnaklarının bebek mavisine boyalı olduğunu söyledi.

Sonra profesör tamamen yoldan çıktı. Bilinmeyen kitaplardan alıntılar yapmaya başladı ve Conklin ciddi bir şekilde bağlantıyı kurmaya çalışsa da adamın sesi psikopatça geliyordu.

Conklin bir tanığın tüm hikayeyi tek parça halinde anlatmasına izin vermeyi severdi. Bu şekilde takip sorularını şekillendirip keskinleştirebilir ve cevaplardan tanığın doğru mu söylediğini yoksa saçmaladığını mı anlayabilirdi.

Dr. Judd konuşmayı tamamen kesmiş ve Conklin'in arkasındaki tek yönlü cama bakıyordu.

Conklin dedi ki, "Dr. Judd. Lütfen devam edin."

Profesör şimdiki zamana geri döndü ve Conklin'e, "*Yabancı'yı* düşünüyordum. Bilirsiniz, Camus'nün yazdığı. Elbette okumuşsunuzdur."

Conklin *l i s e d e y k e n Yabancı'yı okumuşt*u.

Hatırladığım kadarıyla hikaye, duygularından kopmuş bir katil hakkındaydı. Hissetmeyen bir psikopat gibi değil - bu katilin duyguları vardı ama onlardan kopmuştu. Anlamsız cinayetler işlerken kendini izliyordu.

Camus'nün 1940'larda yazdığı bu romanın Whole Foods'tan alışveriş yapan bir kadınla ne ilgisi olabilir ki?

"Dr. Judd," dedi Conklin. "Bir cinayet olduğunu mu söylemişsiniz?"

"Tarif ettiğim bu kadın dondurulmuş gıdalar reyonuna gitti, ben de ıspanaklı sufle almak için oraya gidiyordum. Kasaya uzandı ve bir bardak çikolatalı dondurma çıkardı. Tam geri dönüyordu ki üç el silah sesi duyuldu. Önce sırtından vuruldu, sonra arkasını döndü ve göğsünden iki kez daha vuruldu. Yere düştüğünde ölmüştü."

"Polisi aradın mı?"

"Hayır. Şu ana kadar bunu yapmayı düşünmemiştim." "Ateş edenı gördün mü?"

"Ben yapmadım."

"Başka tanık var mıydı?" "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum," dedi Judd.

Conklin sabırlı bir adamdı ama masasında on bir tane açık dosya vardı, hepsi de acil dosyalar ve Perry Judd zaman kayıydı.

Conklin profesöre, "Yazı öğrettiğinizi söylediniz. Siz de yaratıcı bir yazarınız, değil mi?"

"Şiir yazıyorum."

"Tamam. O zaman size sormak zorundayım - alınmayın ama - bu cinayet gerçekten işlendi mi? Çünkü dün gece herhangi bir süpermarkette cinayet işlendiğine dair bir ihbar almadık."

"Dün gece rüya gördüğümü söylediğimi sanıyordum. *Henüz* gerçekleşmedi," dedi Perry Judd. "Ama *olacak*. Jean-Paul Sartre'ın *Bulantı* kitabını okudunuz mu?"

Conklin kalemini masaya fırlattı, sandalyesini geriye itti ve ayağa kalktı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler, Profesör. Sizinle tekrar konuşmamız gerekirse sizi ararız."

Aynalı cama vuruldu. Conklin ayağa kalktı, odanın dışına çıktı.

Ekibin son derece çekici yaz stajyeri MacKenzie Morales ona baktı ve "Rich, Dr. Judd'la bir dakika konuşabilir miyim? Sanırım bu işin aslını öğrenebilirim."

Bölüm 9

MACKENZIE MORALES, nam-ı diğer Mackie, yirmi altı yaşındaydı ve üç yaşında bir erkek çocuğunun bekâr annesiydi. Daha da önemlisi zekiydi, psikoloji doktorası yapıyordu. Cinayet masasında ücret almadan çalışıyordu ama kredi alıyor ve suçlu psikopatlığı üzerine yazdığı tez için araştırma yapıyordu.

Conklin'in Perry Judd'la işi bitmişti ama olsun. Morales saçmalıklardan bir anlam çıkarmak için bir şans istiyorsa, tamam - yine de zaman kaybı olsa da.

Morales, Dr. Judd'ın yanına oturdu ve telefonlara baktığını ve fotokopi çektiğini söylemeden kendisini Cinayet Masası'nın özel asistanı olarak tanıttı. Judd'ın elini sıktı.

"Sizi tanıyor muyum?" Profesör Judd Morales'e sordu.

"Çok şüpheliyim. Koridordan geçiyordum," dedi, camı göstererek, "ve Sartre'in romanından bahsettiğinizi duydum-"

"*Mide bulantısı.*"

"Aman Tanrım, o kitaba bayılıyorum," dedi Morales. "Ben psikoloji okuyorum ve *Bulantı*'nın kahramanı depersonalizasyon bozukluğunun vücut bulmuş hali, o zamanlar böyle demiyorlardı."

"Duyarsızlaşma. Kesinlikle," dedi profesör. Memnun olmuş görünüyordu. "Benlikten ayrılma. Bu rüya da öyle bir şeydi. Eğer bir rüyaysa. Görüntüler o kadar canlıydı ki, sanki beden dışı bir deneyim yaşıyordum. Bir kadının ölümünü izledim. Bu konuda hiçbir şey hissetmedim. Dehşet yoktu. Korku yoktu. Ama yine de bu rüyanın bir öngörü olduğunu, cinayetin gerçekleşeceğini biliyorum."

Judd artık adım adım ilerliyordu ve Morales'e dikkatle şunları söylüyordu: "Nausea'da kahramanın kendisi hakkında söylediği şu sözleri hatırlıyor musun: 'Başı sonu olmayan hikayelere dalıyorsun: korkunç bir tanık olursun. Ama telafi ederken insan hiçbir şeyi kaçırmıyor, hiçbir olasılıksızlığı ya da kafelerde inanılmayacak kadar uzun hikayeleri'?"

"Bunun daha önce de olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Oh, evet. Ama bu rüyaları hiç rapor etmedim. Gelecekte işlenecek bir cinayeti gördüğüme kim inanır ki? Ama bunu bildirmek zorundaydım ya da delirecektim. Çünkü kurbanı daha önce gördüğümü düşünüyorum."

"Bana kurbandan bahset," dedi Morales. "Adını biliyor musun?"

"Hayır. Sanırım onu az önce Whole Foods'ta gördüm."

Conklin arkasına yaslandı ve daha önce dinlediği hikâyede herhangi bir değişiklik olup olmadığını dinledi. Dr. Judd, Mackie Morales'e sarı saçlı, sandaletli ve mavi boyalı ayak tırnakları olan kadının vurulmadan önce - gelecekte bir zamanda- bir bardak çikolatalı dondurma seçtiğini anlattı.

Judd, "Silah seslerini duydum ama uyanmadım," dedi. "Bu kadın elini göğsüne götürdü, sonra çekti ve kana baktı. 'Ne oldu?' dedi.

"Ve sonra bacakları altından çıktı ve dondurucunun kapısından aşağı kaydı, ama çoktan ölmüştü."

Morales, "Peki neden vurulduğu, yani neden vurulacağı konusunda bir fikriniz var mı?" diye sordu.

"Hayır ve onu vuran kişiyi gördüğünü de sanmıyorum."

Perry Judd derin bir iç çekti, elini Morales'in koluna koydu ve sanki odada yalnızlarmış gibi onunla konuştu.

"Bayan Morales, bu benim için tam da Sartre'ın Antoine Roquentin'in sesinden yazdığı gibi: 'Geleceği *görüyorum*. Orada, sokağın üzerinde duruyor, şimdiki zamandan daha sönük. Gerçekleşmesinden ne gibi bir fayda sağlanacak? Anlıyor musunuz? Benim için durum böyle."

Conklin iğrenmişti. Bütün hikâye Dr. Judd'la ilgiliydi. O alev alev yanan bir narsistti, bu teşhisi koymak için psikoloji diploması gerekmiyordu.

Conklin, "Dükkanın adresi nedir?" diye sordu.

Dr. Judd, SoMa'daki adresi verdi, salondan sadece birkaç blok ötede, kesinlikle Güney Bölgesi için bir vaka - eğer cinayet gerçekten olduysa ya da olacaktır.

Conklin on dakika içinde ikinci kez Dr. Judd'a teşekkür etti ve onunla tekrar konuşmaları gerekirse irtibata geçeceklerini söyledi.

"O sert bir kaçık, değil mi?" Perry Judd ekip odasından çıktıktan sonra Conklin Morales'e şöyle dedi.

"Evet. Hayal görüyor. Yine de birini öldürecek kadar deli olabilir."

Conklin, Morales'in haklı bir noktaya değindiğini düşünüyordu. Ama Judd birini öldürmeye hazırlanıyorsa, onu durdurmanın bir yolu yoktu. Birini rüya gördüğü için hapse atamazsınız.

Bölüm 10

JOE VE bebek uyuyordu. Aynı odada. Aynı yatakta. Aynı anda. İnanılmazdı ama gerçektir.

Martha'nın kâsesini nefis mamalarla doldurdum ve salondan sabah gazetesini getirdim.

Manşette şöyle yazıyordu: FAYE FARMER 27 YAŞINDA ÖLDÜ.

Kahve yapmak için durmadım, gazeteyi mutfak tezgahının üzerine yaydım. Şok edici haber, Kadın Cinayet Kulübü'nün kurucu üyesi, ortağım Rich Conklin'le nişanlı ve bulldog gibi bir muhabir olan yakın arkadaşım Cindy Thomas tarafından yazılmıştı.

Amansız bir azim bir arkadaşta sinir bozucu bir özellik olabilir, ama Cindy'yi büyük bir geleceği olan başarılı bir suç muhabiri yapmıştı. Faye Farmer'la ilgili haberi gazetenin ikinci bölümünü geçmiş ve birinci sayfaya çıkmıştı.

Cindy şöyle yazmıştı: "Kırmızı halı stilleri ve genç ve ünlüler için olmazsa olmaz kıyafetleriyle tanınan 27 yaşındaki moda tasarımcısı Faye Farmer dün gece 29. Cadde ve Noe'de arabasında ölü bulundu.

"Yüzbaşı Warren Jacobi *Chronicle*'a yaptığı açıklamada Bayan Farmer'ın başından silahla vurularak öldürüldüğünü söyledi. Otopsi Salı günü yapılacak."

Böylesine parlak, hayat dolu genç bir kadının öldüğüne inanmak neredeyse imkânsızdı, gelecek vaat eden hayatı... sona ermişti. Biri onun canını mı almıştı? Yoksa kendini mi öldürmüştü?

Okumaya devam ettim.

Haberde Faye Farmer'ın, şüpheli olmayan ve polisle tam bir işbirliği içinde olan büyük futbol adamı Jeffrey Kennedy ile birlikte yaşadığı belirtiliyordu.

Jeff Kennedy'yi Candlestick Park'ın tribünlerinden birçok kez izlemiştim. Henüz yirmi beş yaşındayken NFL'in en iyi dış defans oyuncusuydu. Savunma yetenekleri ve film yıldızı görünüşü onu taraftarların gözdesi haline getirmişti ve yıllık on üç milyon dolar garanti ücretiyle ligin en çok kazanan beşinci oyuncusuydu.

Faye Farmer son birkaç yıldır Kennedy ile sık sık fotoğraflanmış ve evleneceğini söylemişti

-"Biriyle." Kulağa Kennedy ile evlenmek istiyormuş gibi geliyordu,

ama ölene kadar ayrılma aşamasında değildi.

Daha fazla bilgi için ölüyordum. Buna şüpheli ölüm deniyordu ve zihnim bir bulmaca çözülene kadar rahat edemiyordu. Elbette, mutfak tezgahında oturduğum yerden, bu sabah *Chronicle*'ın ilk sayfasını okuyan herhangi birinden daha fazla bilgiye sahip değildim.

Merakımı bastırmak ve bunu aşmak zorundaydım.

Gazeteyi bıraktım, sonra hızlıca ve sessizce giyindim. Martha'yı tasmaladım ve merdivenlerden aşağı indim, yavaş yavaş başlayacağımı, yarım mil koşup koşamayacağımı göreceğimi, 1.80 boyundaki vücuduma eklediğim yirmi beş kiloluk bebek yağını biraz eriteceğimi düşündüm. Her zaman biraz hippiydim. Şimdi biraz hippiydim.

Bir polis için iyi bir şey değil.

Ön kapıyı arkamdan kilitlediğimde güneş hâlâ ufuk çizgisinin üzerinde yükseliyordu. Ancak yola çıkmak üzereyken, kaldırıma park etmiş kiralık bir arabanın direksiyonunda oturan bir kadın dikkatimi çekti. O da beni fark etti, sürücü koltuğundan indi ve adımı seslendi.

Onunla hiç tanışmamıştım, tanışmak da istememiştim. Ve şimdi o bana yol gösterdi.

Gidecek bir yer yoktu. Ben de yerimde durdum.

Bölüm 11

June Freundorfer'ı tanıımıyordum ama kim olduğunu biliyordum. Ona bakarken gözbebeklerim küçüldü ve sertleşti.

İnce gri özel dikim bir takım elbise giyyordu, mükemmel dalgalı kahverengi saçları ve dişlerini Clorox'a batırmış gibi parlak bir gülümsemesi vardı. Kısacası, kırk beş yaşında çekici bir güç kadınıydı ve kocamla bir geçmişi vardı.

İşte geçmişi.

Ajan Freundorfer FBI'da Joe'nun ortağıydı. Joe'nun yine Washington DC'de İç Güvenlik Müdür Yardımcısı olarak işe alınmasıyla aynı zamanda FBI'ın Washington saha ofisine terfi etti.

June hâlâ Washington'da yaşıyordu ve Joe yakın zamana kadar devlet kurumundaki müşterisini görmek için düzenli olarak oraya uçuyordu.

June'dan haberim yoktu ama birkaç ay önce, Julie'ye hamileyken, *Washington Post*'un sosyete sayfasında Joe ve June'un bir fotoğrafı çıktı. June, Joe'ya parıldayan gözlerle, flörtöz bir bakışla bakıyordu ve ikisi de gece kıyafeti giymişti.

Joe fotoğrafta bir şey olmadığına ısrar etti, sadece baskı altında gittiği bir yardım gecesi idi. Aynı akşam San Francisco'ya dönmek için uçağa binmişti.

Sonra June Joe'nun cep telefonunu aradı ve ben de açtım. Kendimi tanıttım, birkaç sivri soru sordum ve June Joe ile ilişkisi olduğunu ama Joe'nun beni gerçekten sevdiğini itiraf etti.

Böcek delisi oldum.

Joe, June'un yalan söylediğini, kıskançlık yüzünden bize sorun çıkarmaya çalıştığını söyledi ve dürüstçe söyleyebilirim ki sadece denemekle kalmadı, başardı da.

Joe'yu evden attım ve kilitleri değiştirdim. Dairenin dışına, June'un arabasının park ettiği yere park ettiği arabasında uyudu.

Joe'ya tekrar inanmam biraz zaman aldı ama onu seviyorum ve ona güvenmek zorundaydım. Ve kesinlikle güveniyorum.

Ama şimdi, güzel Bayan Freundorfer, Tiffany'den küçük turkuaz bir alışveriş çantası taşıyarak bana doğru gelirken o eski şüpheler geri döndü.

Martha vücut dilimi okudu ve başını eğerek ayaklarımın dibinde durdu.

ve kulakları geride, yaylanmaya hazır.

"Lindsay? Sen Lindsay'sin, değil mi?"

"Joe buralarda değil, June. Aradın mı?"

"Yani kendimi tanıtmama gerek yok. Joe her zaman senin zeki olduğunu söylerdi. Her neyse, bebek için bir hediye getirdim," dedi. "Kız mı erkek mi?"

"Bir kızımız var."

June nezaketle gülümsedi ve çantayı bana uzattı. Ben de aldım çünkü ellerimi iki yanımda tutmak çocukça olurdu. Hediye için ona teşekkür bile ettim, içtenlikten uzak ve kimseyi, özellikle de bir FBI ajanını kandıramayacak bir teşekkürdü bu.

June dedi ki, "Bebeğin adı ne? Onu görmeyi çok isterim."

"Şu an iyi bir zaman değil June."

Asla iyi bir zaman olmaz.

Dedi ki, "Oh. Şey. Her şeyin en iyisi, Lindsay. Hepinize en iyi dileklerle."

Arabasına döndü ve el sallayarak veda ettikten ve arka lambaları köşede gözden kaybolduktan sonra turkuaz çantayı açtım ve içindeki küçük kutunun etrafındaki beyaz kurdeleyi çözdüm.

June Julie'ye gümüş bir çingirak vermişti.

Çok güzelmiş.

Çingırağı, ambalajları ve açılmamış kartı aldım ve hepsini köşedeki çöp kutusuna attım. Sonra Martha ile koşuya çıktım.

Koştum. Her yerim ağrıyordu ama yine de koştum. Üç mil sonra, Martha ve ben ön kapımıza geri döndük. Sırılsıklamdım ama kendimi eski ben gibi hissediyordum. Çok güzel bir sabahı. Harika bir adamla evliydim ve sağlıklı bir kız çocuğu annesiydim.

June Freundorfer'ın canı cehenneme.

Bölüm 12

DURUŞMA SALONU o kadar kalabalıktı ki basın mensupları salonun arka tarafında kibrit çöpü gibi bir arada duruyordu. TruTV kameraları kayıttaydı ve Yuki, Cindy Thomas'ın koridorun dört sıra gerisinde oturduğunu gördü.

Cindy Yuki'ye göz kırptı, o da gülümseyerek, "Sayın Yargıç, halk Bay Graham Durden'ı çağırıyor," dedi.

Ellili yaşlarının sonlarında, uzun boylu, siyah bir adam mahkeme salonuna arkadan girdi, koridorda kararlı bir şekilde yürürken ve ahşap kapıdan geçerek tanık sandalyesine giderken önüne bakıyordu. Yemin ettikten sonra yerine oturdu.

Yuki tanığını selamladı ve onun kimliğini ve davadaki rolünü belirlemeye yönelik sorular sormaya başladı.

"Bay Durden, adresiniz nedir?" "Elli

yedi Lopez Caddesi."

"Bay Keith Herman komşunuz mu?"

"Evet. Tam karşımda oturuyor."

Yuki Durden'in ellerinin titrediğini fark etti. Bu anlaşılabilir bir şeydi. Adam bir katile karşı tanıklık ediyordu. Keith Herman paçayı kurtardıysa, Graham Durden hâlâ onun tam karşısında yaşıyor olacaktı.

"Bay Durden, geçen yıl 1 Mart sabahı olağandışı bir şey oldu mu?"

"Evet. Bunu asla unutmayacağım."

"Lütfen mahkemeye o sabahı anlatın."

"Verandadan gazete almak için dışarı çıkmıştım ve Bay Herman'ın kızının cesedini arabasına taşıdığını gördüm. Lily'nin öldüğünü anlayabiliyordum. Onu arka koltuğa koydu ve uzaklaştı."

Salonda bir soluklanma, tatmin edici bir nefes alma oldu ve jüri duyduklarından kesinlikle etkilenmiş görünüyordu.

"Polisi aradınız mı?"

"Evet, aradım."

"Polis sanığı sizin telefon görüşmeniz nedeniyle mi sorguladı?"

"Evet. Dokuz-bir-bir'i aradığımın ertesi günü, teşhis için karakola gelmem istendi. Lily Herman'ın cesedini arabasına koyan adamı teşhis ettim."

"Şu adamı bugün burada görüyor musun?"

Durden bildiğini söyledi ve Yuki'nin isteği üzerine savunma masasında John Kinsela'nın yanında oturan adamı işaret etti.

"Bay Herman'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Onu yaklaşık beş yıldır tanıyorum. Lily'yi üç yaşından beri tanıyorum. Köpeğim Poppy'yi sever. Eskiden çimlerimde oynarlardı. Adamın arabasını da biliyorum. Lexus. 2011 model dört kapılı bir sedan."

"Yani söz konusu gün gördüğünüz adamın, Lily Herman'ı Lexus'un arkasına bindiren adamın, sanık Keith Herman olduğundan kesinlikle emin misiniz?"

"Evet. Eminim."

"Teşekkür ederim, Bay Durden. Başka sorum yok."

Yuki savcılık masasındaki yerine döndü. Salonda bazı ayak sürçmeleri oldu ve koridorun her iki tarafında da insanlar öksürdü.

Yargıç Nussbaum burnunu kaşıdı, dizüstü bilgisayarına bir not aldı ve ardından "Bay Kinsela, tanışınız" dedi.

Bölüm 13

JOHN KINSELA AYAĞA KALKTI. Jüriye homurdanmadı ya da surat asmadı. Aslında, tanıkla yüzleşirken oldukça ciddi görünüyordu.

"Bay Durden, daha önce hiç mahkemede ifade verdiniz mi?" "Hayır, efendim."

"Biraz sinir bozucu, değil mi?"

Yuki bunun tanığı sinirlendirmek için sorulmuş bir soru olduğunu düşündü ama bu jürinin savunma avukatını sempatik ve tanığa saygılı biri olarak görmesini sağladı. İtiraz ederse jüriyi kızdırabilirdi.

"Kendimi iyi hissediyorum," dedi Graham Durden. Ellerini önünde kavuşturdu.

"Güzel. Şimdi, Bay Durden, doğruyu söyleyeceğinize dair yemin ettiniz, ancak gerçekte, 1 Mart'ta gördüğünüz adamın Bay Herman olduğundan yüzde yüz emin değildiniz, öyle değil mi?"

"Bay Herman'dı. Bay Herman'ı tanıyorum."

"Polise -ve dokuz-bir-bir'e yaptığınız telefon görüşmesinin dökümünü okuyorum- 'Arabaya binen adamın Keith Herman olduğundan yüzde doksan eminim' demişsiniz."

"Öyle söyledim ama lafın geliyordu. Kesinlikle oydu. Ve Keith Herman Lily'yi arabaya taşıyordu. Cesedini arka koltuğa koydu."

"Ne tür bir arabaydı o, Bay Durden?" "Son model bir Lexus sedan, 2011."

"Peki araba ne renkti?" "Siyah."

"Şimdi, polise koyu renkli bir Lexus olduğunu söylediniz, doğru mu?" "Siyah karanlıktır. Bilmem gerekirdi."

Galeride gergin bir kahkaha tufanı koptu. Yuki endişelenmedi. Graham Durden bir lise müdürüydü. Olabildiğince güvenilir bir tanıktı. Arabayı "karanlık" olarak tarif etmişti. Ve evet, siyah karanlıktı. Polise Herman'ı gördüğünden yüzde 90 emin olduğunu söylemişti. Dikkatli davranıyordu.

Kinsela, "İkimizin de aynı fikirde olduğundan emin olmak için söylüyorum," dedi ve jüriye dönerek yüzündeki ifadenin ciddiyetine uzun uzun baktı. "Bay Herman'ın kızını evinin önündeki caddede koyu renkli bir Lexus sedana bindirdiğini gördünüz."

ev."

"Bu doğru."

"Plaka numarasını aldın mı?"

"O araba hep şuraya park eder. Arabayı *biliyorum*."

"Evet ya da hayır: o koyu renkli Lexus'un plakasını aldınız mı, Mr.

Durden?"

"Hayır.

"

"Şimdi, sanığın arabaya getirdiğini gördüğünüzü söylediğiniz kızın cesedine gelince: bu cesedin Lily Herman'a ait olduğunu yüzde yüz teşhis ettiniz mi?"

"Yüzde yüz," dedi Durden öfkeyle. "Yüzde yüz." "Peki öldüğünü nereden biliyorsun?" Kinsela hafifçe sordu.

"Başı arkaya sarkıyordu. Gevşekti."

"Uyuyor olabilir mi? Nabzını hissettiniz mi?" "Ne?"

Yuki oturduğu yerden, "Sayın Yargıç, avukat tanığın başının etini yiyor," dedi.

Yargıç Nussbaum, "Reddedildi. Bay Kinsela, bir soru seçin ve tekrar sorun."

Bölüm 14

Tanık sandalyesinin altındaki zemin kayarken YUKI TREMORLARI HİSSETTİ. Graham Durden ona doğru bir bakış fırlattı ve dudaklarının gerginliğinden kızgın olduğunu anlayabildi.

Durden dürüstlüğünün sorgulanmasından hoşlanmazdı. Kinsela da onu bir balık tüccarının kılçık bıçağını kullanışındaki ustalıkla oyalıyordu. Yuki, Durden'la prova yapmış, Kinsela'nın ifadesine gölge düşürmeye çalışacağı konusunda onu uyarmıştı. Durden ona kendinden emin ve kararlı olduğunu söylemiş, defalarca "Ne gördüğümü biliyorum" demişti.

Kinsela, "Tamam, Sayın Yargıç. Bu şekilde devam ettiğim için özür dilerim. Bay Kinsela.

Durden, çocuğun öldüğünü nasıl anladın?" "Ölü görünüyordu."

"Ölü *görünüyordu*. Peki çocuğu karanlık bir sedana bindiren adamdan ne kadar uzaktaydınız?"

"Onları ön merdivenlerimden gördüm. Elli metre."

"Elli metre." Kinsela jürinin elli metreyi düşünmesi için durakladı. Yüz elli metre. Biraz uzak. Sonra, "Peki engelsiz bir görüşünüz var mıydı, Bay Durden?" diye sordu.

"Evet."

Kinsela bir şövaleye doğru yürüdü, bir kağıt parçasını çekti ve Sotelo ile Castenada arasındaki Lopez Caddesi'nin havadan çekilmiş bir fotoğrafını ortaya çıkardı. Şövale, hem jürinin hem de tanığın görüntüyü net bir şekilde görebileceği şekilde konumlandırılmıştı.

Kinsela Durden'a, "Bu sizin sokağınızın bir fotoğrafı mı?" diye sordu. "Evet."

"Peki bu A işaretli ev sizin eviniz mi?" "Evet."

"B olarak işaretlenmiş bu ev Bay Herman'ın evi, değil mi?"

"Evet."

"Sizin evinizle Bay Herman'ın evi arasında ne görüyorsunuz?"

"Sokağı."

"Evet, hepimiz sokağı görüyoruz. Peki ağaçları görüyor musunuz? Caddenin her iki yanında bir sıra ağaç?"

"Keith Herman'ı açıkça görebiliyordum, kızını kucağında taşıyordu,

Lexus'unun arka koltuğuna oturarak-"

"Bir adamın bir kızı arabanın hangi tarafına bindirdiğini gördünüz Bay Durden? Arabanın sizin evinize bakan tarafına mı? Yoksa Herman'ın evine en yakın taraftaki kapıyı mı açtı, böylece araba sizinle tarif ettiğiniz eylem arasında mı kaldı?"

"Keith Herman'ı Lily'i taşırken gördüm."

"Lütfen soruya cevap verin, Bay Durden."

"Onu evine en yakın taraftaki arabaya bindirdi."

"Tamam. Teşekkür ederim. Şimdi, bundan sonra... o sabah gördüğünüz adam arabanın sürücü tarafına bindiğinde sırtı size dönüktü, değil mi efendim? Koyu renkli bir sedana binenin Keith Herman olduğunu, orta boylu ve yapılı başka bir adam olmadığını nasıl anlayabildiniz?"

Kinsela kuyunun içinde volta atıyor, sorularına devam ederken ba ı  ne eğikti.

"Bay Herman'ın arabasına benzer bir arabayı Bay Herman'ın evinin önünde park halinde görmüş olmanız ve bundan adamın Bay Herman olduğu sonucunu çıkarmış olmanız mümkün değil mi efendim? Aslında Bay Herman'ı değil de çocuğu *kaçıran* kişiyi görmüş olmanız mümkün değil mi?"

"Sayın Yargıç, Bay Kinsela'nın tanığı soru bombardımanına tutmasına itiraz ediyorum. Tekrar ediyorum, eğer gerçek bir soru varsa, nedir?"

"Kabul edildi. Lütfen *bir* soruyu ifade edin, Bay Kinsela. Bu bir uyarı. Bunu bir daha yapmayın, yoksa para cezasına  arptırılacaksınız."

" z r dilerim, Yargıç. Kendimi kaptırmı ım. Bay Durden, mesafe, görsel engeller ve San Francisco'da altmış binden fazla koyu renkli Lexus sedan olduğu göz önüne alındığında, Keith Herman'ın kızını evinizin karşısındaki sokağa park etmiş arabaya getirdiğini söylerken yanılıyor olabilir misiniz?"

"Keith Herman'ı gördüm," dedi Durden inatla. "Onu gördüm. Onu yüzde yüz gördüm."

Kinsela, Graham Durden'a sırtını dönerek, "Bu tanığa başka sorum yok," dedi.

Yargıç Nussbaum, "Bayan Castellano?"

dedi. Yuki ayağa kalktı.

"Bay Herman, g zl k takıyorsunuz. Birinci Mart sabahı da takıyor muydunuz?"

"Evet,  yleydim."

"Peki gözlüklerinizi taktığınızda g r  n z ne kadardır?"

"Yirmi-yirmi."

"Size hiç zihinsel bir bozukluk teşhisi kondu mu?" "Hayır. Asla."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar, Sayın Yargıç."

Yargıç, "Tanık kürsüden inebilir," dedi.

Bölüm 15

YUKİ mahkeme salonundan çıkarken eğildi, koridoru dolduran basın mensuplarına gülümsedi ve "Merhaba Georgia. Evet, teşekkürler. Her şey yolunda Lou" dedikten sonra, John Kinsela ve müvekkili doğaçlama bir röportaj için koridorda beklerken, Yuki peşinde Cindy Thomas olduğu halde yangın merdivenlerine yöneldi.

"Popüler değil *misin*?" Cindy, Yuki'nin arkasındaki kapıdan geçerken, "Çok popülersin," dedi. "Çok popüler," dedi Yuki, sesi çimento kaplı merdiven boşluğunda çınlayarak.

"Bu arada Cindy, uslu dursan iyi olur. Sana söylediğim her söz kayıt dışıdır."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Evet," dedi Yuki. "Unutmakla tanınıyorsun. O yüzden açık ve net söylüyorum. Bana bulaşma."

"Sana ne zaman bulaştım ki? Ne zaman?"

Zemin katta, büyük lobinin arka duvarının arkasındaki kapı, Yuki'nin avucunun düzlüğüyle gün ışığına açıldı ve sarı saçlı, kararlı arkadaşıyla birlikte Harriet Caddesi'ne çıktılar.

"Nereye?" Cindy, Yuki'ye yetişerek sordu.

Fringale, Adalet Sarayı'ndan sadece birkaç blok ötede, 4. ve Freelon Caddelerinin köşesinde küçük bir Fransa dilimi olan şirin, rahat bir bistro idi.

Yuki kapıdan geçip yumurta kabuğu renginde duvarları olan, biberiye ve kekik kokularının havayı doldurduğu küçük mekâna girdiğinde, kafatasının tam gözlerinin arasında kalan kısmındaki sert endişe taşı hariç, duruşmanın stresinin azaldığını hissetti.

Keith Herman'ı gerçekten mahkum edebilir mi?

John Kinsela'nın nasıl bir avukat olduğunu unutmuş muydu? Kinsela'nın Kızıl Köpek Parisi'nin *içini boşalttı*.

İki kadın başlangıç olarak salata sipariş etti ve garson masadan ayrıldığında Yuki, "Bize ne kadar zarar verdi?" diye sordu.

"Kinsela'nın tanışınızı nasıl boynuzladığından mı bahsediyorsunuz?" "Boynuzlamak' mı? O kadar kötü müydü?"

"Aslında Yuki, bence Kinsela'yı bir zorba ve pislik gibi gösterdi. Ama Durden'ın itibarını zedeledi mi? Evet, sanırım öyle. Elinde başka ne olduğuna bağlı. Lynnette Lagrande'ın seni zirveye taşıyacağını sanıyorum."

Garson her birinin önüne birer salata koydu: pastırma sosu, çam fıstığı ve haşlanmış yumurta ile güzel bir frisee tabağı. Yuki çatalıyla yumurtanın sarısını kırdı, bir marul yaprağı kopardı, çiğnedi ve suyunu yudumladı.

"Davam hakkında iyi hissediyorum. Sağlam bir dava. Ama kabul edelim, John Kinsela'nın yirmi yıllık ceza hukuku tecrübesi benim üç yılıma denk."

Cindy, "Bana davanızı anlatın," dedi.

Yuki, Cindy'ye davasının detaylarını hızlı, makineli tüfek tarzında anlatmasıyla tanınıyordu. Çocuğun üzerindeki morluklardan ve Jennifer Herman'ın bir arkadaşına kocasının kendisine zarar verebileceğini söylediğinden bahsetti. Keith Herman'ın sevgilisi Lynnette Lagrande'den bahsetti; Lagrande, Jennifer Herman'ın öldürüldüğü zaman Herman'ın mazeretini çürütmekle kalmamış, Keith Herman'ın evliliğinden ayrılmak istediğine dair tanıklık etmiş ve bunu belgelemişti.

"Bu iyi bir dava," dedi Cindy. "Kızıl Köpek ne diyor?"

Yuki, "Herman'ı kanıtlarla çivilediğimi ve bana inancının tam olduğunu söylüyor," dedi.

O ve Cindy başlarını salladı, Yuki kaybettiği davaları hatırlamamayı diledi.

Yuki, "Bu her zaman yaşam ve ölümle ilgilidir," dedi.

"Sana güveniyorum," dedi Cindy. "Bunu başarabilirsin." Yuki yakın arkadaşının gözlerinde şüphe gördü.

Bölüm 16

CLAIRE WASHBURN, kimse cesedin üzerine hapşırmadığı ya da kusmadığı sürece bir köpek ve midilli gösterisi yapmayı umursamıyordu. Bunun gibi yüksek profilli bir dava hatalar açısından incelenecekti ve istediği son şey mahkemeye kurbanın üzerinde rastgele DNA'nın nasıl bulunduğunu açıklamak zorunda kalmaktı.

Ofis kapısının buzlu camının dışından kahkaha sesleri geliyordu. Claire bir kez içini çekti, telefon görüşmelerini resepsiyona yönlendirdi ve ardından konferans odasına gitti.

Onu bekleyen on iki kişi hep birlikte döndü.

Claire gülmekten kendini alamadı. Bir erkeğe ve bir kadına göre, ziyaretçileri bebek sarısı kâğıttan ameliyat önlükleri ve Tyvek önlükleri giymişlerdi. En komik olanı ise 2011 Kolluk Kuvvetleri Biftek Takvimi'nin Bay Eylül'ü Rich Conklin'di.

Büyük, yakışıklı bir adam, hastane mutfağı çalışanı gibi giyinmiş.

Claire, "Günaydın, Paskalya piliçleri," dedi ve tekrar güldü, bu sefer bir grup polis, olay yeri biriminden genç teknisyenler ve bu sabah iş başında eğitim alan savcılık ofisinden hukuk fakültesi mezunları da ona katıldı.

Nefesini tuttu ve şöyle dedi: "Eğer daha önce tanışmadıysak, ben Dr. Washburn, baş adli tabibim ve bu sabahki otopsiye başlamadan önce lütfen kendinizi tanıtn."

Claire herkesin dikkatini çekti ve tanışma faslı sona erdiğinde, otopsinin amacı -ölüm nedenini ve şeklini ortaya çıkarmak- hakkında kısa bir konferans vermeye başladı.

"Kurbanın olay yerinden çıkarıldığında üzerinde ne varsa onu giydiğini göreceksiniz. Olası bir saldırıgandan almış olabileceği DNA'yı korumak için ellerinde poşetler olacak. Benim yapacağım iç muayeneden önce tüm vücut röntgenleri de dahil olmak üzere tam bir dış muayeneden geçirilecek.

"Bayan Farmer'ın ölümünün bir cinayet olduğu tespit edilirse - cinayet *olduğunu* söylemiyorum, ancak kanıtlar bir iddianameye yol açarsa - savunma, kanıtlarımızın kirlendiğini, bir grup beceriksiz aptal olduğumuzu kanıtlamaya çalışabilir. O.J.'i hatırlıyor musunuz? Bu otopsinin bütünlüğünü korumak, kötü adamı yakalamak ve tutmak için kritik öneme sahiptir. Berbat adli tıp yüzünden

masum insanlar işlemedikleri suçlar yüzünden hapiste ve katiller sokaklarda dolaşıyor.

"Ölülere saygı borçluyuz. Yaşayanlara ise gerçeği borçluyuz. Ne daha azı ne de daha fazlası, kanıtlar bizi nereye götürürse götürsün.

"Ev kuralları: profilaktik dış giysilerinizi yerinde tutun. Maskeler ameliyatta takılmalı ve çıkarılmamalıdır. Anladınız mı? Cep telefonunuzu kapatmayı unuttuysanız, şimdi kapatın. Sorularınızı ben sorana kadar saklayın. İşim bittiğinde, bulgularımı kayıtlara geçireceğim. Şu andan itibaren gördüğünüz ve duyduğunuz her şey son derece gizlidir ve sızıntılara müsamaha gösterilmeyecektir.

"Sorusu olan var mı?

"Tamam o zaman. Ev kuralları konusunda anlaştıysak ..." Claire asistanına, saçları fare kulağı gibi toplanmış, saygılı gözlerini patronuna çevirmiş, çekici Bunny Ellis'e döndü.

"Bunny, lütfen Bayan Farmer'ı otopsi odasına götürür müsün? Diğer herkes beni takip etsin."

Bölüm 17

CLAIRE sallanan kapıya sertçe vurdu ve otopsi odasına girdi. Arkasındaki polisler ve küçük rütbeli personel heyecanlıydı, fısıltıyla konuşuyorlardı, sesleri kesiliyor, yükseliyor, etrafında dönüyor, sonra tekrar sessizliğe gömülüyorlardı.

Conklin yaz stajyerini kanatları altına almıştı. Mackie Morales zeki ve hevesli görünüyordu ve belki de Richie'ye biraz fazla ilgi duyuyordu - ona bakışı, ona bir şeyler anlatırken biraz şişinmesi. Cindy bunu görseydi hiç mutlu olmazdı.

Ve Cindy'den çok fazla kaçmadı.

Claire sessizce güldü ama Conklin'e bir şey söylemedi. Odanın uzak köşesine gitti ve video kamerayı açan düğmeye bastı. Kameranın üzerindeki ışık yanmadı. Düğmeye birkaç kez bastı ama küçük kırmızı göz hâlâ karanlıktı.

Bu garipti. Kamera dün gayet iyiydi.

Dahili telefon düğmesine basıp, "Ryan, video kurulumunu kontrol et lütfen," dedi.

"Evet, hanımefendi. Fişi çekilmişti. Şimdi açık." "Neden fişi çekilmişti?"

"Bilmiyorum. Sadece bu şekilde buldum."

Bunny morga açılan kapıdan odaya girdi. Seninle konuşmam gerek der gibi Claire'e işaret etti.

"Ne bekliyorsun, Bunny?"

"Sizinle bir saniye görüşmem gerekiyor, Doktor."

Claire içini çekti, odayı geçti ve Bunny'nin peşinden morga gitti; her biri bir ceset koymak için tasarlanmış paslanmaz çelik çekmecelerle kaplı soğutmalı bir odaydı. Claire'in hastalarından bazıları kısa süre önce gelmişti. Bazıları ise isimsiz cesetler olarak gömülmeden önce aylardır birilerinin onları teşhis etmesini bekliyordu.

"Ne oldu, Bunny?"

Kızın mavi gözleri kayıyor ve dudakları titriyordu. Claire anlamadı. Bu da neydi böyle?

"Onu bulamıyorum," dedi

Bunny. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Faye Farmer," dedi Bunny. "O gitti."

"Çekmecesinin numarası ne?" Claire sinirli bir şekilde sordu. Beyaz tahtaya gitti ve parmağını listede gezdirdi.

"On iki," dedi Bunny Ellis.

Claire beyaz tahtadan uzaklaştı, çekmecelerin olduğu duvara doğru ilerledi ve 12 numaranın kolunu çekti. Çekmece yavaşça dışarı kayd ve ceset ortaya çıktı. Ayak başparmağına bağlı bir etiket vardı. Claire bir yanlışlık olduğunu hemen anladı. Faye Farmer yetmiş yaşında siyah bir adam değildi ve hiçbir zaman da olmamıştı.

Dedi ki, "Cesetleri kim karıştırdı? Bu adamın hangi çekmecedeki olması gerekiyordu?"

"On yedi," dedi Bunny. "Dr. Washburn, çoktan kontrol ettim."

Claire uzanıp 17 numaralı çekmeceyi açtı. Boştu. Faye Farmer'ın çekmecesindeki siyah John Doe hariç her ceset kendine ayrılmış kutudayken çekmeceleri çekip kapatmaya başladı.

Bunny şimdi ağlıyordu. İşinin ehli genç bir kadındı ve iyi bir iş çıkarmayı severdi.

"Kes şunu," diye tersledi Claire. "Düşün. Dün giriş yaptıktan sonra Bayan Farmer'ın cesedini gördünüz mü?"

"Ben giriş yaptıktan sonra olmaz. On ikide olması gerekiyordu." "John Doe bir otuz ikiyi on yedi numaralı kutudan kim çıkardı?" Bunny sefilce omuz silkti. "Ben değil." Ceset binayı terk etmiş olamaz. Bu imkansızdı.

Bölüm 18

CLAIRE, genç kolluk kuvvetlerinden oluşan çeteye ne söylemesi gerektiğini merak ediyordu. *Soyulduğumuzu mu?* Otopsi odasına döndü, ellerini çırpı ve şöyle dedi: "Millet, hemen ele almam gereken bir sorunla karşılaştık. Bunun için üzgünüm. Yeniden planlayabildiğimiz anda size geri döneceğiz."

Conklin, homurdanan kolluk kuvvetleri stajyerleri dış giysilerini çıkarıp sıraya girerken etrafında akan derede bir ağaç gibi duruyordu. Claire'e "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bayan Farmer'ın cesedinin yeri değiştirildi. Konaklama yerlerinden hoşlanmadığına dair bir espri yapmak istiyorum Richie, ama bunun komik bir tarafı yok. Eğer onu üç dakika içinde bulamazsak beyin kanaması geçireceğim."

"Bana bildiklerini anlat, en başından itibaren."

"Başlangıç: Faye Farmer dün gece saat 8:17'de giriş yaptı. ve 12 numaralı çekmecedeki saklanmış. Bu konuda çifte ve üçlü kayıtlarımız var. Dün gece ayrıldığımda Faye yatıyordu. Bu sabah geldim, bildiğiniz gibi postaya hazırdım ve bir gecede ceset morgu boşalttı.

"O yüz otuz beş kiloluk ölü bir kadın. Onu hiçbir yerde göremiyorum. Tamamen kayıp."

"Tamam. Sakin ol Claire. Buradan yürüyerek çıkmadı, değil mi? Kesinlikle ölmüş müydü?"

Ölmüş gibi görünen insanların çarpıcı bir kafa travmasının ardından ya da komaya girdikten sonra bilinçlerinin yerine geldiği birkaç örnek olmuştu. Bunlardan birkaçı da otopsi masasından kalkıp dışarı çıkmıştı. Claire'in bu vakalar hakkında kişisel bir bilgisi yoktu ama hikâyeler vardı. Bu onlardan biri olamazdı. Faye Farmer'ın kafasında bir kurşun vardı. Baştan aşağı.

Morgun içi serindi ama Claire kıyafetlerinden ve laboratuvar önlüğünden terliyordu. Ter ayakkabılarının içinde birikiyor gibiydi. Daha önce hiç ceset kaybetmemişti. Bu hayal bile edilemezdi.

"O ölmüştü, Rich. Ölmüştü. On dakika önce biri üzerine hapşırды diye endişeleniyordum. Şimdi, en azından, gözetim zincirini kaybettik,

Bu da yeterince kötü. En kötü ihtimalle kadının cesedini bulamayız ve onu neyin öldürdüğünü asla öğrenemeyiz."

"Tamam, tamam Claire. Onu bulacağız."

Morales ve kriminal laboratuvarından dört çocuk adli tabibin ofisinin her bölümünü soyarak aradı - morg, arka odalar, malzeme dolabı, idari ağıl.

Bu arada Claire ve Conklin, AV teknisyeni Ryan Perles'i Claire'in ofisine götürüp kapıyı kapattılar ve onu sorguladılar.

"Bu sabah sekiz gibi geldim," dedi Perles. Kendini beğenmiş görünüyordu, diye düşündü Claire. Ya da normalde görmediği ilgiden hoşlanmış gibi.

"İçeri girdiğimde yapmam gereken pek çok şey vardı ve Dr. Washburn bana çağrı attığında onları yapmakla meşguldüm. Baktım ve video sisteminin kablosunun batarya yedeğinden çıkarılmış olduğunu gördüm. Dün gece ayrıldığımda fişe takılıydı ve her şey yolundaydı."

Conklin, "Dün geceki diski görelim," dedi. Genç teknisyen CD çekmecesini açtı. Boştu.

Claire kendini sabitlemek için elini bir sandalyenin arkasına koydu. Sonuç kaçınılmazdı. Faye Farmer'ın cesedini her kim aldıysa Claire'in laboratuvarına erişimi vardı; büyük olasılıkla onun için çalışan biriydi.

Faye Farmer'ın bir arabada ya da bir çöplükte müstehcen pozlar verdiği bir videonun YouTube'da yayınlandığını ve viral olduğunu hayal edebiliyordu.

"Ryan, bu sabah yan kapıdan mı girdin?" Claire ona sordu. "Evet. Her zamanki gibi."

"Kilitli miydi?"

"Evet hanımefendi. Tabii ki kilitliydi." "Emin misiniz?"

"Sorunun ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

"Ryan, bu konuşmayı üst katta yapalım," dedi Conklin. "Bazen ortam değişikliği insanın unuttuğunu bilmediği bir şeyi hatırlamasına yardımcı olabilir."

KİTAP II

TEZGAHIN DIŞINDA

Bölüm 19

Uzun, gürültülü ve telaşlı bir gece olmuştu ama Julie sonunda yorgunluktan bitkin düşmüş ve Joe'nun göğsünde uyumuştı. Saati tavanda parlak kırmızı rakamlarla zamanı gösteriyordu. Saat 4:54'tü. Battaniyemi yeniden düzenledim ve belki de kırk beş dakikalık derin bir uyku çekeceğimi umduğum yere yerleştim.

Ama Joe tamamen uyanıktı. "Bunu tekrar konuşalım, Linds. Sanırım bu durumda senin için en iyisinin ne olduğunu senden daha iyi biliyorum."

Esnedim, yastığımı kabarttım.

"Henüz geri dönemem, Joe. Zaten sadece seni ve Julie'yi düşünüyor olacağım."

"Unuttuysanız söyleyeyim, ben yedi çocuğun en büyüğüyüm. Pek çok yeğenimin gazını çıkardım ve altını değiştirdim ve duygularınızı incitebilir ama Julie ile aram iyidir. Ona çok iyi bakabilirim."

"Tamam."

"Tamam ne?"

"Tamam, olur. İşe geri döneceğim."

"Bekle."

"Neyi bekliyorum ben?"

"Henüz kullanmadığım bazı ikna edici argümanlarım vardı."

Gülmeye başladım. "İkna oldum. İyi iş çıkardın Joe." "Ama işe geri dönmek istemediğini söylemiştin."

"Sen kazandın, tatlım. Oyunbozanlık yapma."

Güldü ve ben başka bir şey söylemeden uykuya daldım. Saat yedide uyandım, gizlice yataktan çıktım ve duş aldım. Sonra karanlıkta mavi blazer ceketimi aradım; onu ve pantolonumu plastik ambalaj içinde dolaptaki askılarda buldum.

Pantolonum küçülmüş gibi görüldüğünden, pembe çizgili büyük bir gömlek seçtim ve tekrar 10 beden olana kadar yapmak zorunda kalacağım şekilde bel kemerimin üzerine astım.

Buna alışın millet.

Omuz kılıfımı taktım, komodinden silahımı aldım ve rozetimi taşıyan zinciri boynuma astım.

Joe ve Julie'yi havadan öptüm, böylece ikisi de uyanmadı, ayakkabılarımı koridora taşıdım ve Martha mutlu bir dans yaparken onları giydim.

Köpeğimi kısa bir yürüyüşe çıkardım. *Kısa* demek istedim. Yapması gerekeni yapar yapmaz onu eve geri götürdüm, sonra sokağa geri döndüm ve arabamı aradım.

Julie'yi terk ettiğim için suçlu hissettim mi?

Emin olabilirsiniz. Küçük kızımı düşündüm ve sanki bir göbek bağı bizi birbirimize bağlıyor, beni eve doğru geri çekiyordu.

Ama eski ortağım, şimdi polis şefi olan Warren Jacobi'den zorlayıcı, neredeyse karşı konulmaz bir çağrı almıştım. "Bebeği bırak ve hemen gel demiyorum. Durum şöyle. Brady'nin personel sayısı az ve çok zor durumda. Yardıminıza ihtiyacı var."

Eski mavi Explorer'ım evimizin yarım blok aşağısına park edilmişti. Arabaya bindim, kontak anahtarını çevirdim ve motor sanki beni bekliyormuş gibi hemen çalıştı.

Lake Caddesi'ne çıktım ve araba kaldırımdan hızla uzaklaştı, lastikler gıcırdıyordu. Salona gitmek için sabırsızlanıyordum.

Bölüm 20

BRADY'NİN CAM DUVARLI OFİSİ yaklaşık bir adak mumluğu büyüklüğünde ve şeklindedir. Masasında oturuyor, cüssesiyle masayı cüceleştiriyor, başını açık bir dosyanın üzerine eğmiş, telefonunu kulağına dayamıştı.

Takım teğmeniyken burası bir zamanlar benim ofisim olduğu için artık öfkeli hissetmiyordum. Sokakta, uygulamalı olarak çalışmak istemiştim ve bunu çavuşluğa indirilmeyi isteyecek kadar çok istiyordum. Bu kararımın nadiren pişmanlık duydum.

Cam kapıyı çaldım ve Brady başını kaldırıp telefona baktı, "Seni sonra arayacağım" dedi. Telefonu kapattı, ayağa kalktı, masanın üzerinden uzandı ve elimi sıktı.

"Geri dönmene sevindim, Boxer. Kendini iyi hissediyor musun? Birkaç hafta masa başı çalışmak ister misin? İşleri kolaylaştırmak için?"

"Ben iyiyim, Komiser. Koşuyorum. Tai chi yapıyorum. İyiyim."

Başını salladı, "Otur. Sanırım şef sana söyledi, Peters izin istedi. Oxner Vice'a transfer oldu, yani bir ekip eksiğim var. Conklin'le çalışıyordum ama onun gerçek bir ortağa ihtiyacı var. Burada dönen saçmalıkları yönetmek zorundayım."

"Tabii. Anlıyorum."

Brady tekrar yerine oturup masasını düzeltmeye başladığında, bir buçuk yıl önce ekibe katıldığından beri ne kadar çok şey yaşadığımızı düşündüm. İlk gün yüzüme karşı şu anki davamda hiçbir yere varamadığımı söylemişti. Bataklık suyu emdiğimi. Ofis için yarışmıyordu, bu kesindi ve ondan hoşlanmıyordum.

Bundan yaklaşık bir hafta sonra, birlikte manyak bir seri psikopat katili yakalıyorduk. Bombalar patladı ve Brady hareket halindeki bir arabanın önünde durup silahını boşalttı.

Altı ay önce -başka bir katil, başka bir gün- Brady yine büyük bir cesaret örneği sergileyerek iki kurşun yedi.

Jackson Brady iyi bir göz teması kurmadı. Hiçbir şeyi şekerle kaplamadı. Yönetim tarzını sevmezdim. Ama ona saygı duyuyordum.

O iyi bir polisti.

Aradığı dosyayı buldu ve bana eski *Project Runway* birincisi ve merhum büyük tasarımcı Faye Farmer'ın ölümü hakkında bilgi vermeye başladı.

Yıldızlar.

"Bir göz atın," dedi Brady. Bana son model bir Audi'nin şoför koltuğunda, arabanın camına yaslanmış kurbanın suç mahalli fotoğraflarından oluşan bir demet uzattı. Kurşun yarasının yakın çekimleri bana yakın mesafeden ateş edilmiş gibi göründü.

Brady, "Sen ve Conklin bu davadasınız. O sizi bilgilendirecek."

"Elbette."

"Keşke kesin bir şey olsaydı," dedi Brady. "Conklin sana söyleyecektir. Ceset morgdan kayboldu."

"Nasıl kayboldu?"

"Ortadan kayboldu," dedi Brady. "Çalınan ceset vakası. Medya öğrendiğinde çılgına dönecek. Claire kapıların anahtarla açıldığını söylüyor. Gözetim diski çalınmış. Bu içeriden bir iş olmalı, o yüzden onunla konuşun. Cesedinin neden yok olduğunu bulursak, onu kimin öldürdüğüne dair bir ipucumuz olur. Haberdar edilmek istediğimi söylemeye gerek yok."

Ben ortağımı bulmak için ofisinden çıkmadan önce Brady telefona geri dönmüştü bile.

Bölüm 21

MARIA ORTEGA vatandaşlığa kabul edilmiş bir Amerikan vatandaşıydı ama tanık kürsüsünden indiğinde sanki Göçmen Bürosu onu sınır dışı etmek için bekliyormuş gibi korkmuş görünüyordu. Yuki, Ortega'nın çekingen olduğunu biliyordu ama Kinsela onu çapraz sorguda ezse bile, anlattıkları kayıtlara geçecek ve jüri üyelerinin zihninde yer edecekti.

Yuki ağırbaşlı lacivert elbiseli genç kadına gülümsedi ve tanık sandalyesine doğru yürüdü.

"Bugün nasılsınız Bayan Ortega?"

"İyi," dedi neredeyse fısıltıyla. "Teşekkür ederim."

"Bize geçen yılın Aralık ayında nerede çalıştığınızı söyler misiniz?" "Lopez Caddesi'nde Bay ve Bayan Sean Murphy için çalışıyordum." "Peki Murphy'ler için ne yapıyordunuz?"

"Evlerini her gün temizliyorum."

"Peki Murphy'nin evi Keith Herman'ın ailesiyle birlikte yaşadığı evin yakınında mı?"

"Evet. Üç ev ötede oturuyorlar."

"Pekâlâ. Bay Kinsela, Lopez Bulvarı'nın tepeden görünüşünü ödünç alabilir miyim?"

"Hazırlıksız olduğunuz için," dedi Kinsela.

Yuki jüriye gülümseyerek, "Teşekkür ederim, Avukat Bey," dedi. Herman'ların evinin üç kapı kuzeyindeki evi işaret etti. "Bayan Ortega, burası Murphy'lerin evi mi?"

"Evet."

"Bize orada Lily Herman ile yaptığınız bir konuşmayı anlatabilir misiniz? Ve lütfen jürinin duyabileceği kadar yüksek sesle konuşun."

"Yürüyüş yolunu süpürüyordum ve Lily kaldırımda bisikletini sürüyordu. Merhaba demek için durdu."

"Bu konuşmayı sizin için unutulmaz kılan neydi?"

Ortega ellerini ovuşturdu. "Lily ağlıyor gibi görünüyordu. Bisikletinden indi ve bisikleti yere düştü. Rahatlamak için bana koştu. Kollarıma."

"Lütfen devam edin, Bayan Ortega."

"Ona sarıldım ve biraz daha ağlamaya başladı. Babasının onu sarstığını söyledi. Kazağını yukarı çekti. Bana kollarındaki morlukları gösterdi," dedi Ortega. "Parmaklarından olmuş gibi görünüyorlar. Sertçe sıkılmışlar."

"Her iki kolunda da bu morluklar mı vardı?" "Evet. Ve boynunda. İzler gördüm."

Yuki ona kadar saydı ve tekrar konuşmadan önce Ortega'nın sözlerinin odanın içine işlemesine izin verdi.

"Peki Lily'ye bu izleri sordunuz mu?" "Oh, evet."

"Peki Lily ne dedi?"

Tanık Yuki'yi gözleriyle takip etti, sanki Yuki bir saatti ve Maria zamanı öğrenmek için yanıp tutuşuyordu.

"Lily bana babasının onu tuttuğunu söyledi. Ve onu sarstığını. Ve onu öldürmek istediğini söyledi."

"İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç. Bu söylentidir ve önyargılıdır. İfadenin çıkarılmasını ve jüriye dikkate alınmaması yönünde talimat verilmesini talep ediyorum."

Nussbaum, "Hâlâ yargıç benim, Bay Kinsela. Hem siz hem de Bayan Castellano buraya gel de sakın bir sohbet yapalım."

Yuki ve Kinsela kürsüye geçtiler ve Yuki, "Sayın Yargıç, tanık bu olayı Lily'nin onunla konuştuğu gün polise bildirmiş. Polis raporunda var. Karşı tarafın avukatı bunu biliyor ve itirazının tek amacı tanığın gözünü korkutmak."

"Artık maskaralık yok, Bay Kinsela. Bayan Castellano, konuşmanıza devam edin."

Yuki tanığın yanına geri döndü ve Maria Ortega'ya olayı bildirmek için polisi arayıp aramadığını sordu. Ortega aradığını söyledi. Yuki ona polis memurunun adını sordu ve o da "Memur Joseph Sorbera" dedi.

"Memur Sorbera sizin çağrınız üzerine Murphy'lerin evine geldiğinde ne oldu?"

"Onunla bir dakika konuştum, sonra Bay Murphy memura kafamın karışık olduğunu söyledi. 'Histerik' olduğumu söyledi."

"Ondan sonra ne oldu?" "Beni kovdular," dedi. "Sana bir sebep gösterdiler mi?"

"Bay Herman'ı kızdırmamam gerekiyordu."

Yuki, "Murphy'ler Bay Herman'dan korkuyor muydu?" diye sordu.

Kinsela, "İtiraz ediyorum. Tanığı yönlendiriyor ve ayrıca çok uygunsuz."

"Devam ediyor."

Yuki, "Soruyu geri çekiyorum. Bayan Ortega, Lily ile tekrar konuştunuz mu?"

Ortega gözyaşlarına boğuldu. Yuki genç kadına bir mendil uzattı ve bir süre sonra devam edip edemeyeceğini sordu.

Ortega başını salladı ve kırılğan soğukkanlılığını yeniden kazandı. "Onu bir daha hiç görmedim." dedi. İkinci kez daha güçlü bir şekilde söyledi. "Onu hiç görmedim"

tekrar."

"Teşekkür ederim. Tanık sizin," dedi Yuki Kinsela'ya.

Kinsela tanığa sırtını dönmüştü ve elinin arkasından müvekkilinin kulağına doğru konuşuyordu.

Kinsela omzunun üzerinden, "Bayan Ortega'ya verecek bir şeyim yok," dedi.

Yuki bir sevinç dalgası hissetti. Kinsela Maria'nın ifadesini değiştiremeyeceğini biliyordu, bu yüzden onun önemsiz olduğunu söylemek için bir gösteri yaptı. Maria'nın ifadesinin jüriyi etkilediğinden emindi.

İddia makamını işaret et. Nussbaum "Bayan. Castellano, lütfen sıradaki tanığınızı çağırın."

Bölüm 22

YUKİ, Maria Ortega'nın Lily ile ilgili çağrısına yanıt veren polis memuru Joseph Sorbera'yı aradı. Sorbera sağlam bir adamdı, on beş yıldır görev yapıyordu ve Yuki onun çok güvenilir bir tanık olacağını biliyordu.

Sorbera jüriye, kendisine Lily Herman'ın kollarındaki ve boynundaki morluklardan bahseden Maria Ortega ile yaptığı kısa görüşmeyi anlattı. Ayrıca Ortega'nın işvereni Sean Murphy'nin kendisine Ortega'nın gençken uğradığı bir saldırı nedeniyle travma sonrası stres bozukluğu yaşadığını ve kendisine inanılamayacağını söylediğini doğruladı.

"Peki sonra ne yaptınız memur bey?"

"Keith Herman'ın evine gittim." "Bay

Herman ile konuştunuz mu?"

"Hayır. Orada değildi. Karısı Jennifer Herman ile konuştum."

"Peki rapor edilen olay hakkında size ne söyledi?"

"Kocasının çocuğa camı kırdığı için bağırıldığını, kendine zarar verebileceğini ama ona dokunmadığını söyledi."

"Lily ile konuşmak istedin mi?"

"Evet. Bayan Herman küçük kızı kapıya getirdi. Kızın yaralanmadığını ve Bayan Ortega'nın neyi kastettiğini bilmediğini söyledi."

"Bu iki insan size nasıl göründü Memur Sorbera?" "İkisi de korkudan aklını kaçırmış gibiydi." "Sonra ne yaptınız?" Yuki sordu.

"Bayan Herman'a kartımı verdim. Ve ona bir şey hatırlarsa ya da herhangi bir nedenle benimle konuşmak isterse beni aramasını söyledim."

"Olayı Aile ve Çocuk Hizmetleri'ne bildirdiniz mi?"

"Evet. Ancak çocuktan ya da eşinden doğrulama gelmediği için olayın kapandığını düşündüler."

Yuki, "Olayın kapandığını mı düşündünüz?" dedi.

"Hemen hemen," dedi Sorbera. "Bayan Herman'dan haber alamadım ama ceset torbalarının onun cesedi olduğu belirlenince ve çocuğun kayıp olduğu bildirilince başkomiserime gittim ve olayı anlattım."

"Teşekkürler memur bey. İşim bitti, Sayın Yargıç."

Kinsela'nın Sorbera'ya soracak sorusu kalmayınca, Yuki bir sonraki tanığı kürsüye çağırdı.

Bölüm 23

GARY GOODFRIEND püsküllü geyik derisi bir ceket, yıpranmış bir kot pantolon ve ekose bir gömlek giymişti. Koridora çıkarken kasıla kasıla yürüyor, sonra da bir bara gider gibi kapıdan içeri giriyordu.

Yuki su şişesinden bir yudum aldı ve Goodfriend'in yemin etmesini izledi. Adam kendini beğenmiş biriydi. Egosu vardı. Ama aynı zamanda öne çıkmış ve savcılık için tanıklık etmeye gönüllü olmuştu.

O kontrol edilemeyen ama önemli bir tanıktı ve Yuki ona bir şans vermeye karar vermişti.

Adam oturduğunda, kadın onu selamladı ve işi hakkında sorular sordu. "Ben bir FFL'im. Lisanslı bir silah satıcısıyım. Castro Valley'de bir dükkanım var."

"Sanığı tanıyor musunuz?"

"Onunla Calgun ateşli silahlar fuarında tanıştım. Orada bir standım vardı. Onunla on, on beş dakika kadar konuştum."

"Ona silah sattın mı?"

"Evet. Ona bir Beretta Px4 Storm sattım. Olağanüstü bir silahtır. Bayım. Herman'ın CCW'si vardı ve nakit ödedi."

"CCW'nin ne anlama geldiğini söyleyebilir misiniz?"

"Gizli silah taşıma izni."

"Silah fuarında birden fazla silah sattınız mı?"

"O gün yaklaşık on beş silah. Ertesi gün bir düzine daha."

"Peki Bay Herman'ı zihninizde öne çıkaran şey neydi?"

"Ben bir satışı sıraya koyarken o başka bir müşteriyle konuşuyordu. Söylediği bir şey aklımda kaldı."

"Peki bu konuşmanın içeriği neydi?"

"Silahlar hakkında atışan iki adam. Sahip oldukları silahlar. Nelerden hoşlandıkları. Neye ateş etmekten hoşlandıkları."

"Peki Bay Herman neye ateş etmekten hoşlanırdı?"

"Bay Herman diğer adama fare sorunu olduğunu söyledi."

"Diğer adamın adını biliyor musunuz?"

"Hayır, ona silah satmadım. Onu ne daha önce ne de daha sonra hiç görmedim."

"Bay Herman'ın fare sorunu olduğunu söylediğini duydunuz. Diğer adam buna ne dedi?"

"Dedi ki, 'Fare sorunu mu? Muhbir gibi mi?' Oradaki Herman da 'Hayır, *halı faresi* sorunu' dedi."

"Halı faresi' ne anlama geliyor?"

"Halı faresi bir çocuktur. Bir çocuk. O zamanlar sadece şaka yaptığını düşünmüştüm ama karısının öldüğünü ve çocuğunun kaybolduğunu duyunca söylediklerini hatırladım ve endişelendim."

"Polisi aradınız mı?"

"Evet."

Yuki polis raporunu hakime ve Kinsela'ya gösterdikten sonra silahın satış makbuzuyla birlikte katibe verdi. Bu belgeler delil olarak kabul edilmiştir.

Ardından Gary Goodfriend'e teşekkür etti ve çapraz sorgulama için onu savunmaya devretti.

Bölüm 24

JOHN KINSELA savcılık masasının arkasında ayağa kalktı ve orada kaldı. Odanın diğer ucundan Yuki'nin tanığını sorgularken sıkılmış görünüyordu. "Bay Goodfriend, aşağı yukarı otuz silah sattığınızı söylüyorsunuz. o hafta sonu. Bu doğru mu?" "Evet.

Aşağı yukarı."

"Ve muhtemelen sizden silah satın alan otuz kişiden daha fazlasıyla konuştunuz."

"Elbette. Yüzlerce insanla konuştum."

"Ama bize Bay Herman'ı iki yıl sonra net bir şekilde hatırladığınızı söylediniz. Bu doğru mu?"

"O unutulmaz bir insan."

"Unutulmaz çünkü halı faresi sorunu olduğunu söylemişti. Bu doğru mu?"

"Evet, doğru."

"Ve anladığım kadarıyla, bunu bir çocuğu öldürmek için silah satın aldığı anlamına mı aldınız?"

"Bu anlama gelebilir."

"Ciddi misiniz? Ama o zaman polise haber vermediniz, değil mi?"

"Hayır. Sadece saçmalık gibi geldi. Ürkütücü bir saçmalık ama saçmalık."

"Sanık size doğrudan halı faresi sorunu olduğunu da söyledi mi?" "Hayır."

"Aslında Bay Herman'ın evinde kemirgenler olduğunu duymak sizi şaşırtır mı? Ve bir yok edici tuttuğunu?"

"Madem öyle diyorsun, sana inanıyorum."

"Teşekkürler. Şimdi, kulak misafiri olduğunuz konuşma ve silah alışverişi sırasında söyledikleriniz dışında, sanıkla başka herhangi bir zaman konuşmanız oldu mu?"

"Hayır."

"Yani bu 'diğer adamla' yaptığı şaka dışında, Bay Herman'ın kızına zarar vermek istediğine inanmak için başka bir nedeniniz yoktu."

"Hayır. Pek sayılmaz."

"Hepsi bu kadar, Bay Goodfriend. İfadeniz için teşekkürler."

Goodfriend öne doğru eğildi ve Kinsela'nın sırtına hitap etti. "Sadece bir ceza savunma avukatı olarak şöhreti, savcılığı ortadan kaldırdığı söyleniyor."

Tanıklar. Bu da burada hayatımı tehlikeye attığım anlamına geliyor."

Kinsela dönüp yargıcın yüzüne baktı. Yüzü kıpkırmızıydı ve Goodfriend'in dipnotuna şaşırdığı belliydi.

"Sayın Yargıç, kayıttan düşürülmesini talep ediyorum. Tanığın sözleri kulaktan dolmadır ve son derece önyargılıdır."

Yuki bir yanıt vermeye hazırdı.

"Sayın Yargıç, Bay Goodfriend Bay Kinsela'nın sorusuna cevap verdi ve şimdi de tanığın cevabına itiraz ediyor."

Kinsela, "Müvekkilimin karakteri hakkında kendisinden talep *edilmeyen* bir görüş sundu" dedi.

"Pekâlâ, pekâlâ. Bay Kinsela, jüriye talimat vermeden önce Bay Goodfriend'e sormak istediğiniz başka bir şey var mı?"

"Hayır, Sayın Yargıç."

Yargıç katibe Goodfriend'in son yorumunu kayıtlardan çıkarmasını söyledi. Ardından jüriye, tanığın Bay Herman'ı nitelendirmesinin ve hayatının tehlikede olduğu yönündeki görüşünün delil olmadığını ve jüri üyelerinin müzakere sırasında bunları dikkate almamaları gerektiğini söyledi.

Yuki kendini kontrol ediyordu ama çok mutluydu. Nicky Gaines onu dürttü. Jack-o'-lantern gibi sırtıyordu. Savcılık için bir puan daha. Hey: Yuki Takımı iyi gidiyordu.

Bölüm 25

BRADY'nin ofisinden çıktım ve uzun zamandır tanıdığım polislerden kucaklamalar ve beşlikler alarak floresanla aydınlatılmış, yirmiye otuz metrelik boğa güreşi/engel parkurunu geçtim. Odanın ön tarafında kafa kafaya vermiş iki gri metal masa vardı. Masalardan biri benimdi. Diğer ortağıma aitti.

Beyaz bir tişört ve dar bir kot pantolon giymiş, koyu dalgalı saçlı, sevimli, genç bir kadın sandalyemde oturuyordu. Beni görünce ayağa kalkan Conklin'le derin bir sohbete dalmıştı.

"Boksör, *selam*. Seni gördüğüme sevindim."

Bana cinsiyet ayrımı yapmadan ama iyi bir şekilde sarıldı ve ardından "Mackie Morales'le tanışın, yaz stajyerimiz. Mackie, ortağım, Çavuş Lindsay Boxer."

Morales sandalyemden kalktı ve elimi sıkmak için uzandı. Hakkımda çok şey duyduğunu söyledi ve sonra Conklin'e dosya odasında olacağını söyledi.

"Bekle, Mackie. Çavuşa Faye Farmer davası hakkında bilgi vereceğim. Bunun için burada kal."

"Elbette," dedim. "Kal."

Hemen hoşlanacağınız biriyle tanışmak nadirdir ama Mackie Morales hakkında iyi şeyler hissettim. Açık bir gülümsemesi, iyi bir el sıkışması vardı ve görünüşe göre Conklin onu onaylıyordu.

"Teşekkürler," dedi. Masalarımızın yanına boş bir sandalye çekti ve Conklin'e Faye Farmer hakkında ne bildiğini sordum.

"Ben de tam ailesine haber vermeye gidiyordum. Onlara arkadaşlarının, ona gönül verenlerin ve onu kötüleyenlerin listesini sorun," dedi Conklin. "CSIU şu anda Adli Tıp'ta, ceset kaybolduktan sonra iz bulmak için binayı inceliyor."

Morales bana "*Chronicle* haberi internette yeni yayınladı" dedi. "Telefonlar, tweetler, e-postalar alıyoruz ve web sitemiz dolup taşıyor."

Conklin, "Mackie telefon ipuçlarını araştırırken-" dedi.

Cümlesini hiç bitiremedi. Brady ofisinden çıktı, bize doğru yürüdü ve sonra masalarımızın üzerinde belirdi. Conklin'e, "Rüyasında bir cinayet gören şu tuhaf profesörü hatırlıyor musun?" dedi.

"Dr. Perry Judd," dedi Morales.

"Dün tarif ettiği kadın bir saat önce Whole Foods'ta vurularak öldürüldü. Aynı kadın, yeşil boncuklu kolyesine ve sarı saçlarının köklerine kadar. Conklin, sen ve Boxer olay yerini kontrol edin. Sonra gidip profesörü alın. Onunla tekrar konuşun."

Ben Joe'yu ararken Morales omzuma eğildi ve bilgisayarımdan profesörün iletişim bilgilerini çıkardı.

Cevap verdiğinde sesinin tonundan hoşlanmamıştım. "Joe, sorun ne?"

"Her şey yoluna girecek tatlım, ama Julie'nin biraz ateş var."

Midem sıkıştı ve kan başımı terk etti. Masamın her yerinde midemin bulanabileceğini düşündüm.

"Az ne kadar azdır?"

"Yüz üç. Bir bebeğin ateşinin çıkması alışılmadık bir durum değil, o yüzden sadece haber veriyorum. Bunun için endişelenmeyin. Sonra görüşürüz."

"Joe, beni yirmi dakika sonra göreceksin. Ben şimdi gidiyorum." "Lindsay, hayır. Onu yakaladım. Her şey kontrol altında." "Bunu nereden biliyorsun?"

Conklin, "Boxer, iyi misin?" dedi.

Joe dedi ki, "Bunu daha önce de görmüştüm. İnternette araştırdım ve Dr. Gordon'ı da aradım. Lütfen, Lindsay. Bırak bu işi ben halledeyim. İhtiyacımız olursa seni ararım."

"Tamam" demek zorundaydım ve dedim. Telefonu kapattım ve başımdaki kan geri geldi. Conklin'e hazır olduğumu söyledim ve ikimiz aşağıya, adli tabibin ofisinin arkasındaki otoparka indik.

Ekip arabasının yolcu koltuğuna oturdum ve aklımı iki davaya vermeye çalıştım.

Ama küçük kızımın ağladığını duymaya devam ettim.

Bölüm 26

Conklin ve ben 4. Caddeye vardığımızda, CSIU minibüsü ve yarım düzine ekip arabası trafiğin bir şeridini kapatmış ve Whole Foods'un önündeki yüz metrelik kaldırıma çıkmıştı. Sabah işe gidenler kornalarına basıyor ve arabalarının camlarından bağıyorlardı ama hiçbir bağırış durmuş olan trafiği hareket ettirmiyordu.

Conklin çift park etti ve arabadan bariyer bandının arkasına dolmuş seyirci duvarına doğru çıktık ve internete tweet ve fotoğraf yağmuru gönderdik.

Memur Tom Forcetta ön kapıdaydı. Polis teşkilatında yeniydi ama kaosla iyi başa çıkıyor gibi görünüyordu. Tutanağı imzaladım ve bana suç hakkında bildiklerini anlatmasını istedim.

"Vurulma olayı yedi buçuk ile yedi buçuk arasında gerçekleşmiş," dedi. "Kurbanın adı Harriet Adams, beyaz kadın, otuz sekiz yaşında, görünüşe göre üç kurşun yemiş - sağ kol, boyun, sağ göğüs. Buraya geldiğimde yaşıyordu ama bilinci yerinde değildi. Bana adını söyledi. Hepsi bu kadardı. Ambulans onu Metropolitan'a götürdü ama ölmüştü."

"Kaç tanık var?" Ben sordum.

"İki yarı tanık var. Bir komi ve bir müşteri ama ikisi de ateş edeni görememiş. Cam kırılma sesi duymuşlar ve kurbanın yere düştüğünü görmüşler. İkisiyle de görüşüldü ve serbest bırakıldılar."

"Peki diğer müşteriler nerede?"

"Gitmelerini engelleyebildiklerimiz depoda. Soygundan bir ekip onlarla görüşüyor, sonra da onları arka kapıdan serbest bırakıyor."

"Kaç müşteriden bahsediyoruz?"

"Sayılamayacak kadar çoklar, Çavuş. Muhtemelen yüzden fazla."

"Peki burada çalışan insanlar? Bir çalışan postalamış olabilir." "Evet, hanımefendi. Çalışanlar müdürün ofisinde. Bambi Simmons, Müdür, kurbanımızın düzenli bir müşteri olduğunu ve belki de baş belası olduğunu söyledi. Açılmış teneke kutuları falan iade edermiş."

"Anladığım kadarıyla silah ele geçirilememiş."

"Hayır, hanımefendi."

"Peki ya gözetleme kaseti?"

"Evet, hanımefendi. Elimizde, olduğu gibi."

Otomatik kapılar kayarak açıldı ve Conklin'le birlikte otuz bin metrekaresel suç mahalline adım attık. Columbine değildi, ama yine de korkunçtu. Suç teknisyenleri her yerdeydi, işaretler koyuyor, fotoğraflar çekiyorlardı. Eğer iki milyon benzersiz parmak izi bulamazlarsa, bu inanılmaz olurdu.

Conklin ve ben, suç laboratuvarımızın şefi Charlie Clapper'ın fotoğraf çektiği mağazanın en sağ tarafına yönlendirildik. Beni görünce iki kez baktı.

"Aman Tanrım, Lindsay. Sen izinde değil miydin?" "İzindeydim. Bu benim hoş geldin partim."

"Seni görmek güzel evlat," dedi. "Ve işte senin için elimizde ne var: devasa bir samanlıkta vahşi bir ölüm. Burada bir iğne olup olmadığı ya da bir iğnenin neye benzeyeceği hakkında hiçbir fikrim yok. Duydunuz mu? Tanık yok, silah yok, soygun yok. Sadece 'bang, bang, bang.' Tam bir kim vurduya gitti."

Bölüm 27

DAPPER CHARLIE Clapper adli tıp müdürü olmadan önce bir cinayet masası polisiydi ve ona sahip olduğumuz için şanslıydık. Titiz, anlayışlı ve kanıtları gösterdikten sonra yoldan çekilen biriydi.

Şimdi bizi dondurulmuş gıdalar bölümüne götürdü ve Conklin ile ben ilk sahneye baktık.

Çoğunlukla atardamarlara ait olan kan sıçramaları dondurucunun içindekilere ve kırılan camın her iki yanındaki kapılara sıçramıştı. Bir kapının kırılmamış alt yarısında, Harriet Adams'ın ateş ettikten sonra aşağıya kaydığı yeri gösteren uzun bir kan lekesi vardı.

Su, kan ve dondurmadan oluşan bir su birikintisinin kenarında açık bir el çantası duruyordu. Havuz, sağlık görevlilerinin Harriet Adams'ın hayatını kurtarmaya çalışmasıyla tamamen bozulmuştu.

Conklin ve ben havuza girip çıkan ayak izlerinin, sürüklenme izlerinin, el izlerinin ve sedye tekerleği izlerinin sayısına ve çeşitliliğine hayretle baktık.

Clapper, "EMT'lerin -kanıt karıştırma teknisyenlerinin- iş başındaki ders kitabı örneği," dedi. "Kurbanın el çantasında imzalı bir ölüm tehdidi olmadığı sürece bu davayı asla çözemeyiz."

Conklin, Clapper'a "Sende kurbanın resmi var mı?" diye sordu.

"Hastane az önce gönderdi," dedi. Cep telefonundan bir fotoğraf çıkardı. Bir göz attım.

Harriet Adams çenesine kadar çekilmiş bir çarşafı metal bir masanın üzerindeydi.

Conklin Clapper'a sordu, "Bir arama yapabilir misin? Ne giydiğini öğrenebilir misin? Tırnak cilası sürüp sürmediğini öğrenebilir misin?"

"Geri döneceğim," dedim.

Çorba ve fındık reyonundan Joe'yu aradım. Julie'nin uyuduğunu söyledi. Ateşini ölçmek için onu uyandırmak istemedi. Ona bir sürü soru sordum: Ateşi var mıydı? Nasıl görünüyordu? Acaba hastaneye gitmenin doğru olacağını mı düşünüyordu? Joe beni ikna etti ve sonra Brady'yi aradım.

"Bu işte üst düzey bir ekibe ihtiyacınız var," dedim ona. "İlgili kişiyle görüştüğümüzden sonra görevi tekrar devralacağız."

Conklin ve ben bir kez daha ekip arabasına doğru giderken yiyecek dükkânının dışındaki kalabalığın arasından sıyrıldık.

"Sen ne düşünüyorsun?" Arabadan inip yola koyulduğumuzda ortağıma sordum.

Brannan Caddesi'ne doğru.

"Bu çılgınca, Lindsay. Sahne tam olarak profesörün rüyasında gördüğünü söylediği gibi - bir şey hariç. Rüyasında kurbanın dükkânda vurularak öldürüldüğünü görmüş.

"Bunu doğru yapamadı ama yeşil cam boncuklara ve ayak tırnaklarındaki mavi boyaya kadar her şeyi doğru yaptı. Neyle karşı karşıyayız? Bir adam birini öldüreceğini bildiriyor ve sonra da bunu yapıyor?

Conklin, "Ya deli ya da bizimle dalga geçiyor, biri ya da diğeri," dedi. "Öyle değil mi?"

Önce kornaya bastı, sonra sireni açtı. Sanki trafik tek parça halinde kaynaklanmış gibiydi.

"Doğru," dedim.

Bölüm 28

Bu sabah evden ıslık çalarak çıkmıştım. Üç saat, hasta bir bebek ve kötü bir suç mahallinden sonra Conklin ve ben masanın karşısında sincap Profesör Judd ile oturuyorduk.

Aklımın sadece yarısı o andaydı. Telefonumu açtım ve masanın üzerine koydum, sanki bakınca çalacakmış gibi bakıyordum. Kahveyi beklerken, Conklin ilgilendiğimiz kişiyi ufak tefek konuşmalarla ısıttı.

Judd rahattı, Conklin'e okuduğu bir kitap hakkında gevezelik ediyordu. Şaşırmış ya da telaşlanmış görünmüyordu, hatta sorgu odamızda olduğunun farkında bile değildi çünkü bir cinayeti yirmi dört saat öncesinden tahmin etmişti.

Bu düzgün ve kitap kurdu adamı bir katil olarak hayal etmeye çalıştım ama pek de mantıklı gelmedi. Mackie kahveyi getirip odadan çıktı ve tek yönlü camın arkasına yerleşti.

Conklin, "Birkaç şeyin üzerinden geçmemiz gerekiyor Profesör," dedi. Conklin'in "iyi polis" olma sanatında ustalaştığını söylemiş miydim? Çoğu zaman tatlı ve iyi bir dinleyici olarak şüphelilerin ona doğruyu söylemesini sağlıyor. Eğer tatlılık işe yaramazsa, o zaman ben varım.

"Elbette," dedi Perry Judd. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Bu sabah yedi buçukta nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Elbette. Kesinlikle. Ofisimdeydim. Üç öğrencim ikinci dönem finalini kaçırmıştı ve onlara dersten önce telafi sınavı yapıyordum. Neden sordunuz?"

"Peki testi yapmaları ne kadar sürdü?" Conklin sordu. Kahvesine şeker attı. Biraz karıştırdı.

"Size tam olarak söyleyebilirim çünkü bu süreli bir sınavdı. Kırk beş dakika." "Tüm bu süre boyunca odada mıydınız?"

"Oh, tabii. Çocuklara güvenmediğimden değil, ama onları yalnız bırakırsanız, sohbet etmek zorunda kalırlar. "Hile yapacaklar" demenin başka bir yolu."

"Ve üçü de yedi buçuktan sekiz on beşe kadar odada olduğunuzu söyleyecek?" diye sordu Müfettiş Rich Conklin, züccaciye dükkânındaki boğamın iyi polisi.

"Emin olabilirsin."

Ben araya girdim, ortağım mükemmel bir sorgulama yapmadığı için değil. O

bir şeydi. Bunu, aklımı odada tutabilmek ve belki de bu pisliğin önceden planlanmış cinayeti itiraf etmesini sağlamak için yaptım.

"Profesör. Rüyanızda tarif ettiğiniz kadın bu sabah Whole Foods'un dondurulmuş gıdalar bölümünde vurularak öldürüldü. Tıpkı dediğiniz gibi. Vurulma olayını nereden biliyordunuz? Yoksa bir plan yaptınız, bunu rapor ettiniz ve sonra da uyguladınız mı?"

"Gerçekten vuruldu mu?"

Perry Judd çok hoş bir sürprizle karşılaşmış gibiydi. Aslında, onu izlerken, keçi sakalından saç çizgisine kadar yüzü aydınlandı.

"Gerçekten mi? Bunun gerçekten olduğunu mu söylüyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Orta yaşlı beyaz bir kadın, sarı saçları koyu renk, yeşil boncuklar, sandaletler ve mavi tırnak cilası. Tıpkı dün ortağıma tarif ettiğiniz gibi."

"Yüce Tanrım. Bu doğru; gerçekten doğru." "Ne doğru?"

"Edebiyatta *Macbeth*'e kadar uzanıyor. Hayır, Yunanlılara kadar gidiyor. *İlyada*'ya. Kıyamet kehanetinde bulunan ama kimsenin ona inanmadığı Cassandra. Bu şizofreni gibi bir şey, hem öngörü sahibi olmak hem de trajediyi önleyecek güçten yoksun olmak."

Bebeğim için endişelendim. Tersledim. "Profesör, siz neden bahsediyorsunuz?"

"Önsezilerim var," dedi. "Ben durugörü sahibiyim. Geleceği görebiliyorum."

Bölüm 29

Brady ile dinlenme odasında sohbet ettik ve dondurma almak için kötü bir gün seçmiş olan merhum Harriet Adams hakkında bildiğimiz birkaç bilgiyi aktardım. Boşanmıştı, çocuğu yoktu, son yedi yıldır Union Bank'ta veznedar olarak çalışıyordu ve Whole Foods'tan üç blok ötede, Zoe Sokağı'ndaki tek odalı bir dairede yatılı erkek arkadaşıyla birlikte yaşıyordu. Erkek arkadaşı beş bin dolarlık hayat sigortası poliçesinin lehtarı değildi ve vurulduğu sırada başka yerde olduğuna dair sağlam bir mazereti vardı.

Harriet Adams'ın sabıka kaydı yoktu. Asla huzuru bozmamış, kırmızı ışıktaki geçmemiş ya da kaldırırma bir şeker ambalajı atmamıştı. Temizdi.

Dedim ki, "Conklin Whole Foods'taki iki kameradan alınan güvenlik kayıtlarına bakıyor. Biri müdürün ofisine, diğeri de yazar kasaların olduğu bankaya doğrultulmuştu. İkisi de ateş edildiğini algılayamazdı, yani eğer saldırgan elinde silahıyla kasadan geçmediyse..."

"Peki ya profesör?"

"Mazereti doğrulandı. Üç çocuk, vuruldukları sırada onun enselerinde olduğunu söyledi. Profesör Judd onun kahin olduğunu söylüyor. Belki de öyledir. Ama yine de onu takip etmesi için bir ekip görevlendirdim."

Brady'den ayrıldım, yangın merdivenlerinden inip salonun arkasından çıktım, sonra da havalandırma yolundan ME'nin ofisine gittim. Açık ofis kapısından geçerken Claire'in dahili telefonundan resepsiyonistin sesi geldi.

"Dr. Washburn? Çavuş Boxer az önce yanımdan zorbalıkla geçti."

Claire dosyaları bir karton kutuya dolduruyordu. Masasının üzerinde kişisel eşyalarıyla dolu bir kutu daha vardı; biblolar, diploması, ödül sertifikaları ve çerçeveli fotoğraflar.

Kutulardan birinin üzerinde Kadın Cinayet Kulübü'nün bir resmi vardı: Claire, Yuki ve Cindy parlak ve neşeli görünüyorlardı; ben, gruptaki en uzun boylu kişi, bir şey ya da başka bir şey hakkında kara kara düşünüyordum. Her zamanki gibi.

"Bu nedir?" Paketleri göstererek söyledim. "Neler oluyor?" "İşten çıkarıldım," dedi Claire. "Duymadın mı?"

Korkmuş, kızgın ve karnına tekme yemiş gibi korkunç görünüyordu. Kollarımı uzattım ve o da masasının etrafından geldi ve sarıldık. Uzun bir dakika sonra ben yan sandalyeye çöktüm ve Claire masasının arkasına geçti. Ayaklarını telefonun yanına uzattı.

Telefon konsolundaki sekiz düğmenin hepsi yanıp sönüyordu.

Claire uzun bir iç çektikten sonra bana şunları söyledi: "Şehir yöneticisi dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Şimdilik makamında oturabilirsin ama seni görevden alıyorum'."

"Carter'ın orduda olduğunu bilmiyordum."

"O bir İkinci Dünya Savaşı tutkunu. Pislilik herif. Bilgisayarıma erişimim engellendi. Sheila telefonlarıma ön tarafta cevap veriyor ve iyi de yapıyor. Her yüz aramadan doksan dokuzu magazin gazetelerinden. Bir de sevdiklerinin yedek parça için kaportacılar satılıp satılmadığını kontrol etmek isteyen yakınlarından gelen telefonlar var."

"Bu çok yanlış."

"Dr. Morse geldiğinde, ona idari destek vermem gerekiyor-"

"Dr. Morse?"

"Orange County'den emekli ME. En son 2003 yılında neşter tutmuş. Bırakın asıl işi, evrak işlerini bile halledebilir mi bilmiyorum. Her neyse. Claire iç çekerek, "Faye Farmer'ın cesedini bulana kadar masam onda kalabilir," dedi.

"İçgüdülerin ona ne olduğunu söylüyor?"

"İçgüdülerim Lombard Caddesi'nden saatte doksan mil hızla, gece vakti, farlar olmadan ve frenler de olmadan geçmek gibi. Bu yüzden içgüdülerime danışmıyorum.

"Ama dinle, Lindsay. Bu olayla kimin ilgisi olabileceğine dair bir fikrim var."

Bölüm 30

"ŞUNA BİR BAKIN."

Claire bana üzerinde bir isim yazılı olan bir dosya uzattı: Tracey Pendleton.

Tracey Pendleton'ın iş kayıtlarının en üst sayfasına zımbalanmış bir fotoğraf vardı. Kısa gri saçları vardı ve yüzü sade, ayırt edici tek bir özelliği yoktu. Doğum tarihi otuzlu yaşlarının sonlarında olduğunu söylüyordu ama elli yaşında gösteriyordu. Muhtemelen sigara ve içki içiyordu, geçmişinde uyuşturucu kullanmış olabilirdi.

İlk sayfada *işe alındı ibaresi* ve 23 Ağustos 2009 tarihi yer alıyordu. Biraz daha okuyunca, Bayan Pendleton'ın silah taşıma ruhsatı olduğunu, ruhsatlı bir 9mm Glock yarı otomatik silahı bulunduğunu ve adli tabiplikte güvenlik görevlisi olarak çalıştığını öğrendim.

Zaman çizelgelerine göz attım.

Tracey Pendleton dün gece de dahil olmak üzere geceleri çalıştı.

Claire beni izliyordu ve başımı kaldırdığımda, "Tracey saat 12:00'de geldi. Çıkış yapmadı."

"Onu aradın mı?"

"Her on dakikada bir. Cevap yok. Ayrıca ona mesaj attım ve bir sürü e-posta gönderdim. Onlara da cevap yok."

"Bana onun hakkında bildiklerini anlat," dedim.

Soruyu hazırladım ama zihnim çoktan yarışa başlamıştı. Tracey Pendleton Faye Farmer'in cesedini çalmış mıydı? Eğer öyleyse, sebebi neydi?

"Onu hiç tanımıyorum," dedi Claire. "Programlarımız ancak ben çok erken gelirim ya da çok geç saatlere kadar çalışırsam çakışıyor. O zaman bile 'Hey, nasılsın?' oluyor."

"Pendleton'ı en son ne zaman gördün?"

"Birkaç hafta önce. Bana iyi göründü Lindsay. Ama ona baktığımda sadece ayık olup olmadığına bakıyorum. Birkaç kez işe gelmedi ve uyarı aldı. Ama işe gelmemekle işten kaçmak tamamen farklı şeyler."

"Çıkış yapmayı mı unuttu?" diye sordum.

Claire omuz silkti.

"Bu ilk kez olacak. Zaman saati hemen arka kapıda."

"Pekâlâ. Gözetleme diskini alıp, kimliği belirsiz kişiyi Faye Farmer'la değiştirmiş ve Farmer'ın cesedini arabasına almış olabilir mi? Bunu yapabilecek kadar güçlü mü?"

"Bence bu fiziksel olarak mümkün."

"Sence biri ceset için Pendleton'a ödeme yapmış olabilir mi?" Ben sordum.

"Herkesin bir fiyatı vardır derler," dedi Claire. "Tracey Pendleton saatte on beş dolar kazanıyor. Sanırım onun devrilme noktası çok yüksek olmayacaktır."

Bölüm 31

FLOYD MESERVE temiz traşlı, düzgün giyimli, saçları yakasının hemen üzerindeki çıplak kadın dövmesini ortaya çıkaracak kadar kısa bir at kuyruğuydu.

Yuki tanığa yaklaşarak, "Teğmen Meserve, görev unvanınız nedir?" diye sordu.

"Teğmen, Kişilere Karşı Suçlar Bölümü, Kuzey Bölgesi, SFPD." "Sanığı tanıyor musunuz?"

"Evet. Geçen yıl yirmi Şubat'ta onunla buluştum."

"Buluşmanızın koşulları neydi?"

Jüri üyeleri dikkatle dinliyordu, bazıları koltuklarında öne doğru eğilmişti. Galeri hareketsizdi. Yuki, Floyd Meserve ile ilgili herhangi bir sürpriz olmayacağından kesinlikle emindi.

"O sırada gizli görevde çalışıyordum," diyor Meserve. "Muhbirlerimden biri bana bir avukatın kiralık katil aradığını söyledi. Ben de ona böyle bir poz verebileceğimi söyledim."

"Bu gizli muhbir sanığa sizin irtibat numaranızı verdi mi?"

"Evet."

"Peki sanık sizinle temasa geçti mi?" "Evet, aynı gün. Bir buluşma ayarladık." "Sanıkla ne zaman buluştunuz?"

"Sanıkla akşam saat beşte Southgate Caddesi'ndeki Westlake Alışveriş Merkezi'nin dışındaki bir otoparkta buluştum. İkimiz de oraya kendi araçlarımızla gittik. Sanık onunla arabasının içinde konuşmamı istedi ama ben bunu yapmadığımı söyledim. Benim aracıma binmesi gerekiyordu."

"Peki neden aracınıza binmesini istediniz?" "Bir video kayıt cihazı kurmuştum."

"Anlıyorum. Bay Herman arabanıza bindi mi?"

"Evet. Direkt konuya girdi."

"Ne dedi o?" Yuki sordu.

"Kızlarını istismar ettiği için karısından kurtulmamı istediğini söyledi. Kızını da öldürmemi istedi çünkü karısının onu mahvettiğini söyledi."

"Yedi yaşındaki bir çocuğu öldürmeni mi istedi?"

"O da öyle dedi."

"Peki bu teklife ne cevap verdiniz?"

"Ona emin olup olmadığını sordum. Bunu uzun süre düşündüğünü söyledi. Ben de ona bir kadın ve bir çocuğu ortadan kaldırmanın ona çok pahalıya mal olacağını söyledim." "Bir dolar miktarı konuşuldu mu?" Yuki sordu.

"İki kişi için yüz bin fiyatta anlaştık. Yarısı peşin, yarısı isabetlerin kanıtlanmasından sonra."

"Kayıt cihazınız bu konuşmayı yakaladı mı?" "Evet, kaydetti."

Yuki, "Sayın Yargıç, videoyu jüriye göstermek istiyorum," dedi.

Yargıç, "Transkript sizde mi?" diye sordu.

"Tam burada, Sayın Yargıç."

"Bunu alacağım ve bir kopyasını savunmaya verirsiniz, videoyu
ç e k e b i l i r s i n i z ."

Bölüm 32

NICKY GAINES klavyesine dokundu ve birkaç beceriksizlikten sonra video mahkeme salonundaki monitöre yansıdı. Keith Herman'ın sivil polisin arabasına binmesiyle başlayan tarih ve saat damgalı kaydı Yuki de jüriyle birlikte izledi.

Oh, dostum, diye düşündü Yuki. Kinsela'nın bunu itibarsızlaştırmasına imkân yoktu.

Görüntüler siyah-beyaz, orta kalitede ve sürücü tarafındaki pencereden çekilmiş. Açık Meserve'nin kucagının karşısındaydı ve Keith Herman'ın yüzünü ve gövdesinin üst kısmını alıyordu. Film çekildiğinde Herman sakallıydı ve mavi bir beyzbol şapkası takmıştı.

Videoda Floyd Meserve, Keith Herman'a adının Chester olduğunu söylüyor, ardından Keith Herman'ın "Karım akıl hastası, şizofren, anlıyor musun? Çok tatlı biri, sonra bir anda değişiyor. Küçük kızımızı sebepsiz yere dövüyor ve bilmenize gerek olmayan başka şekillerde taciz ediyor, ama küçük kızım da akıl hastası oldu. Yani psikopatlaştı. Hayatı boyunca akıl hastası olmanın cehennemini yaşamasını istemiyorum. Ya da ilaçla uyutulmasını da. Bu çok utanç verici."

Meserve, "Boşanmayı düşündün mü? Çocuğun velayeti için dava açmayı?"

"Birçok kez, ama karım kurnazdır. Çocuk dahil her şeyi alır ve beni yıkılmış ve mahvolmuş halde bırakır. Hayır. Bu en iyi yol. Çabuk olmasını istiyorum, anlıyor musun? Kafalarına sıkacağım. Korku yok, acı yok. Soygun gibi görünsün. Karımın yüzüğünü al. Bir ton eder. Otuz bin dolara mal oldu. Karşılığında ne alabilirsin bilmiyorum ama yine de iyi bir ikramiye olur."

Meserve, nam-ı diğer Chester, eşinin ve çocuğunun fotoğraflarına, peşinat olarak on bin dolara ve müşterinin silahı temin etmesine ihtiyacı olduğunu söyledi.

Keith Herman şartları kabul etti ve yirmi dört saat içinde Chester'la buluşmayı kabul etti - "aynı zamanda ve yerde, ben de malları getireceğim."

Herman kapıyı açıp arabadan indiğinde video aydınlandı. Yalnız kaldığında Meserve mikrofonundan gözetleme aracındaki polislerle konuştu. "Her şey temiz geldi mi?"

Ekran karardı ve mahkeme salonunun ışıkları yandı. Yuki tanığın yanında durdu ve "Teğmen Meserve, bu adamla görüştünüz mü?"

peşinatı ve fotoğrafları almak için?"

"Ben oradaydım ama o gelmedi," dedi Meserve. "O günün ilerleyen saatlerinde muhbirim birinin beni ispiyonladığını söyledi. Anlaşma bozulmuştu ve benim de kimliğim ortaya çıkmıştı."

"Şüpheliyi suçlamak için yeterli deliliniz var mı?"

"Tam adını bilmediğim için terlemekten başka bir şey yapamadım. Onu tanıyor olsaydım bile para el değiştirmezdi, bu da iddianameyi imkansız hale getirirdi."

"Karısını ve çocuğunu öldürtmeyi planladığına inanıyor muydunuz?" "Hiç şüphesiz."

Yuki, "Elimdekilerin hepsi bu kadar Sayın Yargıç," dedi.

John Kinsela'nın ifadesi okunamıyordu ama ceplerindeki bozuk paraları şingirdatarak tedirginliğini belli ediyordu.

"Teğmen Meserve, sanığın adını bilmiyordunuz. Size para ya da hedeflerin resimlerini vermedi ve silah da vermedi, öyle mi?"

"Hayır."

"Yani herhangi bir suç işlemedi mi?"

"Bu doğru."

"Ve bir kiralık katil mi arıyordu, yoksa asla gerçekleştirmeyi düşünmediği bir fikri mi deniyordu, hatta aracınızdaki adamın müvekkilim olup olmadığını bile bilmiyorsunuz."

"İtiraz ediyorum. Avukat ne yapıyor, Sayın Yargıç? Tanığı sorgulamıyor, kendi davasını savunuyor gibi görünüyor."

"Kabul edildi. Bunu yapmayı bırakın Bay Kinsela, yoksa para cezasına çarptırılacaksınız."

"Özür dilerim, Sayın Yargıç. Başka sorum yok. Bu tanık merakımı tamamen giderdi."

"Bayan Castellano. Yönlendirmek mi?"

Yuki ayağa kalktı ve masasından tanığa hitap etti.

"Teğmen Meserve, karısını ve kızını öldürmeniz için sizi kiralamaya çalışan adamın tam adını ne zaman öğrendiniz?"

"Geçen yılın ilk Mart ayında, Jennifer Herman'ın parçalanmış cesedi bulunduğu anda."

"Yaklaşık iki hafta önce, yirmi Şubat'ta sizinle iletişime geçen ve karısı ile çocuğunun öldürülmesini emreden adam: Bu mahkeme salonunda mı oturuyor?"

"Evet."

"Onu gösterecek misin?"

Meserve parmağını dolu bir silahmış gibi ona doğrulturken Keith Herman hiçbir duygu belirtisi göstermedi.

"Sanık. Bu o. Eminim." "Teşekkür ederim, Komiser. İnebilirsiniz."

Bölüm 33

YALANCI polis çekildikten sonra Yuki, Jennifer Herman'ın çarpıcı derecede çekici ve varlıklı bir arkadaşı olan Lesley Rohan'ı mahkemeye takdim etti ve Jennifer'ın kocasından korktuğunu söyledi.

"Jennifer yemek masamda oturmuş, başını sallıyor ve ağlıyordu. Bana eğer ona bir şey olursa polisi aramamı ve Keith'in yaptığını söylememi istedi," diyor Rohan. "Jennifer'ın kolları morarmıştı ve gözü morarmıştı. Uzun zamandır Keith'in hem Jennifer'ı hem de Lily'yi istismar ettiğinden şüpheleniyordum."

"İtiraz ediyorum," dedi Kinsela. "Spekülasyon, Sayın Yargıç."

Yargıç zabıt kâtibine, "Bayan Gray, lütfen tanığın son cümlesini çıkartın. Teşekkür ederim. Sadece bildiklerinizi anlatın, Bayan Rohan. Ne düşündüğünüzü değil."

"Özür dilerim, Yargıç Nussbaum."

"Lütfen devam edin, Bayan Castellano."

Yuki, "Bayan Rohan, Jennifer sizden kendisi için bir şey yapmanızı istedi mi?" diye sordu. "Evet. Benden onun fotoğraflarını çekmemi ve onları güvende tutmamı istedi."

"Sayın Yargıç, Jennifer Herman'ın geçen yıl 4 Şubat tarihli bu fotoğraflarını takdim etmek istiyorum."

Resimler kanıt olarak sunulduktan ve Yuki savcılık masasına oturduktan sonra Kinsela Bayan Rohan'a hitap etti.

"Bu çürüklerin Keith Herman tarafından yapıldığından emin misiniz?"

"Jennifer bana onun yaptığını söyledi."

"Ama Jennifer'daki çürükleri Bay Herman'ın yaptığını *biliyor musunuz?* Bunu yaparken onu görmediniz, değil mi?"

Tanık gözlerini kıstı. Yüzüne darbe almış gibi görünüyordu. "Hayır. Ama Jennifer neden yalan söylesin ki?"

Kinsela, "Sadece bilmiyoruz. Bilmiyor muyuz?"

Yuki, sağlık departmanından Ty Crandall'ı aramış ve Crandall jüriye insan kalıntılarının bulunduğu torbaları bulduğunu ve onları bulduğu günden beri geceleri uyuyamadığını anlatmıştır. Sağlıklı olmasına rağmen, yarı emeklilik maaşıyla belediyeden istifa etmişti.

Kinsela'nın temizlik görevlisine soracak bir sorusu yoktu.

Adli patolog Dr. Roy Barclay, sekiz adet inşaat tipi çöp torbasına doldurulmuş olan ceset parçalarını incelediğini ifade etmiştir. Parçaların kesin olarak Jennifer Herman'ın cesedine ait olduğunu söyledi.

Barclay jüriye, ölüm nedeninin yakın mesafeden sol göze sıkılan bir kurşun olduğunu, ölüm şeklinin cinayet olduğunu ve ölüm zamanının parçaların bulunmasından sonraki sekiz saat içinde olduğunu tespit ettiğini söyledi. Kurşunu balistik departmanına gönderdi.

Kinsela, "Kurşun ulusal balistik veri tabanındaki bir silahla eşleşti mi?" diye sordu.

"Hayır. Dört ya da beş ateşli silahla uyumlu."

Kinsela tanığa teşekkür etti ve başka sorusu olmadı.

Adli patolog kürsüden indikten sonra Yargıç Nussbaum öğle yemeği için ara verdi. Nicky ve Yuki onun masasında sandviçlerini yediler, her ayrıntıyı iliklediler ve bir saat yirmi dakika sonra mahkeme salonuna döndüklerinde, Yuki yıldız tanığı Lynnette Lagrande'ı çağırdı.

Lagrande savcılığın davası için çok önemliydi. Basın tarafından fotoğrafı çekildiği ve Bay Herman'ın tanıkları tehdit ettirme, korkutma ve muhtemelen öldürtme konusunda bir ünü olduğu için, Yuki tanığını son iki aydır 7/24 güvenli güvenli bir evde tutuyordu.

Şimdi de icra memuru onun adını söyledi.

Sanki bir kilise düğünündeymişler gibi, sanki org müziği yeni başlamış gibi, jüri üyeleri, avukatlar ve galerideki izleyiciler Lynnette Lagrande'ın koridora çıkışını izlemek için hep birlikte döndüler.

Bölüm 34

YUKI, Arthur R. Nussbaum'un mahkeme salonundaki herkes gibi, Lynnette Lagrande'in, galeriyi yargıçtan, jüriden, savcılık ve savunma masalarından ayıran bardaki ahşap kapıdan geçişini izledi. Yüksek yakalı ve etek ucu baldırın ortasına kadar inen siyah-beyaz desenli bir elbise giymişti. Otuz yaşındaki kadın o kadar çarpıcıydı ki, sade elbisesi muhteşem fiziğini daha da güzelleştiriyordu.

Lagrande doğruyu söyleyeceğine yemin ettikten sonra yerine oturdu ve bacak bacak üstüne attı. Dalgalı siyah saçlarını gözlerinden uzaklaştırdığında kalp şeklindeki güzel yüzünü ortaya çıkardı.

Yuki tanığa doğru yürüdü ve "Bayan Lagrande, ne tür bir iş yapıyorsunuz?" diye sordu.

"John Muir İlkokulu'nda birinci sınıflara öğretmenlik yapıyorum. Bu işi dört yıldır yapıyorum ve çok seviyorum."

"Davalıyı tanıyor musunuz?" "Evet, tanıyorum."

Lagrande Keith Herman'a bakmadı ama köpekbalığı gibi gözlerini ona dikti.

"Bay Herman'la nasıl tanıştınız?" Yuki sordu.

"İki yıl önce Bay Herman'ın kızı Lily Herman benim sınıfımdaydı. Bir gün okuldan sonra onu almaya geldiğinde onunla tanıştım."

Yuki'nin sorgusu sırasında Lagrande sanıkla olan ilişkisinin seyrini anlattı: veli-öğretmen konferansları, şehirde tesadüfi toplantılar, ardından Bay Herman'la romantikleşen ve bir yıldan fazla süren bir ilişkinin başlangıcı olan bir öğle yemeği.

"Geçen yıl bu zamanlarda Bay Herman'a karşı hislerinizi nasıl tanımlarsınız?"

"Onu sevdim."

"Peki sana karşı ne hissettiğini hiç söyledi mi?"

"Beni sevdiğini iddia etti."

Yuki, savcılık masasındaki mektup ve e-postalardan oluşan bir paketi tanık kürsüsüne getirdi ve tanığa gösterdi.

"Bu kartlar ve e-posta çıktıları size mi ait?" "Evet. Onlar benim."

"Sayın Yargıç, Bayan Lagrande'nin bu yazışmalardan bazı bölümleri okumasını istiyorum ve sonra hepsini kanıt olarak sunacağım."

Kinsela, "Sayın Yargıç, savunma sanığın tanığa karşı sevgi duygularını ifade ettiğini kabul ediyor" dedi.

Yuki, "Yazışmaların gidişatı bir nedene dayanıyor, Sayın Yargıç," dedi.

Yargıç hapşırma nöbetine tutuldu. Mahkeme salonundaki herkes onun çıkmasını bekledi. Aralarında Yuki Castellano ve John Kinsela'nın da bulunduğu birkaç kişi onu kutsadı.

Yargıç burnunu sildi. Herkese teşekkür ettikten sonra şöyle dedi: "Jüriyi bu konuşmaları dinleme fırsatından mahrum etmeyeceğim Bay Kinsela. Bayan Castellano, lütfen devam edin."

Bölüm 35

YUKI DEDİ Kİ, "MS. LAGRANDE, lütfen bu e-postaları tarihler de dahil olmak üzere yüksek sesle okur musunuz?"

Kinsela eğilip müvekkiline fısıldadı ama Keith Herman avukatını tanımıyor ya da onun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Eski sevgilisinin görüntüsü karşısında donup kalmış gibiydi.

Lynnette Lagrande başını eğdi ve önündeki sayfaları okudu.

"Aralık'ın yirmi dördü. Linnie, Noel'de seninle olacağıma söz verdiğimi biliyorum ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için çok üzgünüm. Senin kollarında ve senin içinde olmaktan başka tercih edeceğim bir yer yok-"

Tanık başını kaldırdı ve Yuki'ye şöyle dedi: "Benimle cinsel ilişkiye girmenin ona nasıl hissettirdiğini anlatmaya devam ediyor, sakıncası yoksa bunu yüksek sesle okumamayı tercih ederim."

Yuki, "O bölümü atlayıp sadece son paragrafı okuyabilirsin," dedi.

"Tamam.

"Sabah hediye açtığında, umarım seni ne kadar çok sevdiğimi anlarsın. Tüm sevgimle, K-adam."

"Lütfen yanıtınızı okuyun, Bayan Lagrande."

Tanık iç çekti.

"Aralık'ın yirmi dördü. Keith, hediye istemiyorum. Bu beni çok incitiyor. Bu hepimiz için gerçekten haksızlık. Sevgilerimle, Lynnette."

"Lütfen bir sonraki e-postayı okuyun."

Bu tanık okuyun e-postalar için ve sonraki on beş dakikalar. Ama yazışmalar duygusal olarak iki adımlık bir danstan ibaretti.

Sanık Linnie'yi koşulsuz sevdiğini ve onunla birlikte olmak için her şeyi yapabileceğini yazmıştır.

Bayan Lagrande, onun duygularına karşılık vermediği için değil, karşılık verdiği için onun ilgisinden muzdarip olduğunu yazdı.

Yuki tanıktan 27 Şubat tarihli e-postayı okumasını istedi.

Jennifer Herman'ın parçalanmış cesedi bulunmadan önce. Güzel kadın gözlerini kuruladı, su şişesinden bir yudum aldı ve sonra okudu:

"Lynnie, artık söylediğim hiçbir şeye inanmadığımı biliyorum, ama eylemler e-postadan daha yüksek sesle konuşur. Gelecek hafta bu saatlerde birlikte olacağız. Sana söz veriyorum. Tüm sevgimle, Keith."

Lynnette Lagrande kâğıtları kucağına koydu ve ellerini gözlerine götürdü. Hıçkırıkları yumuşaktı ama omuzları titriyordu.

Yuki, "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?" diye sordu. Bir süre sonra tanık "Ben iyiyim" dedi.

Yuki, Lynnette Lagrande sakın görünene kadar bekledi ve kendi yüzünü de sakın tuttu. Bütün gün mükemmel gidiyordu. Daha iyi olamazdı.

"Bay Herman'ı yirmi sekiz Şubat'ta, yani karısının cesedinin bulunmasından bir gün önce gördünüz mü?" diye sordu.

"Hayır, yapmadım."

"Sana yazdı mı?"

"Bilmiyorum. E-posta adresimi ve telefon numaramı değiştirdim. Evimden ayrıldım ve kız kardeşimin yanına taşındım."

"Açık olmak gerekirse, yirmi yedinci Şubat'ta size yazdığı ve yakında birlikte olacağınızı söylediği mektuptan sonra sanığı herhangi bir zamanda gördünüz mü?"

"Hayır. Ona bir mazeret göstermemi istiyor ama artık onun için yalan söyleyemem. Şubat ayında onu hiç görmedim."

"Çok teşekkür ederim, Bayan Lagrande."

Bölüm 36

NICKY GAINES tabletine şöyle yazdı: "Red Dog arkada duruyordu. *İnanılmaz* direktini yakaladım."

Yuki Gaines'e gülümsedi, mesajı sildi ve dikkatini, Keith Herman'ın ona ödediği saat başına iki bin dolara değmeyen Kinsela'ya çevirdi.

Kinsela, Lynnette Lagrande'ye yaklaştı ve sanki tanığın kendisine hafifçe dokunuyormuş gibi elini tanık kürsüsüne koydu.

"Bayan Lagrande, Bay Herman'ın size verdiği Noel hediyesi neydi?" "Elmas bir kolye."

"O kolyenin değerini biliyor musun?"

"Pek sayılmaz. Belki yirmi beş bin dolar."

"Peki kolyeyi sakladığınızı doğru anladım mı?" "Sakladım."

Acı ve ıstırap içindi."

"Gerçekten mi? Yasal bir terim. Pekala. Bayan Lagrande, geçen yılın Ocak ayında davalıdan yeni bir Lexus sedan da kabul ettiniz mi?"

"Evet. Keith bana bir araba verdi. Doğum günü hediyesiydi."

"Bu arabanın fiyatının altmış bin dolardan fazla olduğuna inanıyorum, doğru mu?"

"Bilmiyorum."

"Araba sende

kaldı." "Evet."

"Bu sizin yıllık maaşınızdan daha değerli, öyle değil mi Bayan Lagrande?"

"Evet. Sanırım öyle."

Kinsela tanık kürsüsüne doğru yürüdü ve yüksek sesle "Sanık size hiç para verdi mi?" diye sordu.

Tanık saçlarını meydan okurcasına savurdu. Yuki öne doğru eğildi. Lynnette, Kinsela'nın peşinden gideceğini biliyordu ve Yuki ona sakın ve gerçekçi kalması için koçluk yapmıştı - saldırıya uğrarsa cevap vermeden önce düşünmek için bir dakikanızı ayırın.

Ancak tanık öfkeyle cevap verdi: "Ben fahişe değilim Bay Kinsela. *Yapmayın* bana fahişe diyemezsin."

"Sayın

Yargıç?"

"Bayan Lagrande, soruyu cevaplamak zorundasınız, aksi takdirde

sizi aşılamaktan. Bay Kinsela. Lütfen soruyu tekrar sorun."

"Davalıdan nakit para aldınız mı? Evet ya da hayır." "Evet.

Peki ne oldu?"

"Ona güzel şeylerden hoşlandığını söyledin

mi?" "Hatırlamıyorum."

"Bayan Lagrande, sonuçta evli bir adam olan davalı ile çıkmanızın nedeni pahalı hediyeler ve nakit para mıydı?"

Yuki ayağa kalktı, "Sayın Yargıç, itiraz ediyorum. Karşı tarafın avukatı tanışın başının etini yiyor."

"Reddedildi, ama sadede gelin Bay Kinsela."

"Pekala, Sayın Yargıç. Bayan Lagrande, Bay Herman sonunda ailesini terk ettiğinde büyük bir ödeme günü mü arıyordunuz? Davalının duygularına açıkça karşılık vermediğiniz halde pahalı hediyeleri kabul etmenizden nedeni bu muydu?"

"Duygularına karşılık verdim. Onu sevdim. Hâlâ da seviyorum."

"Bay Herman'ı sevdiğinize inanıyorum. Bu yüzden başka biri karısını ve çocuğunu öldürürken hafta sonunu onunla geçirdiniz. Aslında, o hafta sonu boyunca sanıkla sevişiyor muydun Lynnette?"

"Hayır, hayır, hayır. O hafta sonu onunla birlikte değildim. Hayır."

"Cinayetler ortaya çıktığında ve Bay Herman tutuklandığında ve tüm bu iğrenç ilişki gün ışığına çıktığında, itibarınızın zedelenmemesi için sonunda onu serbest bırakmaya karar verdiniz, değil mi? Yaptıkların hakkında gerçeği söylemektense sevgiline ihanet etmeyi tercih ettin, değil mi Lynnie? Fahişe olmadığını söylüyorsun, ama tam olarak ne tür bir kadın olduğunu söyledin? Vefasız olduğunu söyleyebilir misin? Ya da sadakatsiz? Yoksa kendine sadece kullanıcı mı dersin? Hangisi?"

"Ne tür bir kadınsın sen?"

John Kinsela, Yuki yüksek sesle itiraz etse de, yargıç tokmağını defalarca bloğa vursa ve Kinsela'yı saygısızlıktan suçlu bulsa da Lynnette Lagrande'a ters ters bakmaya devam etti. Kinsela'nın soruları iptal edilmiş olsa bile.

Kinsela muzaffer görünüyordu ve Yuki onun zaferini yıldız tanışının güvenilirliğine saplanan bir balta gibi hissetti. Kinsela, kalp şeklinde yüzü olan ilkökul öğretmenine zorbalık etmiş, onu servet avcısı olarak resmetmiş, karakterini bulandırmış, ifadesine şüphe düşürmüş ve yasal makul şüphe kavramına parlak bir ışık tutmuştu.

Yuki gafil avlandığını hissetti.

Nussbaum, "Yönlendirmek mi, Bayan Castellano?" dedi.

Lynnette başını öne eğmiş ve kollarını kavuşturmuş hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

Yuki, sevdiğini söylediği adamdan büyük miktarda para alan bu kadını rehabilite etmek için ne yapabileceğini bilmiyordu.

Bölüm 37

YUKİ kürsüye bir kutu mendil getirdi ve Lynnette'in kendini toparlamak için birkaç saniye almasına izin verdi. Yuki, Kinsela'nın Keith Herman'ın hediyelerini Lynnette'e karşı kullanacağını fark etmemekle hata yapmıştı.

Mide bulandırıcı bir dikkatsizlikti. Ama ölümcül müydü?

Lynnette gözlerini silerken, Yuki bir süper bilgisayar hızıyla yönlendirmesini düşündü ve tanık az çok sakın görüldüğünde Yuki, "Lynnette, Keith Herman'dan hediyeler aldığınız gerçeğini hiç gizlemeye çalıştınız mı?" Dedi.

"Hayır, tabii ki değil."

"Bu hediyeler hep bayramlarda mı gelirdi?"

"Evet."

"Keith sana neden bu kadar pahalı hediyeler aldığını hiç söyledi mi?"

Yuki yavaşça tanık kürsüsünden uzaklaştı, kürsüye doğru yöneldi ve jüri üyelerine bir göz attı. Dikkatle dinliyorlardı. Şu an için umabileceği tek şey buydu.

"Soruyu tekrarlayabilir misiniz?" Lynnette söyledi.

Hâlâ titrek görünüyor, diye düşündü Yuki, ama titreklik savunmasız olmak demekti ve savunmasızlık her zaman meydan okumaktan daha iyiydi.

"Lynnette, Keith sana neden bu kadar pahalı hediyeler aldığını hiç söyledi mi?"

"Farklı zamanlarda farklı şeyler söyledi."

"Devam et," dedi Yuki.

"Özgür olana kadar bana ne kadar değer verdiğini göstermenin tek yolunun bu olduğunu söyledi."

"Başka bir şey var mı?"

"Acı ve ıstırapım için kendini suçlu hissettiğini söyledi."

"Acı ve ıstırap. Bunlar *onun* sözleri miydi?"

"Evet."

"Keith'in sana verdiği para ne içindi?"

"Öğrenci kredimi ödemem için bana yirmi iki bin dolar verdi. Bu yardımı takdir ettim. Çok yüksek bir maaşım yok."

"Keith Herman ile evlenerek para kazanmayı, y a n i zengin olmayı mı umuyordunuz?"

"Parası olduğunu biliyordum. Ama benim için önemli olan tek şey gerçek bir ilişkimizin olması, birlikte tatil yapmamız ve Lily ile birlikte olabilmemdi. Dışarı çıkabilmek, başkasının kocasını sevdiğim için kendimi kötü hissetmeyi bırakmak istiyordum. Ve buna sahip olamayacağımı gördüğümde, Keith ile ilişkiyi birçok kez bitirmeye çalıştım."

"Ve Keith sizi takip etti, doğru değil mi?"

"Evet."

"İfadenizde telefon numaranızı değiştirdiğinizi söylediniz. Evinizden taşınmışsınız."

"Evet."

"Yirmi sekiz Şubat ile bir Mart arasındaki hafta sonunda sanıkla birlikte miydiniz?"

"Hayır. Değildim. Babamın Oroville'de bana bıraktığı av kulübesinde yalnızdım. Orada televizyonum yok. Cep telefonum bile çekmiyor. Sadece kendi başıma olmak istedim."

"Yani savunma mahkemeye Keith Herman'ın karısı ve kızının öldürüldüğü hafta sonu sizinle birlikte olduğunu söylediğinde, bu bir yalan, öyle değil mi?"

Tanık hafifçe yüzünü buruşturdu. Yuki bunu Lynnette'in Keith Herman'ı hâlâ sevdiği anlamına aldı.

"Evet," dedi. "Bu bir yalan."

"Teşekkür ederim, Bayan Lagrande. Bu tanık için başka bir şeyim yok, Sayın Yargıç."

Kinsela'nın ekleyecek bir şeyi yoktu, bu onun açısından iyi bir hareket, diye düşündü Yuki. Eğer bir jüri üyesi Lynnette Lagrande'in paragöz ve yalancı olduğuna inanırsa, Kinsela işini yapmış olacaktı.

Yuki, Lynnette Lagrande'in kürsüden inişini izledi. Dengesinin büyük bir kısmını geri kazanmıştı. Ne sağa ne de sola bakarak koridordan yukarı doğru yürüdü ve mahkeme salonunun ön kapısından geri çıktı.

Jüri ona inanmış mıydı?

Hepsine mi?

Tanrı şahidim olsun, Yuki bilmiyordu.

Bölüm 38

CONKLIN VE ben Tracey Pendleton'ın ön kapısının önünde durduk. Evi küçüktü ve ellili yıllarda inşa edilmiş olan çevredeki ucuz ahşap evlerin neredeyse aynısıydı.

Okullar tatil edilmişti. Çocuklar, yoksul bir yerleşim yerinin sokağındaki yamalı asfaltta bisiklet sürerken birbirlerine sesleniyorlardı. Yüksek sesli radyoları ve eski egzozları olan arabalar hızla geçip gidiyordu.

Kapıyı çalmış, kirli pencerelerden bakmış ve Pendleton'ın Camaro'sunun Flora Caddesi'nde bir yere park edilip edilmediğini görmek için aşağı yukarı bakmıştık. Park etmemişti.

ME'nin gece vardiyasındaki güvenlik görevlisi evde yokmuş gibi görünüyordu.

Conklin ve ben silahlarımızı çıkarmıştık ve Pendleton'ın kapısını kırmak için bize yasal hak veren arama emrini uygulamaya hazırдық.

Geri çekildim, verandadaki salıncağın minderinin altına baktım ve tam Conklin kapıyı tekmeleyerek açarken buldum.

"Tüh," dedim anahtarı kaldırarak.

Conklin seslendi, "Bayan Pendleton, polis konuşuyor. Lütfen ellerinizi başınızın üzerine koyarak dışarı çıkın. Sadece sizinle konuşmak istiyoruz."

Yanıt gelmedi ve evden hiç ses gelmedi.

Evin iki buçuk odası vardı -toplamda yaklaşık dört yüz metre kare- ve kapı aralığından neredeyse her santimini görebiliyordum.

Yıpranmış kahverengi bir kanepe ve sarkık bir koltukla döşenmiş oturma odasında duruyorduk. Televizyon kapalıydı ve tek hareket pencereden gelen loş güneş ışığındaki toz zerreciklerinin yukarı doğru sarmalıydı.

Conklin önümden gitti ve yatak odasının kapısını açtı. Bir dakika sonra, "Temiz." diye seslendi.

Mutfaka doğru ilerledim, süpürge dolabını kontrol ettim ve Conklin'e odanın boş olduğunu söyledim.

Ocakta bir tencere eski yemek, lavaboda kirli bir tabak ve bir bardak vardı. Buzdolabı, dondurucudaki votka şişesi dışında boştu. Çöp kovasında iki bira şişesi ve boş bir kutu Beefaroni vardı.

Conklin içeri girdi ve dedi ki, "Çantası dolapta. Silah bulamadım."

Lavabonun altını kontrol etti ve Mr. Clean, Easy-Off ve Windex kaplarının arasında duran daha fazla votka buldu.

Evi tekrar gözden geçirdik. Bilgisayar yoktu, evcil hayvan izi yoktu. Çanta yok. Anahtar yoktu. Çamaşır sepetini, dolapları ve çekmeceleri aradık ama gece vardiyasında geçen bir hayatın ve tek kişilik yatakta sızarak geçirilen içkili günlerin kalıntılarından başka bir şey bulamadık.

Conklin telefonu açmak için bir bulaşık havlusu kullandı. Tekrar arama düğmesine dokundu, sonra zil sesini duymama izin verdi. Telefonu, saati ve sıcaklığı bildiren mekanik bir kadın sesi açtı.

Conklin, "Sanki saati kontrol etmiş, işe gitmiş, sonra da Faye Farmer'ın cesediyle birlikte ortadan kaybolmuş gibi. Nereye gitmiş olabilir? Kim bu kadın?"

Ekip odasını aradım.

"Teğmen, Pendleton'ın telefon kayıtlarını dökmek ve banka hareketlerini görmek için arama iznine ihtiyacımız var. Evet, son yirmi dört saat içinde evde olduğuna dair bir işaret yok. Burada neredeyse hiç yaşam belirtisi yok."

Bölüm 39

Fenn & Tarbox'taki cilalı taş konferans masasında oturuyorduk. Brady, Conklin ve ben bir kenarda oturuyorduk. Beş avukat ve yılda on üç milyon dolar kazanan müvekkilleri karşımızdaki döner sandalyelerde oturuyor, başlarının arkası tavandan tabana pencerelere yansıyor. Camın ötesinde, alacakaranlık bir gökyüzüne karşı parıldayan Feribot Binası ve Körfez Köprüsü'nün geniş bir sahil manzarası vardı.

Şimdi masanın başında yerini almış olan gümüş saçlı George Fenn ile tanıştırmıştık. Genç ortaklarının isimlerini unuttum çünkü müvekkilleri San Francisco 49ers'ın süperstar defans oyuncusu ve aynı zamanda merhum ünlü tasarımcı Faye Farmer'ın eski nişanlısı Jeffrey Kennedy'den çok etkilenmişim.

Fenn, "Hakkınızda çok şey duydum Çavuş Boxer," derken dostça, hatta cana yakındı. Hepsi de iyi. Bu davada çalışmanıza sevindim."

Belki de davada çalıştığım için memnundu. Ya da belki de büyük avukat, müvekkilini sorgulama için salona getirmememiz için *benimle* çalışıyordu.

Jeff Kennedy BlackBerry'sini kurcalıyor, bana da kabalık etmeden ona bakma fırsatı veriyordu. Onu elbette televizyonda ve tribünlerde görmüştüm. Onun 4.4'lük hızıyla arka alan oyuncularıyla boğuşmasını, oyun kurucuları bez bebeklermiş gibi çuvallemasını, sonra da gol çizgisindeki yığılmaları banyodan çıkmış bir cocker spaniel gibi savuşturmasını izlemiştim.

Ama şimdi bu insan tankını yakından ve kişisel olarak görüyordum.

Kennedy güçlü bir çene hattı, merkezden uzak bir burun, gri gözler ve bol miktarda siyah saçla çarpıcı derecede yakışıklıydı. Tıraş olmamıştı ve giysileri sanki bir iki gündür temizlenmemiş gibi buruş buruştu. Klima üflemesine rağmen Jeff Kennedy terliyordu.

George Fenn, "Bilin diye söylüyorum, bu toplantıyı kaydediyoruz. Standart prosedür."

Brady dedi ki, "Bay Fenn, bu bir ifade alma değil. Sadece Bay Kennedy'nin bize Bayan Farmer'dan bahsetmesini istiyoruz."

"Elbette," dedi Fenn. "Ama yine de müşterilerimizi korumak için her zaman kayıt altına alırız."

Brady elini "Peki," der gibi salladı ve sonra Kennedy'ye sordu,

"Bayan Farmer'ı en son ne zaman gördünüz?"

Brady birinci sınıf bir sorgucuydu. Büyük olasılıkla Faye Farmer'ı canlı gören son kişi olan adamı sorgulamasını izlemek büyük bir zevk olacaktı.

Bölüm 40

KENNEDY BlackBerry'sini masanın üzerine koydu ve Brady'ye, "Dün gece. Öğleden sonra başladı. Bir parti verdik. Ben ve Faye. Bir grup arkadaşımız geldi. Farklı zamanlarda farklı insanlar girip çıktı."

Kesik kesik konuştu. Olayı hatırlıyor muydu? Ona koçluk mu yapılmıştı? Yoksa şokta mıydı? Brady arkadaşlarının isimlerini sorunca Kennedy altı beyzbol oyuncusu ve aralarında Faye Farmer'ın da bulunduğu sekiz kadın ismi saydı.

"Olay neydi?" Brady sordu.

"Bir durum yok. Sadece takılıyoruz. İçiyoruz. Eski oyunların videolarını izledik. Ve sonra Faye hiçbir şey için sinirlenmedi. Yeterince ilgi görmediğinde bunu yapardı. Ya da ben çok fazla ilgi görüyorsam. Ben ona sakinleşmesini söyledim, o da bana defolup gitmemi söyledi."

Yanak kasları seğirdi. Sanki kötü bir rüya görmüş ya da öfkeli bir düşünceye kapılmış gibi elleri masanın üzerinde kenetlendi.

"Kavga ettiğinizi söylüyorsunuz," dedi Brady.

"Peşinden koştum," diyor Kennedy, "ama arabasını sürüp gitti. Bir de baktım ki sabah olmuş ve bir arkadaşım arayıp 'Televizyonu aç' diyor."

Kennedy hâlâ inanamıyormuş gibi başını salladı.

Brady, "Bu sefer hangisi oldu? Yeterince ilgi görmedi mi? Yoksa sen mi çok fazla ilgi gördün?"

"Fazladan bir kız vardı. Diğer kızlardan birinin arkadaşı. Biraz fazla ten gösteriyordu. Etrafımda dolanıp duruyordu. Bana birkaç kez dokundu."

Kennedy kızın ve kızın arkadaşının isimlerini verdi ve ardından Brady, "Faye'i evinizden ayrıldıktan sonra gördünüz mü ya da onunla konuştunuz mu?" diye sordu.

"Hayır. Onu aramadım. Adamlarımın önünde diva gibi davrandığı için hâlâ kızgındım. Keşke onu durdurabilseydim. Onu yürüyüşe ya da sigara içmeye falan götürseydim. Şimdi ne yapmam gerekiyor? Evlenmemiz gerekiyordu."

Conklin Kennedy'ye Faye'in partiden ne zaman ayrıldığını sorduğunda Kennedy bilmediğini söyledi.

"Geç olmuştu," dedi. "Biraz içmiştim. Şimdi kavga ettiğimiz ve onu bir daha hiç görmediğim gerçeğiyle yaşamak zorundayım. Tanrım. Birbirimize aşıktık. Gerçekten aşıktık."

Kennedy'nin gözlerinden yaşlar döküldü. Yüzünü kurulamak için ön kolunu kullandı. Fenn

elini sırtına koyup, "Sakin ol Jeff." dedi.

Brady, "Bay Kennedy, nişanlığınıza zarar vermek isteyen birini tanıyor musunuz?" diye sordu.

Kennedy, "İnsanların televizyonda gördükleri insanlar hakkında ne düşündüklerini bilemezsiniz," dedi. "İnsanlar deli. Ünlüleri takip ediyorlar. Bazen onları vururlar. Ama Faye'den onu öldürecek kadar nefret eden belirli bir kişi tanıyor muyum? Hayır. Ve şimdi size birkaç sorum var."

Not defterimden başımı kaldırdım. Kennedy devasa kollarını masaya dayamış, tehditkâr bir ifadeyle eğiliyordu. "Faye'in cesedi nerede? Biri onu adli tabibin ofisinden nasıl çalmış olabilir? Eğer cesedi elinizde değilse katilini nasıl bulacaksınız?"

"Adli tıp arabasını inceliyor," dedim. "Silahınız var mı, Bay Kennedy?"

"Tabii ki hayır. Bunu bana ciddi ciddi soruyor musun?"

"Tracey Pendleton ismi sana bir şey ifade ediyor mu?" diye sordum.

"Kim?"

Güvenlik görevlisinin adını tekrarladım. Kennedy homurdandı, "Adını hiç duymadım." Sonra oturduğu yerden fırladı ve ağlayarak konferans salonundan dışarı çıktı.

Fenn, "Anlaşılabılır bir şekilde üzgün." diyordu.

Kennedy uygun bir şekilde yıkılmış ve bilgisiz görünüyordu. Ama bu çöküşün onun masum olduğu anlamına geldiğine inanmıyordum. Stanford'dan onur derecesiyle mezun olmuştu. 90 kiloluk bir kas gücüne sahipti ve kız arkadaşıyla kavgaya etmişti.

Kennedy zeki bir sporcuydu ve şiddet eğilimi vardı. Bu ölümcül bir kombinasyon olabilir.

Bölüm 41

Bebeğimizi kucağıma almak, banyo yapmak, bir kadeh şarap içmek ve bir kase kırmızı soslu makarna yemek için yanıp tutuşuyordum. Kıyafetlerimi çıkarmak, kocama sarılmak ve sabaha kadar uyumak istiyordum, hepsi aynı anda olmak zorunda değildi.

Seslendim, "Helloooo. Çavuş Anne geldi."

Martha köşeyi döndü, üzerime atladı ve bebeğimin ağırlığı beni sabit tutmasaydı beni yere serecekti.

Oturma odasından kız kahkahaları geliyordu. Neydi bu?

Martha'yı virajda takip ettim ve Kadın Cinayet Kulübü'nün odanın etrafında gevşek bir şekilde dizilmiş olduğunu gördüm. Claire Julie'yi kalçalarının üzerinde dans ettirdi ve görmem için havaya kaldırdı. Bebeğin başının tepesinde pembe bir hediye kurdelesini olduğunu fark etmeden edemedim.

"Heyyy," dedi Claire. "Bakın kimi yakaladım." "Heyyy," dedim ben de. "Onu bana ver."

Bebeğime sııttım ve aynı zamanda Claire'in geveleyerek selamlamasını ve tembel kahkahalarını, sehpanın üzerindeki açık şarap şişelerini ve boş bardakları fark ettim. Bensiz bir parti başlamıştı.

Joe ayağa kalkmış, kollarını açmış bana doğru geliyordu. Beni öptü ve "Sana ne getireyim?" diye sordu.

Çenemi Claire'e doğru eğdim ve "Onun yediğinden ben de istiyorum" dedim.

Yuki'nin kahkahası duyduğum en sevimli seslerden biri. Eğer kahkaha bir çiçek olsaydı, Yuki'nin kahkahasına neşeli çanlar denmesi gerekirdi.

Claire onu bana doğru uçururken Julie de gülüyordu. "Bir saniye bekle." dedim.

Ceketimi ve silahımı çıkardım, sonra Julie'yi kollarıma aldım. Yine de ağlamadı.

"Sen küçük parti kızı değil misin?" Dedim.

Cindy peynir ve kraker getirirken ve Joe lamba masasına bir bardak Merlot koyarken oturdum, ayakkabılarımı tekmeledim ve güzel bebeğimi öptüm.

"Ee," dedi Cindy, koltukta bana o kadar yakın oturuyordu ki neredeyse kucağımdaydı. "İşe döndüğün ilk gün nasıldı?"

Muhabir kız arkadaşım *benimle* röportaj yapıyordu. Hepimiz gülmekten kırıldık, Cindy "Ne?" dedi. *Ne?" dedi.*

"Uzun bir on iki saatti" dedim.

"Hediyeler getirdik," dedi Yuki.

Hediyeler sehpanın üzerindeydi ve Joe, Yuki'den gelen on altı aromalı margarita setini, Cindy'den gelen bir yığın Monster Proof pijamasını ve Claire'den gelen bir çift Giants biletini açabilmem için Julie'yi aldı. Ön sıradan koltuklar!

Doğum sonrası partim harikaydı ama şarabımı yudumladıktan sonra solmaya başladım.

Claire ellerini çırttı ve "Gitme zamanı, kızlar. Lindsay, Morales'i kulübün onursal üyesi yapıyoruz, sadece yaz izni var. Bizimle Susie'ye gelir misin?"

"Ben mi? Teşekkürler ama ben yürüyen ölü bir anneyim."

Herkes güldü ve kapıda onlara sarılıp vedalaştım, arkalarından da "Claire, bırak Cindy sürsün" diye bağırdım. Julie'yi Joe'dan geri aldım ve ne oldu biliyor musunuz? Kızlar gider gitmez, Parti Kızı ağlamaya başladı.

"Aww, tatlım."

Joe akşam yemeğini pişirip bebeği yatırırken ben Joe'nun koltuğuna gömüldüm ve Julie'nin sırtını sıvazladım.

Beni öptü, ter içindeydim ve "Neden yağmur kutusuna gitmiyorsun?" dedi.

Duştan lavanta kokulu, mavi pijamalı, yalınayak ve saçlarımı at kuyruğu yapmış bir şekilde döndüğümde masada marinara linguine ve Bose'da Louie Armstrong vardı.

"Bana gününü anlat," dedi benim harika Joe'm.

Bölüm 42

Fenn & Tarbox'taki toplantıdan sonra Rich Conklin, Brady ve Lindsay ile birlikte Battery Caddesi'nde durmuş, yakalarını puslu yağmura kaldırmıştı.

Brady hepsinin düşündüğü şeyi söylemişti: Kennedy'nin bir nedeni ve silahı olsaydı, Faye Farmer'la arabaya biner, onu vurur, sonra da eve yürüyerek gidebilirdi. Serbestçe dolaştığı partide asla gözden kaçmazdı.

Eğer bir nedeni varsa. Eğer silahı varsa.

Faye Farmer'ın cesedinin morgdan nasıl çıktığı ve hırsızlığın cinayetle bir ilgisi olup olmadığı konusunda hâlâ hiçbir fikirleri yoktu.

Üçü ayrı arabalarla uzaklaşarak ayrıldılar.

Şehir merkezinde neredeyse hiç trafik yoktu ve Rich, Embarcadero Center'dan North Beach ve Pacific Heights'a tek bir ışığa bile yakalanmadan gitti. Richmond'dan Panhandle'ı geçerek Kirkham'da Cindy ile paylaştığı daireye gitti.

Arabayı sürerken Jeff Kennedy'nin Faye Farmer'la olan son kavgasıyla ilgili hikâyesini düşündü ve adamın sevdiği kadına karşı ne kadar sinirli olduğunu anladı.

O ve Cindy de kavga ediyorlardı. Cindy'nin düşüncesiz olduğunu söyledi. Cindy de *onun* öyle olduğunu söyledi. Adam onun değiştiğini düşünmüş. Kadın omuz silkti ve "Belki de değişmişimdir." dedi.

Eve geldiğinde rahatlık ve şefkat istiyordu. Ve belki arada bir iyi bir seks.

"Meşgulüm" ve "Yorgunum" dedi.

Rich yolcu koltuğundan cep telefonunu aldı, Cindy'yi hızlı aradı ve ev telefonlarına cevap vermeyince cep telefonunu aradı.

"Benim," dedi kadın cevap verdiğinde. "Neredesin?"

Arka plandaki gürültüyü, tabak tıkırtılarını ve bağırarak yapılan konuşmaların boğuk uğultusunu duyabiliyordu.

"Susie'nin" dedi.

Susie'nin Yeri. "Kızların" yemek için buluştuğu yer. Ayrıca stres atarlar, dertleşirler ve biraz da sorun çözerler. Belki onun sorununu çözebilirler.

Cindy'ye "Bağlantıda bir sorun var" dedi ve telefonu kapattı.

Yönünü değiştirdi, Oak'tan doğuya Van Ness'e yöneldi ve sonra Broadway'e döndü. Tüm zaman boyunca dumanı üstündeydi. Cindy ona

dışarı çıkıyordu. Ona anlatmak isteyeceği bir gün geçirmişti. Yemek masasında onun yüzünü görmek hoşuna giderdi.

Cindy'yle konuştuktan on dakika sonra Rich arabayı Sansome'a park etti ve Jackson'ın köşesine doğru birkaç blok yürüdü. Susie's'in pencerelerinden gelen ışık kaldırımı aydınlatıyor ve ona yemeği düşündürüyordu.

Ön kapıyı iterek açtı ve Karayip tarzı kafeye, çelik davullar, baharatlı yiyeceklerin keskin kokusu ve duvarlarda yankılanan sohbetin verdiği iyi his gibi sıcak bir ortama girdi.

Hostes ona arkasını dönmüştü ve o da arkasını dönmesini beklemedi. Ön salondaki bar kalabalığını yarararak dar koridorda ilerledi ve elinde dolu bir tepsiyle bir garsonu atlattığı pikap penceresinin önünden geçti.

Arka odaya vardığında Cindy, Claire ve Yuki'yi en sevdikleri kabinde gördü. Cindy'nin sarı saçları yağmurdan sıkıca kıvrılmıştı. Tatlı yüzünün etrafında bir hale gibi görünüyordu.

"Bugünün spesiyali ne?" dedi.

Cindy başını kaldırdı ve adam onu öptü. Onu gördüğüne sevinmiş görünmüyordu.

Bölüm 43

CINDY, Richie'nin hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıktığına ve tepesinde dikildiğine İNANAMIYORDU. Richie eğilip onu öptü ve Cindy öpücüğü kabul etti ama kızgındı ve bunu açıkça belli eden gözlerini ona dikmişti.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Hey, Claire. Yuki. Yemek yemedim. Cindy, açlıktan ölüyorum. Burada ne var?"

Rich banketin içine girdi ve Cindy'nin yanına sıkıştı. Yuki,

"Domuz eti çok lezzetli," dedi.

Cindy, Rich'in sağ elindeki yarısı dolu bira bardağını göstererek, "Bu koltuk dolu," dedi.

"Sorun değil."

Rich garsona işaret ederek bir sandalye istedi, ardından Anchor Steam ve plantainli domuz eti sipariş etti.

Claire, "Richie, solgun görünüyorsun dostum. İyi olduğuna emin misin?"

"Hayır, iyi *değilim*," dedi. "Olay şu Claire. Ve ben gerçekten Dürüst olman için. Cindy ve ben nişanlandık. Evlenme teklif ettim, evet dedi ve kollarıma atladı. Birlikte yaşamaya başladık ve şimdi, bir yıl sonra, düğün tarihi yok. "Acelen ne?" diyor.

Cindy dedi ki, "Rich. Burada olmaz."

"Dostlarımızdan tavsiye almak için bu nadir fırsatı değerlendiriyorum," dedi. Bizi tanıyorlar. Bırak konuşayım, Cindy."

"Saçmalıyorsun ve beni utandırıyorsun. Ama sanırım bunu biliyorsun."

"Onu gerçekten gördüğümde," dedi Rich Claire ve Yuki'ye, sanki Cindy hiç konuşmamış gibi, "onunla yemek pişirmek, film izlemek istiyorum. Ama o, 'Şimdi olmaz tatlım, yazıyorum' diyor. Kafasının içinde yazıyor, anlarsın ya," diye devam etti Rich. "Sonra, yazmaya başladığında, yer altında bir sığınakta da olabilir."

Garson kız Richie'nin birasını masaya bıraktı, sonra da kabinin başına bir sandalye çekti. Sandalyeye oturdu ve Richie'ye, "Merhaba, ben Lorraine," dedi.

"Ben Rich Conklin. Cindy'nin nişanlısı. Tanıştığımıza memnun oldum."

Lorraine, "Domuz etimiz bitti," dedi. "Çekilmiş domuz etini denemek ister misiniz?"

tavuk?"

"Tamam.

Tamam."

"Bir dakika içinde döneceğim."

Yuki, "Hepimiz kariyerimize kafayı takmış durumdayız, Richie. Kadınlar daha çok çalışmak zorunda-"

"Brady ile konuşuyor musun?" Rich Yuki'ye sordu. "Onunla konuşmak mı? Elbette."

"Onunla yemeğe mi çıkıyorsun?"

"Uh-huh. Haftada birkaç kez."

Mackie Morales kadınlar tuvaletinden dönerken Cindy başını kaldırıp baktı. Sevimli ve zeki görünüyordu, son birkaç aydır ekip odasında çalışıyordu. Richie onun iyi bir asistan olduğunu düşünüyordu. Çok yardımsever.

Mackie Rich'in omzuna dokunarak, "Sanırım benim yerimdesiniz, Müfettiş," dedi.

Rich ayağa fırladı ve "Morales. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Bölmeme izin verme."

Morales masanın başındaki sandalyeye oturdu ve kupasından bir yudum aldı. Cindy, Rich'in artık o kadar solgun görünmediğini düşündü. Aslında kulakları kızarmıştı.

"Bu yüzden kendimi çok kötü hissediyorum," diye devam etti Rich. "Cindy onu rahatsız eden şey hakkında konuşmuyor. Bu ikimiz için de kötü bir durum. Sizce ne yapmalıyız?"

Cindy kulaklarının arasında bir şey patlamış gibi hissetti. Bir saniye daha dayanamadı. Bu çok çirkindi. *O çok çirkindi.*

"Rich, *kafan mı güzel senin?*" diye bağırdı. "Her sabah sana kahvaltı hazırlıyorum. Çamaşırlarını yıkıyorum. Saatlerce çalışmak zorundayım. Sen de çalışıyorsun. Sen de benimle aynı şeyi yapıyorsun."

"Kahvaltıdan daha fazlasına ihtiyacım var," dedi. "Bağlılığa ihtiyacım var."

"Tüh," dedi Morales. "Bebek bakıcım şu sıralar eve gitmeyi seviyor. Herkese teşekkürler," diyerek masaya bir yirmilik bıraktı ve yerden çantasını aldı. "Bu eğlenceliydi."

"Evet, ben de," dedi Yuki. "Bebek bakıcım yok ama bir konferans görüşmem var. Siz ikiniz uslu durun."

Claire'in yanağını öptü, aynısını yaptı ama daha beceriksizce, kaskatı kesilmiş ve Richie'ye sanki gözleri çift namlulu bir tüfeğin namlu ucuymuş gibi bakan Cindy'ye de yaptı.

"Ben burada kalıyorum," dedi Claire. "Bunu annemle konuşalım."

Bölüm 44

CINDY, "Alınma Claire ama bunu kimseyle konuşmak istemiyorum. Ne seninle, ne Dr. Freud'la, ne de başkasıyla. Bu Rich ile benim aramda kişisel bir mesele."

Claire, "Dr. Freud?" dedi.

"Rich terapiye gitmemizi istiyor ama ben gitmiyorum. Reddediyorum ve bunu sana açıklamaya çalıştım Rich. Benim ruhsal bir rahatsızlığım yok. Dünya çapında gazeteler kapanıyor. Yazarlar bloglarda ücretsiz içerik yaratıyor ve hiç ücret almadan çalışma şansı için rekabet ediyorlar.

"Kendi alanımı belirlemeliyim ki müzik durduğunda bir sandalyem olsun."

Rich, "Bu ilişkiden yeterince yararlanamıyorum," dedi. "Senin için neyin daha önemli olduğuna karar vermelisin-"

Cindy kabinden fırladı, odanın ortasındaki masaları itti, geçitten geçti ve bara çıktı. Devam eden bir limbo yarışması vardı ve sıcak pembe giymiş sıska bir kadın bambu direğin altında sallanıyordu.

Cindy sopaya çarptı ve sopa yere düştü, bunu kalabalıktan gelen yüksek sesli ve çok sesli bir onaylamama izledi.

Cindy, "Özür dilerim," dedi ve kapı aralığından geçerek puslu geceye doğru ilerlemeye devam etti. Caddeden yukarı, Jackson ve Battery'de arabasını park ettiği yere doğru koşmaya başladı.

Rich ona sesleniyordu ama o durmadı. Elinde anahtarlığı vardı ve menzile girdiğinde arabanın alarmini devre dışı bıraktı.

Rich şöyle diyordu, "Koşmayı bırak, Cindy. Sadece dur."

Arabaya vardığında, alarm kendini sıfırlarken cıvıldadı. Ne oluyor be?

Düğmeye bastı ve araba tekrar cıvıldadı, sonra tekrar.

Rich'te onun anahtarının bir kopyası vardı. Kadın alarmı her kapattığında, Rich tekrar açıyordu. Bu delilikti.

Onunla yüzleşmek için arkasını döndü.

"Beni rahat bırak, Rich."

"Önce konuşacağız."

"Bana polislik yapma."

Gülümsedi.

"Benimle dalga geçmeye de kalkma" dedi.

"Bana cevap ver, Cindy. En son ne zaman beni istediğın gibi öptün?"

Yağmur dışında her şey durmuş gibiydi.

Bölüm 45

CINDY, poposunu arabasının sol ön çamurluğuna dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş olan Rich'e baktı. Cidden kızgın görünüyordu. Kendisi de oldukça kızgındı. Onu en son *ne* zaman hissederek öpmüştü?

"Çok hırslısın." dedi. "Oh, gerçekten mi?"

"Diğer kadınlar bir düğün planlıyor olabilir. Gelinliklerini falan tasarlıyorlardır. Balayı için bir yer seçerler. Siz tarih belirlemek istemiyorsunuz. Bir bebek gördüğünüzde boğazınızda küçük bir ses çıkarırsınız."

"Ne sesi Rich? Neden bahsettiğini anlamıyorum." "Sanki iğrenmiş gibisin."

Cindy gerçeğin acısını hissetti. Gözyaşları kabardı ve taşıtı. Rich yanına geldi ve kollarını ona dolamaya çalıştı ama Cindy onu silkeleyerek, "Dokunma bana. Lütfen dokunma."

"Hadi eve gidelim," dedi. "Arabanı ben kullanırım. Sabah bir araç bulurum."

Gerçek onun içini açıyordu ama gerçeğin bedeli Richie'yi kaybetmekti.

"Rich. Olamadığım için üzgünüm... Diğer kadınlar gibi olmadığım için üzgünüm. Ama değilim. Bununla yüzleşmek istemedim ama tamamen haklısın. Duvarlar örüyordum çünkü farklı şeyler istediğimizi itiraf edersem her şeyin biteceğini biliyordum."

Rich'in annesinin yüzüğünü neredeyse bir yıldır takıyordu. Yüzük çıkana kadar çekti ve sonra Richie'ye doğru itti. Richie karnına yumruk yemiş gibi homurdandı. Ama yüzüğü aldı, elini yüzüğün etrafına doladı, sonra da cebine koydu.

Cindy başının döndüğünü hissetti. Ondan ayrılmak mı istemişti? Yüzü yağmurdan ıslanmıştı. Aman Tanrım. Richie.

"Seni sevmediğimden değil," dedi. "Seviyorum."

"Ve şimdi de aşkın yeterli olmadığını mı söyleyeceksin?" Sesi çatlıyordu. O da ağlıyordu.

Cindy uzandı, Richie'nin sevgili yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu öptü. Sonra onu bıraktı ve arabaya doğru döndü.

Rich, "Giysilerimi sabah alırım," dedi. "Bir şeyler yapacağım."

Eve sağ salim d6ndüğünden
emin ol." "Bunu yapmak
zorunda değilsin." "Yapmak
istiyorum."

"Nereye gideceksin?"

"Endişelenme, Cindy. Her zaman uyuyacak bir yer bulabilirim."

Bu çok hızlı oluyordu ama kaçınılmaz hissediyordu. Cindy arabasının kapısını açtı, içeri girdi ve Rich arabasına binerken birkaç dakika bekledi, sonra arkasına yanaştı. Far ışıkları arabanın içini soğuk ve cansız bir aydınlıkla doldurdu.

Cindy frenleri bıraktı ve direksiyonu çevirdi, yaptığı şeye ve Rich'in bunu yapmasına izin vermesine hayret etti.

Jackson'ın yanından geçerken bir an için bir şeylerin farkına vardı.

Rich ondan ayrılmasını sağlamıştı. Susie'nin evine geldiğinde kararlılıkla doluydu. Yüzündeki ifadeden bunu anlaması gerekirdi.

Rich çoktan başka biriyle tanışmıştı.

Bölüm 46

Claire ile salonun üçüncü ve dördüncü katları arasındaki yangın merdivenlerinde oturduk. Claire akşamdan kalma ve depresif görünüyordu.

"Belediye başkanı bana 'Claire, maaşını kesmem gerekiyor' dedi. 'Tamam' dedim. 'Neden?' dedim. O da 'Bütçemiz iki adli tabip için yeterli değil' dedi.

"Bunu anlıyor musun, Lindsay? Ofisime bir bilgisayar korsanı yerleştiriyor ve maaşımı yarıya indiriyor. Ne lanet bir hakaret. Geçen yıl kapımdan kaç ölü geçti biliyor musun? Ben söyleyeyim. İki bin üç yüz dokuz. Bu şehre kişi başına sadece bin dolara mal oldu. Şimdiden *iki* adli tabibin işini yapıyorum."

Bu doğrudu. Claire, departmanını yönetmek, personelinin denetlemek ve binlerce ölmüş insanın işlemlerini denetlemenin yanı sıra, Dr. Clapper'ı ve Hunters Point'teki tüm adli tıp laboratuvarını da yönetiyordu.

"Bu arada," dedi, "aslında Faye Farmer'ın cesedini *kaybetmedim*. Soyuldum."

Claire bir sigara daha yaktı. Sigarayı yaklaşık beş yıl önce bırakmıştı.

"Belediye başkanıyla nasıl ayrıldınız?"

"Evet, efendim" dedim. Hizmet etmek için yaşıyorum, efendim' dedim. Üniversitede okuyan bir çocuğum var. Ona "defol git" demeye gücüm yetmez."

"Gerçekten berbat, Butterfly, ama sonsuza

kadar değil." "Jeff Kennedy'den ne aldın?"

Ona avukatlarının ofisindeki görüşmeyi, evindeki partiyi ve kontrol etmemiz gereken bir isim listesi olduğunu söyledim.

"Kaç isim var?"

"On iki. Eğer iki dedektifiniz parti misafirlerini kontrol edebilirse, Conklin ve ben Kennedy'de kalabiliriz."

"Anlaştık," dedi Claire. "Kain ve Dedrick'i alabilirsin. Tabii hâlâ birilerini bir şeylere atamama izin veriyorlarsa."

Sanki hâlâ Julie'yi kalçalarının üzerinde dans ettiriyormuş gibi dizlerini sallıyordu. Telefonumdan ona parti davetlilerinin listesini gönderdim, sonra da "Faye Farmer'ın arabasında bir şey bulabildin mi?" diye sordum.

"Ön panelde barut. Koltuğun arkasında Faye'in kanı. Biliyorum. Şok edici."

En iyi arkadaşım nefes aldı ve bir duman çıkardı.

"Clapper büyük ihtimalle kızın vurulduğunu düşünüyor."

Yolcu koltuğunda. Elimizde parmak izleri var. Onun, Kennedy'nin ve veri tabanında olmayan bir sürü parmak izi. Kapı kollarında işe yarar bir şey yok. Tracey Pendleton hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

"Kredi kartını ya da telefonunu kullanmadı."

Claire, "Yani kırk dolara isimsiz bir telefon aldı. Ya da belki peso. Nakit parayla benzin alıyor da olabilir. Anlayamıyorum. O cesetle ne yapmak istiyor?"

Dedim ki, "İşte geç kalmış bir düşünce. Belki de ceset Tracey Pendleton'da değildir. Belki de cesedi çalan kişi onu da götürmüştür. Tracey bir tanıktı."

Telefonum çaldı. Conklin. Birkaç kelime konuştuk, sonra telefonu kapattım ve Claire'e gitmem gerektiğini söyledim.

Claire sigarasını beton basamakta söndürdü. Toz haline getirdi. İkimiz de ayağa kalktık. Claire'in gözlerindeki ifade anlatılamayacak kadar üzgündü.

Ona sarıldım ve "Bu dava sadece otuz altı saatlik. Daha yeni başladık."

"Biliyorum. Kahretsın."

O morga geri dönerken ben de yarım kat aşağı inerek ekip odasına gittim. Conklin'in söylediklerini düşünmeye başlamıştım bile: "Kaçık profesör geri döndü."

Bölüm 47

PERRY JUDD sanki aynı anda hem bir milyon dolar hem de Bay Amerika unvanını kazanmış gibi sevinçli görünüyordu. Mülakat 2'deki sandalyesinden kalktı ve iki eliyle elimi tuttu. Rengi yükselmişti. Ağzının kenarlarında tükürükler vardı.

"Bir rüya gördüm," dedi.

Conklin sandalyesinin arka ayakları üzerinde sallanıyordu. Morales üç kişilik kahve getirdi ve odadan çıktı. Ekipteki herkesin tek yönlü camın arkasında olduğundan emindim. Evde ölümcül bir çatışmayı doğru tahmin eden bir kahin vardı.

Bu hepimiz için bir ilkti.

Kahve kabımın kapağını açtım ve kameranın kayıta olduğundan emin olmak için tavanın köşesine baktım. Conklin profesöre, "Rüyayı ne zaman gördünüz?" diye sordu.

"Uyandığımda benimleydi," diyor Judd. "O kadar gerçektir ki, gerçekten bir tramvayda olduğumu düşündüm. 'Gerçek' derken, sanki gerçekten oradaymışım gibi demek istiyorum."

"Öyleyse bize rüyayı en baştan anlat," dedim.

"Kesinlikle. F hattındaydım, Ferry Building'e doğru gidiyordum. Bazen hafta sonları Ferry'ye giderim. Ama rüyamda, eğer öyleyse, hafta içi bir gündü. Yolcular ve turistler vardı, hepimiz tıktık tıktık."

"Günaydın mı?" diye sordum. "Öğleden sonra?"

"Bilemiyorum," dedi profesör. Sanki sahneyi netleştirmeye çalışıyormuş gibi gözlerini kıstı. "Gün ışığında, her neyse. Şoförü de tanıdım. Senin yaşlarında," dedi bana. "Senden biraz daha zayıftı. Saçları sarıydı ama seninki gibi değildi. Saçları daha kabaydı."

"Onu hiç gerçek hayatta gördün mü?" Conklin sordu.

"Evet. Ama adını bilmiyorum. İmgelemimde bilet alıyordu. Pencereilerin üstündeki reklamlara bakıyordum. Bir Geico reklamı. 'On beş dakikada yüzde on beş tasarruf edin.' Sana gerçek olduğunu söylemiştim."

"Devam et," dedim.

"Şöföre biletimi uzattım. Bana bakıyordu ve o anda bir çatlama sesi duydum. Bir silah sesi. Alnından kan geldiğini gördüm. Kafasındaki deliğe bakıyordum ve kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmişti."

Kilitli.

"Bu dünyanın dışında bir şeydi, Müfettişler. Birinin gözlerinin hayat dolu olduğunu ve sonra tamamen boşaldığını görmek. Bunu uydurmuş olamam. Bu bir önsezi olmalı. Öngörü olmalı. Size söylüyorum, daha önce hiç böyle rüyalar görmemiştim."

"Yani vurularak öldürüldü," dedi Conklin. "Emin misin?" "Eminim."

"Tetikçi neye benziyordu?" Ben sordum.

"İnsanlar panikledi," dedi profesör. "Sürücü düştü ve insanlar çılgılık atarak geri sıçradı. Tramvay durduruldu ve herkes Market'e koştu."

"Profesör Judd," dedim. "Şimdi orada ol. Zihninizin köşelerine bakın. Tetikçi neye benziyordu? Erkek mi? Kadın mı? Yaşlı mı, genç mi? Orada olsaydınız birini görmeniz gerekirdi."

"Silahlı kişiyi hiç görmedim. Uyandım. Kendimi kendi yatağımda bulunca şok oldum. Sandalyemde uyuduğumu sanmıştım."

"Peki bu vurulma olayı ne zaman olacak? Bugün mü? Yarın mı? Bu hafta mı?"

"Bilmiyorum," dedi Profesör Judd.

Conklin'le birlikte koridora çıktık ve ikimiz profesörün rüyası hakkında konuştuk. Sonra sadece ayakta durulabilen gözlem odasına girdim ve Müfettiş Paul Chi'den dışarıda bize katılmasını istedim.

Chi sadece hepimizin toplamından daha zeki olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir kalabalığın içine neredeyse görünmeden sızabiliyor, davranışların en küçük ayrıntılarını gözlemleyebiliyor, iki ile ikiyi bir araya getirebiliyor ve kırk dördü bulabiliyor.

"Profesör Judd hakkında ne düşünüyorsunuz?" Ona sordum.

"Bundan çok keyif alıyor," dedi Chi. "Biri onu gölgelemeli. SFMTA'ya gidip F hattında çalışan zayıf, sarı saçlı bir kondüktörün adını ve programını öğrenmeye çalışmalıyım. Sonra da onun koruması olmalıyım."

"Yap," dedim.

KİTAP III

103 GÖLGEDE

Bölüm 48

Bir otobüs bombasının merkez üssünden birkaç metre uzaktaydım. Mahalledeki bir atış poligonunda hedef oldum, kurşun yedim ve neredeyse ölüyordum.

Ancak hiçbir şey minik kızımın ateşinin 103'e çıkması kadar korkutucu ya da duygusal olarak yıkıcı değildi.

Eve gider gitmez ve termometreyi okur okumaz Julie'nin çocuk doktorunu aradım ve ona çağrı atılması konusunda ısrar ettim, çünkü onunla konuşana kadar telefonu kapatmayacaktım.

Dr. Gordon çok sabırlıydı. Julie'nin ateşinin bir enfeksiyonla mücadele ettiği anlamına geldiğini - örneğin kulak ağrısı olabileceğini - ve ona ılık bir banyo ve ardından her dört saatte bir sıvı Tylenol vermesini söyledi.

Sabah Julie'yi doktora götürmek için randevu aldım. Sonra bebeğim kucağımdayken küvete oturdum. Korkudan aklımı kaçırdığımı ona belli etmeden ateşini düşürmek için umutsuzca banyo yapmak istiyordum.

Joe klozete oturmuş, James Taylor'ın kaydettiği yumuşak ve yavaş bir şekilde "Oh! Susanna" şarkısını söylüyordu. Söylediği ninni gibiydi ama bebeği sakinleştirmiyordu.

Ağladı. Topallıyordu. Onu hemen hastaneye götürmek istedim ama Joe olmaz dedi.

"Bu çok riskli. Hastanede daha kötü bir enfeksiyon kapabilir," dedi. "Dr. Gordon'un dediğini yapalım."

Julie'yi ılık suyla süngerle yıkadım ve ikimiz de kırış kırış olduğumuzda Joe banyodan çıkmamıza yardım etti ve onu yatağa götürdük.

Ateşi 102'ye düşmüştü. Bu doğru yönde bir değişiklikti ama yine de benim konfor alanımın dışındaydı. Dr. Gordon'u tekrar aradım ve o gece saat ondan hemen önce geri aradı.

"Muhtemelen bir şey yoktur. Endişelenmemeye çalış," dedi. "Tamam," dedim telefona.

"Ateşi yüz dörde çıkarsa, onu doğruca acil servise götürün."

"Tamam."

"Sabah görüşürüz. Biraz uyumaya çalış." "Teşekkürler doktor," dedim.

Evimizde Martha dışında kimse uyumadı ve kapılar açılır açılmaz doktorun muayenehanesindeydik.

Dr. Gordon Julie'yi tarttı, muayene etti, çizelgesine notlar aldı. Doktorun ifadesi o kadar nötrdü ki, satır aralarını bile okuyamadım.

"Keşke biraz daha kilo alsaydı," dedi. "Başından beri huysuzdu," dedim.

"Biraz kan alacağım. Standart prosedür," dedi doktor. "Sadece bir temel almak için."

Sopa kızımın minik pembe topuğuna batarken Joe Julie'yi tuttu. Julie tabii ki uludu ve ben de her şey bitene kadar yüzümü sakladım.

Doktordan bize her şeyi anlatmasını istedim. "Hiçbir şeyi saklamayın." Sonunda Dr. Gordon gülümsedi.

"Ateşi var ama anormal değil. Kan tahlillerini aldığınızda sizi ararım. Bu arada siz de biraz uyuyun."

Yatağa yatar yatmaz cep telefonum çaldı. Arayanın kimliğini okudum ve Brady'ye "Her ne ise beklemek zorunda. Dört saat uyumam lazım. Sadece dört saat."

Brady beni görmezden geldi.

"Boxer, şu F hattındaki tramvay şoförü mü?"

"Ne? Kim?"

"Profesörünüz bir tramvay şoförünün vurulacağını söylemişti, hatırladınız mı?" "Hayır. Sakın söyleme."

"Yaklaşık bir saat önce kurşunlanan bir kadın tramvay şoförümüz var. Tam gözlerinin arasından. Tıpkı profesörün dediği gibi."

Bölüm 49

Kendimi Embarcadero ve Market Street'teki Ferry Building'e sürüklediğimde, çevre düzenlemesi tamamlanmıştı ve bina, duran tramvay ve yavaşlayan sabah trafiği nedeniyle daha da kötüleşen dağınık bir suç mahallinin fonunu oluştuyordu.

Her iki yönde akan üç şeritli trafiğin dördü soğukta durmuş, diğer ikisi ise durmuştur. Tramvay raylarına bitişik geniş bir orta şerit, kuzey ve güney şeritleri arasında bir plaza şeridi bulunmaktadır. Başka bir gün olsa bu şerit çalgıcılar, pandomimciler, bisikletliler ve kaykaycılarla dolu olurdu. Şimdi ise tüm bu hareketliliğin yerinde siyah-beyaz devriye araçları, ambulanslar, olay yeri mobil birimi ve trafik polisleri vardı. Explorer'ı kolluk kuvvetlerine ait araç sürüsünün kenarına park ettim ve refüjde kurulmuş olan kanıt çadırına doğru yöneldim. Clapper ve tıknaz bir adamla konuşmakta olan Conklin ve Morales'i seçtim.

Tanımadığım bir adamdı. Otoriter bir havası ve küçük gözleri vardı.

Geçici adli tabibimiz olmak zorundaydı.

Conklin beni Dr. Morse ile tanıştırdı ve ben de "Memnun oldum" dedim. Sonra Conklin'den bana ayrıntıları anlatmasını istedim.

"Asıl suç mahalli burası," diyerek 1940'lardan kalma yeşil ve krem rengi tramvayı işaret etti.

Conklin, "Kurban hala içeride. Adı Janet Rice, otuz dört yaşında, Afro-Amerikan, evli ve iki çocuk annesi. On altı yıldır şoför olarak çalışıyormuş."

"O siyah mı?"

Conklin, "Her zamanki güzergâhındaydı," dedi. "Bir el ateş edildi. Anında ölmüş."

"Bana tanıklarımız olduğunu söyleyin," dedim.

"Birisi kapının kolunu çekti ve çıkabilecek herkes çıktı. Bir görgü tanığı dokuz-bir-bir'i aradı. Ekipler şu anda arama yapıyor."

Adımı duydum ve Paul Chi ile ortağı Cappy McNeil'in bana doğru geldiğini görmek için döndüm.

Chi sarışın bir tramvay şoförüne korumalık yapıyordu ve McNeil de Profesör Judd'ı izliyordu.

Chi, "Çavuş, sarı saçlı olduğunu tespit ettiğimiz sürücü Tara

Moffett. Her zaman F hattında çalışır. Son bir haftadır ona eşlik ediyorum, ikinci vardiyayı da Lemke aldı. Bayan Moffett yüzde yüz iyi. Hedefin o olmadığını söyleyebilirim."

Güneş vuruyordu. Körfezde yelkenliler vardı. Bu güzel bir manzara olmalıydı ama tepemizde helikopterler de vardı, haber helikopterleri. Silahlı saldırıdan daha kötü bir şey varsa o da şehrin turizm sektörünü etkileyen bir silahlı saldırıydı.

Helikopterlerdeki kameramanlar, ulusal televizyonlarda harika gösterilecek olağanüstü fotoğraflar çekiyorlardı. San Francisco Körfezi. Köprüler. Güneşle parlayan dalgaların üzerindeki yelkenliler. Anıtsal Feribot Binası'nın önündeki tramvay ve kanıt çadırının etrafındaki böcek benzeri kruvazörler. McNeil, "Profesörü gece gündüz izledim. Görevde olmadığım zamanlarda Samuels ona göz kulak olurdu. Profesör Judd biz olmadan sıçamazdı. bunu bilerek."

Sol tarafımda, Brady belediye başkanı için bariyer bandını kaldırıyordu, sonra i k i s i birden bize doğru geldiler.

"Teğmene bilgi verir misin?" Conklin'e söyledim. "Evi aramam gerekiyor."

Bölüm 50

Tramvayın içi tavşan kıyafetleri ve patikleriyle fotoğraf çeken, parmak izi alan, birbirlerinin üzerine düşmemeye ya da potansiyel kanıtlara basmamaya çalışan suç teknisyenleriyle doluydu.

Caddede durdum, açık katlanır kapılardan tramvayın ön kısmına, özellikle de Janet Rice'ın yolcu almak için Market'te durmadan önce oturduğu sürücü koltuğuna baktım.

Benden bir düzine metre ötede, Conklin ve Morales arabanın ortasındaki kapılarda duruyorlardı; Claire'in dublörü Dr. Morse sabırsızlıkla arkasında dururken Conklin olay yeri prosedürünü açıklıyordu.

Janet Rice'ın cesedi Conklin'in karşısında yatıyordu, başı ve omuzları iki koltuk arasına sıkışmıştı, bacakları koridordaydı, başının altında kan birikmiş ve arkasındaki koltuğun altına akmıştı.

Judd'ın rüyasında anlattığına göre, şoföre biletini vermek üzereyken gözlerinin arasından vurulmuştur. Yani rüya gerçekte uyuşsaydı, tetikçi profesörün arkasında duruyor olacak ve silahı omzunun üzerinden ateşleyecekti.

Eğer bu doğruysa, Rice'ın katili muhtemelen tramvayın durmasını beklemişti. Tramvaya tırmanmış ya da en üst basamakta durmuş olabilir. Oradan, şoföre kısa bir atış fırsatı bulmuş ve onu kullanmış. Sonra, tüm gözler kurbana çevrilince, tekrar caddeye inmiş ve kalabalığın arasına karışmıştı.

Adli tıp teknisyenleri kurbanı çıkarmak için uğraşırken Morales'in Conklin'e şöyle dediğini duydum: "Tezimi bu psişik bakış açısı üzerine yapacağım. Profesör kahin olsun ya da olmasın, bu vaka klasik bir seri cinayetin tüm unsurlarına sahip."

Conklin başını salladı ve "Kesinlikle" dedi.

Vücut dillerinde neşeli bir şeyler fark ettim. Kalça kalçaya duruyorlardı. Çok fazla göz teması kuruyorlardı. Bu ikisi arasında tam olarak ne oluyordu? Bu tipik bir işyeri flörtü müydü? Yoksa daha fazlası mıydı?

Bu düşünce zincirini takip etme şansım olmadı çünkü sol tarafımda, Ferry Building yönünden gelen bir kadın sesi "Hayır, hayır, hayır" diye bağırdı.

Kalabalığın içinden onu seçtim.

Katolik okulu üniforması giymiş bir genç kız tramvaya doğru koşuyordu. Polisler onu bandı aşmadan önce kollarından yakaladılar ama onu zapt etmekte zorlanıyorlardı. Kararlı ve çaresizdi ve kalbimi kırıyordu.

"Anne-anne," diye bağırdı. "Anne-anneaaa."

Bölüm 51

CONKLIN ve ben bir kez daha küçük profesör ve onun devasa egosuyla bir görüşme odasında kapalı kaldık. Profesör Judd ikinci bir cinayeti öngörmüştü ve bundan daha mutlu olamazdı.

Tam o sırada bir kâğıda bir diyagram çiziyordu.

"Durugörü 'net görme' anlamına gelir," dedi Judd. "Durugörünün çeşitli biçimleri vardır; örneğin telepati. Telepati ile bir kişi başka bir kişinin düşüncelerini okur. Uzaktan görüntüleme ise başka birinin gördüğünü, o görüyormuş gibi görebilmenizdir."

Judd, duyular dışı algılama hakkında bildiklerini göstermek için daireler ve oklar çizdi. Eğer gerçekten durugörü yeteneğine sahipse, bunun etkileyici bir yetenek olduğunu söylemeliyim. Yine de başka birinin ölmüş olmasını umursamıyor gibiydi. Ve bir katili yakalamasını sağlamadığı sürece "yeteneğinin" işe yaramayacağını da.

"Önsezilerim var," dedi Judd. "Olayları gerçekleşmeden önce görüyorum. Açıkçası bu yeteneğe nasıl birdenbire sahip olduğumu henüz anlamış değilim."

Profesör derin düşüncelere dalmıştı. Korkutucu, gizemli ve aynı zamanda sıkıcı bir yer olan kafasının içine girmişti.

İyi bir sorgucu denekle arkadaş olur, onu pohpohlar, konuşması için cesaretlendirir, kendisini bir yalana hapsedmesini ya da itirafta bulunmasını umar.

Ama sabır ortağımın uzmanlık alanıydı, benim değil.

Çok yorgundum ve kötü bir ruh halindeydim. Ayrıca, bu adama katlanamıyordum.

Janet Rice'in fotoğraflı kimliğini masanın üzerine bıraktım ve "Bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordum.

"Vurulan şoför bu mu?"

"Evet. Bu bizim kurbanımız. Janet Rice. Evli. İki çocuğu var. Kilise müdavimi. Vergi mükellefi. Ev sahibi. San Francisco şehrinin çalışanı. Birçok kişinin dostu, hiçbirinin düşmanı değil. Onu tanıdınız mı?"

"Hayal ettiğim kişi o değil. Peki... bu ne anlama geliyor olabilir?" "Onu daha önce gördün mü?" Üçüncü kez sordum.

"Hayır. Asla."

"Bu sabah on bir ile öğlen on iki arasında neredeydiniz?"

"Size söyledim, Çavuş Boxer. Otuz öğrenciyle birlikte sınıftaydım," dedi Judd. "*Anna Karenina*'yı okuyoruz."

Conklin, "Neden rüyanızda sarışın bir sürücü gördüğünüzü düşünüyorsunuz?"

Yani, bu kadın sarışın değil ve hiç sarışın olmadı. Sizce şartların kurbanı mı oldu? Sadece yanlış zamanda yanlış yerde miydi?"

"Ben de aynı şeyi merak ediyorum, Müfettiş. Ama kesinlikle hiçbir fikrim yok." Hüzünlü sesi son sinirlerimin de eski bir gitar teli gibi kopmasına neden oldu.

"O tramvayın içinde ne oldu?" Profesöre söyledim. Elinden defteri ve kalemi aldım ve *durugörü* kelimesinin üzerine bir ok çizdim, etrafına da bir sürü soru işareti koydum.

"Bize eğitilmiş bir tahminde bulunun. Belki de duyu ötesi saçmalıklar içermeyen bir fikriniz vardır."

Judd şok olmuş görünüyordu. Sonra sinirlendi.

"Benimle bu şekilde konuşma, Çavuş. Buraya sizin isteğiniz üzerine ve kendi irademle geldim. Size bildiğim her şeyi anlattım. Hak ettiğim teşekkür nerede?"

"Berrak rüya görmeyi biliyor musun?" Ona sordum.

"Şey, evet. Lüsüd rüya, bir kişi rüya gördüğünün bilincinde olduğunda gerçekleşir. Lüsiddir. Literatüre göre, rüya gören kişi rüya gördüğünün farkındaysa, rüyanın yönünü, hatta sonucunu bile değiştirebilir."

"Aynen

öyle." "Oh.

Anlıyorum.

"

"Berrak rüya görmeyi deneyin, olur mu Profesör Judd? Bir dahaki sefere rüyaya girdiğinde, kafanı topla. Silahı alın. Sonra da katilin kim olduğunu hatırla ve bize söyle. Geldiğiniz için teşekkürler. Sizi görmek her zaman bir zevk. Lütfen şehri terk etmeyin."

Kalemi masanın ortasına fırlattım ve Conklin'e "Bebeğim hasta. Ben eve gidiyorum."

Bölüm 52

YUKI VE ORTAĞI Nicky Gaines, mahkeme yeniden toplanmadan birkaç dakika önce öğle yemeği arasından dönerek yerlerine oturdular.

Yuki kendi davasını dinlendirmişti ve şimdi sıra savunmadaydı. Kinsela jüriyi Keith Herman adlı insanlıktan nasibini almamış pislğin suçsuz olduğuna ikna etmek için ne söylerse söylesin, kendi davasının yeterince güçlü olmasını deliler gibi umuyordu.

Yuki, iki yaşındaki kızını öldürmekten yargılanan Patricia Reeves'i düşündü. Reeves'in avukatı müvekkilinin babası tarafından cinsel istismara uğradığını ve babanın çocuğun kaza sonucu ölümünü örtbas etmekte suç ortağı olduğunu belirtmişti.

Yuki'ye göre sanık yalan söylemişti, avukat da yalan söylemişti ve Patricia Reeves cinayetten paçayı sıyırmıştı.

Reeves'in avukatı gibi, Kinsela da ad hominem saldırısının ustasıydı. Lynnette Lagrande'nin karakterini itibarsızlaştırmak için ona saldırmıştı. Ve müvekkilinin savunması için kesinlikle bir sürü rastgele saçmalık bulacaktı.

Kinsela'nın davası üzerinde düşünen ve kendi davasında delikler arayan Yuki herhangi bir bataklık görmedi.

Aklıma gelmişken, savunmayı da görmedi.

Yuki dirseğiyle Gaines'i dürttü ve çenesini savunma masasına doğru çevirdi. Orada kimse yoktu; ne avukatlar, ne de Keith Herman. Neredeydiler?

Tam o sırada Yargıç Arthur R. Nussbaum özel kapısından içeri girdi ve mübaşir mahkemeyi toplantıya çağırdı. Nussbaum savunma masasındaki boşluğu gördü, mübaşiri kürsüye çağırdı, eğildi ve Yuki'nin duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldadı, "Kâtip Kinsela'yı arasın. Nerede olduğunu öğren."

Şimdi Yuki'nin zihninde en kötü senaryolar canlanıyordu. Keith Herman hapisten kaçmış mıydı? Kendini mi asmıştı? John Kinsela'nın bok yiyip ölmesi dileği gerçekten gerçekleşmiş miydi?

Yargıç gecikme için jüriden özür dileyerek, "Savunma ve sanık beş dakika içinde burada olmazsa, mahkemeyi bugün için erteleyeceğim" dedi. Sonra mırıldandı, "Ve bunun bedelini cehennem ödeyecek."

Beş dakika geçti. Çok. Hem de çok. Yavaşça.

Mübaşir kürsüye döndü ve fısıltıyla bir konuşma daha yaptı

Yargıçla konuşurken, koridordan büyük bir aceleyle gelen kömür grisi takım elbiseli ve yüksek topuklu ayakkabılar giyen genç bir avukat tarafından konuşması kesildi.

"Sayın Yargıç, ben Bay Kinsela'nın ofisinden Linda Gregory."

"Neler oluyor Bayan Gregory?"

"Yaklaşabilir miyim?"

Avukat yargıca doğru gelirken koridorun sonundaki kapılar tekrar açıldı. Nicky Yuki'ye, "Şuna bakar mısın?" dedi.

Yuki döndü ve Keith Herman'ın elleri kelepçeli ve yanında iki silahlı korumayla bara doğru yürüdüğünü gördü. Sanki cennetteki iyi koltuklara bedava giriş izni almış gibi gülümsüyordu.

Galerideki bir kadın yüksek sesle "Aman Tanrım" dedi.

Çift kapıdan iki kişi daha girmişti; John Kinsela bal sarısı saçlı sevimli bir kızın elini tutuyordu. Çocuk sekiz yaşlarındaydı, kot pantolon, çiçek desenli bir gömlek ve pembe bir kapüşon giymişti. Düzgün ve temiz görünüyordu.

Yuki'nin kalp atışları yasal sınırın üzerinde hızlandı. O küçük kızı tanıdı. Galerideki hışırtı ve soluk soluğa kalışlardan herkes tanımıştı. Bu çocuğun resmi kaybolduğundan beri haberlere çıkmış ve internette milyonlarca kez dolaşmıştı.

Kinsela masasının yanındaki koridorda durdu ve yargıca şöyle dedi: "Geç kaldığım için özür dilerim Sayın Yargıç, ancak bir saat önce acil bir telefon aldım. Müvekkilimin bu küçük kızın kimliğini teyit etmesi gerekiyordu."

"Açıklayın Bay Kinsela."

"Yargıç, sizi müvekkilimin kızı Lily Herman ile tanıştırmak istiyorum. Eski evinin ön merdivenlerinde otururken canlı ve iyi durumda bulundu.

"Bay Herman hakkındaki suçlamaları düşürmenizi saygıyla talep ediyoruz."

Bölüm 53

YUKİ, Lily Herman'da bir şeylerin çok yanlış olduğunu düşündü. Çocuğun dikkati dağılmış gibiydi, sanki olayları uzaktan ya da bir filtreden görüyormuş gibiydi. Travma geçirmiş olmalıydı ya da belki de uyuşturulmuştu. Son bir yıldır neredeydi? Ona ne olmuştu?

Yargıç odasındaki masanın arkasına oturdu, çekmecesini açtı ve şöyle dedi: "Lily, ben biraz çikolata delisiyimdir. Peki ya sen? M&M sever misin?"

"Jöleyi severim," dedi Lily. "Mor olanını."

Nussbaum dedi ki, "Üzgünüm, Lily. Jölem bitmiş. Konuştuktan sonra sana biraz getirebiliriz. Sana bazı sorular sormamın sakıncası var mı?"

Lily ayaklarını yargıcın yan koltuğunun altına attı, etrafına bakındı, Yuki'ye göz kırptı, sonra bakışlarını duvara dayalı bir sandalyede oturan Kinsela'ya kaydırды. Kinsela gülümsedi ama çocuk arkasını döndü ve dikkatini tekrar yargıca verdi. Ona yalan ile gerçek arasındaki farkı bilip bilmediğini sordu.

"Evet. Aradaki farkı biliyorum."

"Bu çok önemli, o kadar önemli ki doğruyu söyleyeceğinize dair Tanrı'ya yemin etmeniz gerekiyor."

"Sorun değil," dedi sekiz yaşındaki çocuk. "Yemin ederim."

"Tam adın ne canım?" diye sordu Nussbaum.

"Lily Baines Herman."

"Peki sen kaç yaşındasın,

Lily?" "Bilmiyorum."

"Bu ayın kaç olduğunu biliyor musun?" "Henüz yaz gelmedi mi?"

"Henüz değil, ama yakında," dedi yargıç. "Uzun zamandır kayıpsınız. Herkes endişelendi. Nereledeydin?"

"Bir odada. Bir evde," dedi. "Bir televizyonum ve küçük, tekir bir kedi yavrum vardı.

Pokey."

Lily'nin bakışları hukuk kitaplarının sıralarını, çok camlı pencereleri, ağır mobilyaları ve manzara resimlerini incelerken tekrar dolaştı. Yuki onun ne düşündüğünü bilmek için bir milyon dolar verebilirdi.

"Bu evde başka kim yaşıyordu?" "Marcia ve Alan."

"Soyadlarını biliyor musun?"

"Hayır, hayır, hayır."

"Onlarla akrabalığınız var mı? Aile üyeleriniz mi?" "Yok artık!"

"Bana yardım et Lily. Bana bu insanlar ve onlarla nasıl yaşamaya başladığın hakkında her şeyi anlat. Tamam mı?"

"Tamam."

Yuki, Kinsela ve Yargıç Nussbaum küçük kızın tek kelimelik cevabını detaylandırmasını beklediler. Sonunda bacaklarını sallamayı bıraktı ve sanki bir şey okuyormuş ya da bir rol oynuyormuş gibi konuşmaya başladı.

"Maskeleri vardı. Farklı günlerde farklı maskeler. Şeytan maskeleri gibi. Domuz maskeleri gibi. Bana isimlerini söylediler ama yüzlerini hiç görmedim. Kendi odam ve banyom vardı ve oyun oynamak için bir bilgisayarım vardı. Günde üç öğün yemek yiyordum ve yatmadan önce bir şeyler atıştırıyordum."

"Telefon kullanabilir misin?" "Hayır, hayır, hayır."

"Kaçırıldınız," dedi yargıç.

Lily omuz silkti. "Bana zarar vermediler." Sonra, "Pokey'i özledim."

"Babanın bununla bir ilgisi var mı Lily? Örneğin, seni güvende tutuyor muydu? Sana böyle mi söyledi?"

"Babam nerede olduğumu bilmiyordu, yoksa beni almaya gelirdi. Beni çok sever. Marcia ve Alan'a dayak atardı."

"Marcia ve Alan bu sabah seni eve götürdü mü Lily?"

"Annemi ne zaman görebilirim?"

Bölüm 54

Explorer'ı Lake Caddesi'nde kaldırımdan bir metre uzağa park ettim ama o kadar kirliydim ki tekrar park edecek gücü kendimde bulamadım.

Dairenin kapısını açtım ve Martha kendini üzerime atmayınca parmak uçlarımla girişten oturma odasına doğru ilerledim. Joe büyük deri koltuğunda oturuyordu, Julie kollarında, başı onun omzunda, ikisi de mışıl mışıl uyuyordu. Martha başını kaldırdı, kuyruğunu salladı, sonra yüzünü tekrar Joe'nun terliklerinin üzerine koydu.

Daha sıcak bir karşılama hayal edemezdim.

Silahımı, telefonumu, ceketimi ve ayakkabılarımı attım; hepsini bir sandalyenin üzerine bıraktım. Sonra yumuşak deri kanepenin kabarık minderlerine uzandım, şönil örtüyü çektim ve yerleştim.

Joe'nun konuştuğunu duyduğumda Julie'nin büyük bir parti elbisesi giydiğini ve doğum günü mumlarını üflediğini hayal ediyordum. Gözlerimi biraz açtım, lambaların yandığını ve dışarının karanlık olduğunu gördüm. Yaklaşık dört saat uyumuş olmalıyım.

Joe telefonda şöyle diyordu: "Tamam. Yarın sabah dokuzda orada olacağız."

Asık suratla telefonu kapattı ve bebekle birlikte mutfığa giderek mikrodalgada bir biberon ısıttı. Fırından bip sesi gelince sütü test etti, sonra da bebekle birlikte odanın diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

"Tatlım, telefondaki kimdi?" diye sordum. "Hey, gerçekten baygındın. Daha iyi hissediyor musun?" "Dr. Gordon muydu?"

"Uh-huh. Yarın sabah bir randevumuz var." "Test sonuçlarını aldı mı?"

"Sanırım öyle. Ama bir sorun olsaydı bana söylerdi. Bebek sıcak," dedi.

"Ne kadar sıcak?"

"Normal ile yüz üç arasında gidip geliyor. Yükseliyor. Düşüyor. Bizim roller-coaster bebeğimiz."

"Joe. Bu doğru olamaz. Gerçekten korkmaya başladım. Aslında, korkmayı çoktan geçtim. Dehşete düştüm."

Julie'nin beşiğini yatak odamıza, yatağın benim tarafıma doğru yuvarladım.

Beşik

Julie'nin hiçbir sorunu olmadığı söylenen bir gece daha, ama ben buna inanmıyordum. Bana bebeklerin ateşlendiği, tüm yeni annelerin bu şekilde endişelendiği söylenmişti, ama onun cildine her dokunduğumda paniğe kapıldım.

Telefonum çaldığında işe yaramaz bir şekilde Julie'nin beşiğinin üzerinde geziniyordum. Cevap vermedim ve tekrar çaldığında da cevap vermedim. Bir telefon görüşmesi bana iyi haberler getirmeyeli uzun zaman olmuştu.

Eğer telefonu açmazsam, belki arayan kişi giderdi.

Bölüm 55

TELEFON beş dakika içinde üç kez çaldıktan sonra pes ettim ve sandalyenin üzerindeki giysi yığınının altından çıkardım. Arayanın kimliğine baktım.

"Tanrı aşkına. Kimin hayatı bu?" Joe, "Kimin?" dedi.

"Kötü haber ayısı."

Ağızlığa "Boxer" dedim, o da "Buna inanamayacaksın" dedi.

Julie beşiginden bir feryat kopardı. Sesi çok yüksek perdeden geliyordu.

Brady'nin sesini zar zor duyabiliyordum.

"Şu anda biraz meşgulüm patron," dedim.

"Randolph Fish'i hatırlıyor musun?"

"Öldü mü?"

"Hayır, uyandı."

Randolph Fish acımasız, zeki, gerçekten şeytani bir katildi ve üç yıl boyunca hepsi Batı Yakası'nda olmak üzere dokuz ölü ya da kayıp üniversiteli kızla ilişkilendirilmişti.

Genç kadınlardan beşinin kalıntıları ormanlık alanlarda ve uzak sanayi bölgelerinde bulunmuştur. Kurbanlar işkence görmüş ve parçalanmış, her biri farklı yöntemlerle ölmüştü. Sopayla vurma. Boğma. Bıçaklanma.

Diğer üç kız bir daha ne bulunmuş ne de kendilerinden haber alınmıştı, ama katilin tipine uyuyorlardı - minyon, siyah saçlı ve çok güvenen. Farklı yerler ve ölüm şekilleri nedeniyle, ölü ve kayıp kızları tek bir katille ilişkilendirmek yıllar almıştı.

Ve sonra katil bir hata yaptı.

Ölen kızlardan birine ait arabada bulunan bir parmak izi, bir ay önce San Francisco'da saldırı suçundan tutuklanan ve daha sonra serbest bırakılan Randolph Fish adlı gezgin bir barmene aitti.

Dokuz numaralı kurban Sandra Brody üç yıl önce San Francisco Üniversitesi kampüsünden kaçırılıp bilinmeyen bir yere götürüldükten sonra Jacobi ve benden FBI ile birlikte çalışmamız istendi. Jacobi ve ben Mission'daki gözetime katıldık.

Saat akşam dokuz civarıydı, rüzgarlı ve soğuktu. Balık sinemadan çıktığında 16. caddede iki bar ve bir sinemayı izliyorduk.

Bir FBI aracı g6rd6 ve peygamber devesinin b6ceği yakalaması gibi Fish de sinemadan çıkmakta olan bir kadını rastgele yakaladı. Kadının boğazına bir bıçak dayadı ve siyah cipteki ajanlara 6yle bağırdı: "Onu 6ld6receğim. İnanın bana, 6ld6receğim."

Sokağın tiyatro tarafındaydım, iki arabanın arasına 6melmiştim ve Randolph Fish'in kafasının arkasını net bir şekilde g6rebiliyordum. Rehinenin y6z6n6 g6remiyordum, sadece boğazının çizgisini ve bıçağın ona doğru bastırđını g6rebiliyordum.

Ayağa kalktım, silahımı iki elimle tuttum ve bağırdım, "Balık! Bırak onu yoksa beynini aya uururum."

İtaat edeceğini umuyordum 6nk6 nişancılığımın, rehinesini 6ld6rmeden 6nce onu haklayacak kadar iyi olup olmadığını bilmiyordum. Neyse ki, bunu 6ęrenmek zorunda kalmadım.

İnsan kalkanı serbest kaldı. Fish karşıdan gelen trafiğe doğru caddeye fırladı. Ben de koştum, "Dur yoksa ateş ederim." diye bağırdım.

Sesimdeki inancı duymuş olmalı.

Koşmayı bıraktı ve yere yatıp ellerini boynunun arkasında birleştirmesini s6ylediğimde bunu yaptı. Bıçağı hendeğe tekmelediğimde bana g6ld6. Jacobi onu kelepelediğinde Fish, Jacobi'ye çok şişman olduğunu ve kalp krizi geçireceğini s6yledi.

Açıkçası, Fish'in gerçekte nasıl g6r6nd6ę6ne inanamadım. Başımı sallamak ve d6ř6ncelerimi yeniden d6zenlemek zorunda kaldım. Ama g6r6n6ř6n6 boş verin, o d6řm6řt6. FBI onu g6zaltına aldı ve hepimiz sevinç içindeydik.

Hava buz gibiydi ve soğuktan titriyordum. Hayatımın en g6zel anlarından biriydi.

Bölüm 56

Randolph Fish'i yakaladığımız gece, FBI'nın San Francisco saha ofisinden sorumlu özel ajan Ronald Parker, Fish'in davada çalışan erkeklere kıyasla bir kadın sorgucuya daha duyarlı olacağını söyledi.

"Her şeyi kontrol etmekle ilgili," diyor Parker. "Uyuşturucu bağımlısı gibi ve seçtiği uyuşturucu kadınlara hükmetmek. Senin derinin altına girmeye çalışacak, Lindsay. Sandra Brody'yi geri alma şansın varsa, sen de onunkinin altına girmek zorundasın."

Randolph Fish'i birbirini izleyen üç günün her birinde on beş saat boyunca sorguladım. Bildiğim tüm sorgulama tekniklerini kullandım. Onu tehdit ettim. Onunla pazarlık yaptım. Bu yöntemler başarısız olunca kamerayı kapattım ve adamı yere fırlattım. Her kurbanı için bir kez olmak üzere dokuz kez tekmeledim.

Fish bana güldü ve kızdığım zaman ne kadar sevimli olduğumu söyledi. Her şeye rağmen beni etkilemişti ve Sandra Brody'ye ne olduğunu ne bana ne de başkasına anlatmıştı.

Fish yargılandı, birinci dereceden beş cinayet suçundan hüküm giydi ve Atwater'daki federal hapishaneye gönderildi ve burada güzel bir özel hücreye kapatıldı.

Bir yıl sonra, bir isyan çıktığında ve bir gardiyan vurulduğunda göğsündeki ağrılar nedeniyle revire gidiyordu. Fish kaçmak için hamle yaptı ve kafasının arkasına bir yumruk yedi.

Sürekli komaya girdi ve son iki yıldır bulunduğu yakındaki bir hastanenin hapishane kanadındaki bir yatağa kelepçelendi.

Uzun zamandır Randolph Fish'in hafızası sağlam bir şekilde uyanmasını umuyordum. Kızlarının nereye gömüldüğünü öğrenmek isteyen dört aile ve Randolph Fish'in sandalyede ölmesini izlemek isteyen dokuz aile vardı.

Şimdi telefonu kavradım ve Brady'ye "Durumu nedir?" diye sordum.

"Tam cümlelerle konuştu," dedi Brady. "Müdüre, bir anlaşma yaparsa ve seninle konuşabilirse federalleri kayıp cesetlere götüreceğini söyledi. Bu işe dahil olmak ister misin Boxer? Ron Parker senden yardım istedi."

Ron Parker'a hayır demek istemedim.

"Yapacağım," dedim Brady'ye, "ama yarın gelemem. Yapamam işte."

"Balık tekrar komaya girebilir. Olur böyle şeyler, bilirsiniz. Parker beklemeyecek," dedi.

"Sorun değil."

"İyi misin, Lindsay?"

"Kesinlikle harikayım. Joe ve ben de tam bunların hayatımızın en güzel günleri olduğunu söylüyorduk."

"Uh-huh. Git bebeğini besle. Jacobi'den Parker'ı aramasını isteyeceğim. Bakalım o ne yapabilecek."

Bölüm 57

JOE, JULIE VE BEN ertesi sabah saat dokuzda Dr. Gordon'un ofisindeydik. Bebeğimin tatlı yüzüne baktım, bir gülümseme, bana "O iyi" dedirtecek küçük bir işaret umuyordum.

Dr. Gordon, "Kan testinin sonuçlarından pek memnun değilim," dedi.

Onun esrarengiz yüzünü okumaya çalıştım. Dr. Gordon'un benden daha genç olduğunu fark ettim. Ve ilk defa bu beni gerçekten endişelendirdi. Julie'ye yardım edebilecek kadar tecrübesi var mıydı? Dünyanın en iyi doktoru muydu?

"Peki ya kan testleri? Nesi var?" "Beyaz kan hücrelerinin şekli anormal."

Anormal mi? İki elimle masayı kavradım, sanki kendimi havalanıp gezegenden uzaklaşmaktan alıkoymak istercesine. Hayatımda hiç bu kadar korkunç kelimeler duymamıştım.

"Anormal' derken neyi kastediyorsun?" Dedim.

Joe bebeği benden ve doktorun söylediklerinden korudu. Yumuşak bir sesle, "En kötü senaryo nedir?" diye sordu.

Dr. Gordon, "En kötü vakalara gitmeyelim. O noktada değiliz, yakın bile değiliz. Julie'yi hastaneye yatırmak ve tam bir klinik inceleme yapmak istiyorum," dedi doktor. "Enfeksiyon kapmış olabileceğini düşünüyorum ama ikinci bir görüş almak istiyorum."

"Grip gibi bir enfeksiyon mu? Kastettiğiniz bu mu?" Dedim, masayı tutuşum biraz gevşedi.

"Sanırım öyle, ama başka doktorların da ona bakmasını istiyorum. Bak Lindsay, kilo almıyor. Aralıklı olarak ateşleniyor. Julie böyle biri olabilir ya da belki de onu getiren itfaiyecilerden birinden bir şey kapmıştır. Ama tahmin ediyorum.

"Her şeyi test etmek istiyorum, agresif bir şekilde. Röntgen çekmeliyiz, biyopsi yapmalıyız, her şeyi yapmalıyız."

Bağırdım, "Aman Tanrım. Grip olduğunu düşünmüyorsun değil mi? Bu da ne böyle?

Sence onda ne var?"

Joe beni susturdu ve elini Julie'nin başına koydu.

Dr. Gordon, "Bir dahaki sefere bana neyin yanlış olduğunu sorduğunuzda, size niteliksiz bir cevap verebileceğimden emin olacağım. California Women's'ın harika bir pediatri tesisi var. Onu hemen buraya getirmenizi istiyorum."

Haftalardır endişeliydim ve şimdi o haftaların boşa gittiğini, cevaplar için daha fazla zorlamamız gerektiğini düşünüyordum.

Ateşi ilk çıktığında Joe'ya karşı gelip Julie'yi hastaneye götürmediğim için kendimi suçladım. İçgüdülerimi takip etmeliydim. Bunu yapmalıydim.

Dr. Gordon, "Sizinle girişte buluşuruz," dedi.

Joe arabayı sürerken ben bebeği tuttum. Bitkin görünüyordu. Gray. "Bu işin aslını öğreneceğiz Linds. Artık merak etmemize gerek kalmayacak ve Julie iyileşecek."

Öyle mi? Joe bunu nereden biliyordu?

Ayakta tedavi otoparkında bir yer bulduk, bebeği soluk taş lobiden geçirdik ve asansöre binerek pediatriye çıktık.

İkimizden biri patlamadan ya da çıldırmadan check-in prosedürünü atlattık. Radyologla tanıştık, Julie'yi bir hemşireye teslim etti, o da minik bileğine bir bilezik taktı ve onu götürdü.

Dr. Gordon dedi ki, "O çok iyi ellerde. Size söyleyecek bir şeyim olur olmaz sizi arayacağım."

"Biz burada, bekleme odasında olacağız," dedim.

Dr. Gordon bize "Bu birkaç gün sürecek" dedi. "Lütfen evinize gidin. On blok ötede yaşarken burada bekleyerek kızınız için yapabileceğiniz bir şey yok. Bu gece ona bakabilirsiniz."

Hastane lobisinde hüngür hüngür ağladım. Joe bana sıkıca sarıldı ve sonra bizi eve bıraktı.

Bölüm 58

Ertesi sabah saat altı buçukta, eski ortağım, polis şefi Warren Jacobi, parlak siyah sedanıyla Lake Caddesi'ne daldı. Apartmanımızın dışında onu beklediğim yere yanaştı, koltuğa doğru eğildi ve yolcu tarafındaki kapıyı benim için açtı.

Yüzüme baktı ve "Günaydın, günışığım" dedi. "Benimle başlama, Jacobi. Hiç uyumadım."

"Fish ile buluşmamız konusunda endişeli misin?" "Julie doğduğundan beri uyumadığımı kastetmiştim."

"Cehennem gibi görünüyorsun." Güldü. "Sana yakışmış."

Suratımı astım, arabaya bindim, bardak tutucusundan bir kap çıkardım ve titreyen ellerimle kapağını açtım. Jacobi elli beş yaşlarında, beyaz saçlı, zayıf ve benim gözümde güzel biriydi.

"Julie hastanede," dedim.

"Kahretsin. Ne için? Onun nesi var?"

Kahve sade ve iki şekerliydi. Jacobi nasıl sevdiğimi biliyordu. Kemerimi bağladım, sonra eski ortağıma Julie'nin sorunu hakkında bildiğim her şeyi anlattım.

Pek bir şey bilmiyordum.

Jacobi, arabanın burnu doğuya, Modesto'ya ve oradan da güneye, Atwater'daki ABD cezaevine doğru dönük bir şekilde Lake Caddesi'nde ilerlerken bizi dinledi.

Jacobi bebeğin hasta olmasına ne kadar üzüldüğünü söyledi ve ayrıca bana her zaman çok fazla endişelendiğimi ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi.

"Tabii ki, endişelenmeyi bıraktığında, işler gerçekten boka sarar." "Seni gerçekten özledim, Jacobi. Migren gibi."

Güldü ve bana da yaptırdı.

Neredeyse eski günlerdeki gibiydi.

Jacobi ile birlikte çalıştığım on yıl boyunca, ekip arabasında yirmi saatlik sayısız gün geçirdik, birkaç düzine katil ve pişmanlık duymayan pislik torbası tutukladık ve ikimiz de Tenderloin'deki ışıksız bir ara sokakta kötü bir gecede kurşun yedik.

Ölebilirdik ve neredeyse ölüyorduk.

Bir yıl sonra Jacobi ölen babamın yerine geçti ve beni Joe Molinari'ye verdi. Taç yapraklarıyla kaplı patikada tökezledim, alyansımı düşürdüm ve

Jacobi hayatımın en güzel gününde kahkahalarla güldü. Çok komik ve korkunç zamanlarımız oldu ama sonsuza kadar arkadaş kalacağımızdan hiç şüphe duymadık.

Jacobi arabayı sürerken ona dedim ki, "Hiç bu kadar korkmamıştım, hem de hiç.

Hasta bir bebeğiniz olana kadar sevginin ne olduğunu bilemezsiniz."

Joe işe gitmem için ısrar etmişti ve bütün gün, bütün gece hastanede oturacağına, Julie'yi hiç yalnız bırakmayacağına söz vermişti. Evden sadece yarım saat önce çıkmıştım ama yine de Joe'yu aradım.

"Bir şey öğrenirsen beni ara, ne olursa olsun." "Arayacağım, tatlım. Arayacağımı biliyorsun."

Telefonu kapattıktan sonra Jacobi ile Faye Farmer davası ve sözde kâhin profesörün öngördüğü çirkin silahlı saldırılar hakkında konuştuk.

Ve Randy Fish hakkında konuştuk.

Jacobi, "O bok çuvalının hayatta olmasına ve bokunu hâlâ beyin yerine kullanabilmesine sevindim. Maksimum güvenli hapishaneye döndüğü için de iki kat mutluyum."

Birkaç saat sonra o bok çuvalıyla konuşuyor olacaktık. Neredeyse ölmek üzere olan Randy Fish'in kayıp kızların ailelerine biraz merhamet duyacağını umuyordum. Ölüm hücresindeydi. Cesetleri nereye attığını söyleyerek kaybedecek hiçbir şeyi yoktu.

Bölüm 59

Cezaevini çevreleyen peyzaj boşluğuyla dikkat çekicidir. Bir noktada durup 360 derece döndüğünüzde cezaevi binalarını, uzaktaki birkaç çiftlik evini ve ufka doğru uzanan tozlu düzlükleri görebilirsiniz.

Ron Parker'la ön kapıda buluştuk. Bize Fish'in sadece benimle konuşacağını ve bir şartı olduğunu söyledi. Ona davranış biçimim için özür dilemem gerekiyordu.

"Gerçekten mi? İki yıl sonra komadan çıkıyor ve istediği şey bu mu?"

"O da öyle dedi, Lindsay. Anlaşma yapmak istiyor ama biliyorsun, çıkarıcı bir pislik. Bence özür dilemeli ve aranızda bir yakınlık kurmaya çalışmalısın. Bu, o kızları nereye koyduğunu öğrenmek için en iyi ve tek şansımız olabilir."

Bir saat ve birçok kontrol noktasından sonra, tek cam duvarı olan küçük bir odaya girdim. Camın diğer tarafında maksimum güvenli bir hastane odası vardı. Randy Fish'in üzerinde hastane önlüğü vardı, yatakta oturmuş kitap okuyordu.

Clarice Starling'in *Kuzuların Sessizliği*'nde Hannibal Lecter'la tanışması gibi hissettim.

Ama Randolph Fish, Anthony Hopkins değildi. Bir David Berkowitz ya da Ted Bundy de değildi. Otuz yaşına yaklaşan Randolph Fish, genç bir film yıldızına benziyordu.

Düz arkalıklı sandalyeyi çektim ve Fish başını kaldırıp beni tanıdı ve sevimli bir gülümseme verdi.

"Merhaba Randy." dedim.

"Şu haline bak, Lindsay," dedi. "Seni son gördüğümde bu yana yirmi iki kilo almışsın. Sağlıklı görünüyorsun."

Randy Fish, üç yıl önce onu tekmelediğimde beş buçuk kiloydu ama şimdi daha hafifti. Kahverengi saçları temizdi. İri kahverengi gözleri ve yay şeklinde dudakları vardı. İnanılmaz derecede tatlı, kırılgan ve zayıf görünüyordu.

Kadınların ona nasıl aşık olduklarını, onun cinsel sapkınlığına dair en ufak bir his duymadan kendilerinden istediklerini nasıl yaptıklarını görmek kolaydı

Doymak bilmeyen bir sakatlama ve öldürme arzusu olan bir psikopat. "Nasıl hissediyorsun?" Ona sordum.

"Dinlenmiş," dedi tekrar gülümseyerek.

"İyi olduğunu gördüğüme sevindim," dedim dürüstçe. "Sana hâlâ bazı sorularım var."

"Bana söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu katil.

"Ne okuyorsun?" diye sordum.

"Michael Connelly'den *Şair*. Sana yalvarmayacağım, Lindsay. Ne istediğimi biliyorsun."

Gerçekten midem bulandı. Fish'in öldürdüğünü bildiğimiz beş kadının morg fotoğraflarını görmüştüm. Birinin el ve ayak parmakları hayattayken kesilmişti. Diğerinin vücudunun her yerinde yüzlerce bıçak yarası vardı. Hepsi vahşice tecavüze uğramış, ısırılmış, asılmıştı. Bu psikopatın yaptıkları hakkında çok şey biliyordum ve ona hiçbir şey vermek istemiyordum.

Ama Sandra Brody'nin ve diğer üç kayıp genç kadının cesedini bulmak istiyorsam, teslim olmak zorundaydım.

Öğürme refleksimi bastırdım, ama yine de boğazımın arkasında safra tadı hissediyordum, "Sana bu kadar sert davrandığım için özür dilerim, Randy. Ama biliyorsun, bir rehineyi öldürmekle tehdit etmiştin. Ve Sandra Brody hâlâ kayıptı."

"Sen buna özür mü diyorsun?"

"Sandra'yı hatırlarsın," dedim. "Güzel bir kız, esmer, dört beden, biraz fazla ısırlığı var. Biyoloji bölümünde okuyordu. Bana nerede olduğunu söylersen sana yardımcı olabilirim."

"Sandra Brody diye birini hatırlamıyorum," dedi. "Aslında, neden hapse atıldığımı bile hatırlamıyorum. Ama seni hatırlıyorum, Lindsay Boxer. Keşke farklı koşullar altında tanışsaydık. Benim için çok değerlisin."

Bana okuduğu kitabı gösterdi ve "Bu oldukça iyi. Okudun mu? Okuyor musun?"

Kitabına geri dönmüş, sayfaları çeviriyor, kendini kaptırmış görünüyordu. Randy Fish'e göre görüşme sona ermişti.

Özür dilemiştim.

Karşılığında bana hiçbir şey vermemişti. Ve benimle dalga geçtiğinden kesinlikle emindim. Eğer dizlerimin üzerine çöküp ondan koşulsuz özür dileseydim, yine de benimle dalga geçecekti.

Oyunu sevdi. Bayıldı. Cama vurdu.

Balık yukarı baktı.

Gülümsedim ve "Cehenneme git, tamam mı?" dedim.

Ben odadan çıkarken bağırdı, "Senin için deli oluyorum, Lindsay Boxer. Gerçekten deliyim."

Bölüm 60

John Kinsela ilk tanışını çağırdığında YUKİ, Lily Herman'ın yeniden ortaya çıkışının şaşırtıcı gerçeğini kavramak üzereydi.

"Savunma Gary Goodfriend'i çağırıyor."

Yuki, Nicky'nin duyabileceği kadar yüksek sesle "Ne?" dedi. Ortağı omuz silkti ve ona iri gözlerle baktı, tanıklarının karşı tarafça çağrılmış olmasına en az onun kadar şaşırmıştı.

Yuki, Keith Herman'a silah satan silah tüccarının tanık kürsüsüne giderken oturduğu sandalyenin önünden geçişini izledi. Savcılık için tanıklık yaparken giydiği aynı püsküllü geyik derisi ceketini giyiyordu ama diğer tarafa geçtiğine göre artık o havası kalmamıştı.

Goodfriend İncil üzerine yemin etti ve yerine oturdu. Yuki doğrudan ona baktı ama o gözlerini kaçırdı.

Kinsela, tanışına sorarken cebindeki paraları şingirdattı: "Mr. İyi dostum, dün öğleden sonra ofisimi aradın mı?" "Evet.

Aradım."

"Peki beni neden aradın?"

"Çünkü vicdan azabı çekiyordum." "Lütfen mahkemeye bana ne söyledığınızı anlatır mısınız?"

"Halı faresi sorunuyla ilgili yorumu yapanın Keith Herman mı yoksa başka bir müşteri mi olduğunu hatırlamadığımı söylemişim."

"Ama Keith Herman olduğuna dair ifade verdiniz."

"Yanlış hatırlamışım," dedi Goodfriend şimdi. "Keith Herman'a kesinlikle bir silah sattım. Satış belgesinin sarı kopyası bende var. Ama dediğim gibi, o hafta sonu otuz silah sattım. Etrafta bir sürü konuşma vardı. Gürültülüydü. Bir ticaret fuarındı, bilirsiniz. Şimdi düşünüyorum da, kafam karışmış."

Kinsela, "Açık olmak gerekirse, önceki ifadenizi geri çekiyorsunuz. Artık Bay Herman'ın kızını öldürmek istediğine inanmıyorsunuz."

"Bu doğru."

"Öne çıktığınız için teşekkür ederim, Bay Goodfriend. Bu iyi bir vatandaşlık göreviydi."

Yargıç Yuki'ye, "Bazı sorularınız mı var Bayan Castellano?" diye sordu. "Sadece birkaç tane, Sayın Yargıç." Yuki soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Buna izin vermek iyi değildi.

Kinsela onu sarstığını gördü. Yüzünü gevşetti ve gülümsedi.

"Bay Goodfriend, hafıza değişiminizin zaman çizelgesini anlamak istiyorum."

"Tamam. Tabii."

"Geçen hafta İncil üzerine yemin ederek Bay Herman'ın çocuğunu vurmak istediği anlamına geldiğini düşündüğünüz bir yorum yaptığınızı söylediniz."

"Uh-huh. Ama o zaman öyleydi."

"Bu ifadenin ya da az önce yaptığınızın yalan olduğunun farkındasınız. Yalancı şahitliğin ağır bir suç olduğunu biliyor musunuz?"

"Kasıtlı olarak yalan söylemiyordum. Sadece bir şekilde hatırlıyordum ve dün başka bir şekilde hatırladım."

Yuki içini çekti. "Bay Herman'ın şiddet yanlısı biri olduğuna inandığınızı da belirttiniz. Tehdit edildiniz mi?"

"Bay Herman hapiste."

"Bunu anlıyorum Bay Goodfriend. İfadenizi geri çekmeniz için size baskı yapan oldu mu?"

"Bana baskı yapan tek kişi sensin." "Ben mi?"

Yuki şaşkına dönmüştü. Bu adam ne diyordu? Kendisiyle temasa geçtiğinde adamdan emin değildi ama adamın yasal bir silah satıcısı olduğu ve herhangi bir kaydı bulunmadığı ortaya çıkmıştı. İfadesi davası için iyi olmuştu çünkü jüri için sanığın şiddet yanlısı kişiliğini tarif etmişti.

Goodfriend şimdi şöyle diyor: "Size gelip sanığın bir tehditte bulunduğunu düşündüğümü söylediğimde bana 'Emin misiniz?' dediniz."

"Evet, öyle olduğunu söylemiştin."

"Şey, doğru yapmam için bana baskı yaptığın için emin olmak *istedim*. Emin olduğumu sanıyordum. Şimdi artık emin değilim."

"Yani belki de orijinal hafızanız yanlış. Ya da belki orijinal hafızan doğruydu?"

"Ha?"

"Sayın Yargıç, bu tanıkla işim bitti. Gerçeği en basit şekilde bile kavrayıp kavramadığını tespit ettiğimde onu yalancı şahitlikle suçlama hakkımı saklı tutuyorum."

Kinsela odanın öbür ucundan homurdandı.

Yargıç Yuki'ye "Not edildi" dedi ve Gary Good-friend'e istifa edebileceğini söyledi.

Nussbaum çıkış kapısının üzerindeki beyaz yüzlü büyük saate baktı ve "Hafta sonu için uygun bir yer gibi görünüyor" dedi.

Bölüm 61

Claire, Rich Conklin'in kamyonetini Harriet Caddesi'ndeki açık arazide tek başına park etmiş halde gördüğünde Pazartesi sabahı saat 7:40'tı. Yaklaştığında Richie'nin başının arkaya eğik ve ağzının açık olduğunu gördü. Bayılmış gibi görünüyordu.

Ona birkaç kez seslendi ve o gelmeyince cama vurarak, "*Richie*. Yoo-hoo. Wakey-wakey."

Doğrulup "Ha?" dedi ve sonra "Merhaba Claire. Geç mi kaldım?" Ellerini saçlarında gezdirdi, gömleğini pantolonunun içine soktu.

Claire yolcu tarafına geçti ve kamyonete tırmandı. Kabin bira kokuyordu. Ayak bölmesinde buruşmuş bir hamburger poşeti vardı, arka koltukta kirli çamaşırlar seriliydi. Richie tıraş olmamıştı.

"Aslında erken gelmişsin dostum. Ne zamandır burada uyuyorsun?"

Rich ona doğru eğildi, torpido gözünü açtı ve cep telefonunu çıkardı. Mesaj var mı diye kontrol ettikten sonra gömleğinin cebine koydu.

Sorusuna cevap vermediği için Claire'in ona birkaç sorusu daha vardı. "Ne oldu Richie? Sanırım kamp yapmak için iyi bir nedenin var. otoparkta. En son ne zaman duş aldın?"

Güldü, sonra dedi ki, "Bekle Claire. Bu iyi bir fikirdi. Duşunu kullanabilir miyim?"

Claire'in morgda özel bir duşu vardı. Sorun şu ki, şu anda tam olarak ona ait değildi. Dublörü Dr. Herbert Morse birkaç dakika içinde gelecekti, eğer zaten ofisinde değilse ve nasıl adli tabip olunacağını öğrenmeye çalışmıyorsa.

"Dürüst olmak gerekirse, sana verecek olan ben olsaydım, tıraş olmanı, duş almanı ve tuvalette acele etmemeni söyledim. Ama bildiğin gibi ben kenardayım. Bir kabinde çalışıyorum."

"Ah, üzgünüm Claire. Pekala. Bir şeyler düşüneceğim."

"Cindy seni kovdu mu?"

"Susie'deki yemeğinizi mahvettikten sonra ayrıldık."

"Demek öyle oldu. O zamandan beri Cindy ile konuşmadım."

Rich iç çekti. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Bir yer mi kiralamalıyım? Ne yapacağımı bilene kadar bir süre kamyonetimde mi yaşamalıyım?"

Claire, "Bunun olacađını tahmin etmemiřtim Richie. Cindy her zaman sana deli gibi ařıktı ve ben de tam tersi olduđunu dűřünműřtűm."

Tekrar i çekti. "O değişti."

"Uh-huh. řu kıvrıcık siyah saçlı kızı gűrűyor musun?"

"Morales?"

"İşte o."

"Onunla gűrűřtűđűmű nereden çıkardın?"

"Sana gűkkuřađı sııyormuřsun gibi bakıyor."

"Evet. Bu biraz karışık."

"Oh. Bu nasıl?"

"Kűűk bir ođlu var. Ve hala okula gidiyor. Ne bileyim iřte. Bir kıvrılcım çaktı ve bilirsiniz, birinin bana űzel biriymiřim gibi bakması iyi hissettiriyor. űzellikle de Cindy her zaman kendi dűnyasında, kendi bařınayken."

"Morales'le yatıyor musun?"

Richie'den yanıt gelmedi.

Claire, "Bana bak," dedi.

Rich onun istediđini yaptı. Gűzleri kararmıřtı. Mutlu bile gűrűnműyordu.

"İnsanlar aşamalardan geçiyor. Cindy gibi birini bulmak zor.

Sevdiđiniz ve gűvendiđiniz. Hiç kimse her zaman kendi istediđi gibi bir iliřki yařayamaz."

"ocukları severim," dedi Richie. "ocuklardan çok hoşlanıyorum. Bu yaşadığım bir evre değil."

Richie'nin penceresine vuruldu. Lindsay tam oradaydı ve Claire onun huysuzlandığını gűrebiliyordu. Rich camı indirdi.

"Gidelim, tamam mı?" Lindsay sűyledi. "Műmkűn olduđunca çabuk hastaneye dűnmek istiyorum."

Bölüm 62

Herkes içeride olduğu için SOĞUTUCU tıka basa doluydu. Conklin, Claire, iki dedektif ve ben, ölü insanlarla dolu çekmecelerin arasında, paslanmaz çelik bir masanın etrafında toplanmıştık. Kahveye izin yoktu. Benim kahveye ihtiyacım vardı.

Müfettişler ölü insanların duvarlarına ve kafeinsizliğe alışkındı. Kendilerini kanıtlamaya hevesliydi.

Jessica Kain genç ve zayıftı; siyah tayt, ince pamuklu bir ceketin altına bebek işi bir elbise giymiş ve sarı saçlarına güneş gözlüğü takmıştı. Jay Dedrick siyah saçlı, sıırım gibiydi ve bileğinde karısının adının yazılı olduğu bir dövme vardı-Jackie.

İkisi arkadaştı ama kesinlikle rekabetçiydiler.

Dedrick liderliği aldı.

"Kennedy'nin evinin her santimini didik didik ettik. Faye Farmer da orada yaşıyordu ama ev onun eviydi ve eşyaların çoğu da ona aitti. Dolaplarını, garajını, yer altındaki boşlukları inceledik.

"Bilgisayarını açık bırakmıştı ve biz de onu inceledik. Neye baktığımızı umursamadığını söyledi; Faye'in ölümüyle hiçbir ilgisi yoktu ve kimin yaptığını da bilmiyordu. DVD'lerinden bazılarını rastgele seçtik. Hepsi futbol maçlarıydı.

"Kennedy'nin evindeki aramanın sonucu: kız arkadaşını öldürmeyi planladığını gösteren hiçbir şey bulamadık."

Kain, soğuk hava deposunda hava kırk altı derece olmasına rağmen ceketinin kollarını yukarı doğru itti. Dedi ki, "Telefonlarını attık. Kennedy'den Farmer'a vurulma sabahı saat iki kırk beşte bir telefon gelmiş. Aramaya cevap vermiş. On dört saniye sürmüş."

"Adamın 'Orospuluk yapma', kadının da 'Canın cehenneme' demesine yetecek kadar uzun." dedim.

Kain, "Bu o gece ikisinden birinin yaptığı ya da aldığı son aramaydı. Kennedy sabah yedi on altıda Seattle'daki kız kardeşinden bir telefon aldı. Sonra dünyadaki herkesten telefon aldı. Faye de öyle ama o sırada telefonlara cevap vermiyordu. O buradaydı."

Dedrick tabletindeki notlara baktı ve görüştükleri erkek parti müdavimlerinin isimlerini okudu, bazılarını onları izlediğimden tanıyordum

top oynamak. Dedrick, Niners'ın oyun kurucusu Calvin Sandler ile birkaç saat geçirdiğini söyledi. Kennedy ne zaman bir kulüpte ya da restoranda görülse ya nişanlısıyla ya Cal Sandler'la ya da her ikisiyle birlikte oluyordu.

Dedrick bize şunları söyledi: "Sandler dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Bütün bu lanet şey berbat. Jeff bütün gün ve gece onun lanet partisindeydi ve hiç ayrılmadı.

Dedrick, "Sandler, Kennedy'nin hikayesini doğruluyor ve Faye Farmer'ın çekip gittiği sırada Kennedy'nin yanında olduğunu söylüyor," dedi.

Kain, aralarında flörtleriyle Faye Farmer olayını patlatan "figüran kadın" Linda Banks'in de bulunduğu kadın konukları sıraladı. Banks de Farmer'ın sinirli bir şekilde ayrıldığını doğruladı.

"Faye'in hiç düşmanı var mıydı?" Ben sordum. "Onu öldürmek isteyen biri var mıydı?" "Hem Farmer'ın hem de Kennedy'nin nefret edenleri vardı," diyor Kain. "Her ikisinin de

Facebook ve Twitter'da binlerce takipçisi var. Ayrıca, Faye'in film sektöründe bir adamla görüşüyor olabileceğine dair bir söylenti vardı. O gizemli bir adam, eğer varsa bile. Adını öğrenemedim."

Dedim ki, "Belki de Faye'in bilinmeyen bir hayranı vardı ve Kennedy ile birlikte en az bir milyar sanal hayranı vardı. Bu iş daha da iyiye gidiyor."

Claire konuştu. "Peki ya Tracey Pendleton? Eski güvenlik görevlim hakkında bir şey bulabildiniz mi?"

Dedrick, "Pendleton ortadan kayboldu. Kredi kartını kullanmamış. Vadesiz hesabında bulunan yüz kırk beş doların hiçbirini çekmemiş ve telefonunu kullanmamış. Arabasından da bir iz yok."

Claire, "Ceset hırsızının morga girmesine izin verdiği için mi aramaktan korkuyor? Yoksa birinin Faye Farmer'ın cesedini çalmasına izin verdiği için büyük bir maaş çekini mi içiyor?"

Tracey Pendleton'ın Faye Farmer'ı kimin öldürdüğünü bildiğinden emindim çünkü kapıyı açıp birini içeri almıştı. O kişi ya katildi ya da katili temizlemek için gelen bir iş bitiriciydi.

Arkamdaki kapı açılıp FBI şefi Ron Parker kafasını içeri soktuğunda, "Tracey muhtemelen ikincil hasar" diyordum.

"Affedersin, Lindsay. Biraz konuşabilir miyiz?" Ah, fındık. Şimdi ne istiyordu?

Bölüm 63

Kendimi affettirdim, odadan çıktım ve Ron Parker'a ne olduğunu sordum.

"Bir gelişme oldu." dedi.

Parker'ın üzerinde hafta sonu giysileri vardı -çarşafı, pembe polo tişörtü, güneş gözlükleri askıdaydı. Sanki ayaklarımın altında bir kapak açacakmış gibi bana bakıyordu.

"İyi haberler getirdiğine eminim." dedim.

"İyi olabilir."

Bir saniye bile inanmadım. "Lütfen Fish'i bir daha görmemi isteme." dedim.

"Ona bir çeşit büyü yaptın, Lindsay. Seni seviyor ya da belki de ona attığın dayak onu tahrik etti. Bize -yani sana- ormanın bu bölgesindeki cesetlerin yerini bulmamızda yardım edeceğini söylüyor. Bunlar onun sözleri."

"Onu çoktan görmeye gittim Ron. Bizi aldattı ve artık Randolph Fish'le işim bitti."

"Kayıp olduğunu bilmediğimiz kızların isimlerini vereceğini söylüyor. Bu çok önemli. Bazı çirkin faili meçhul davaları kapatmak için bir fırsat. Onu nasıl geri çevirebileceğimizi anlamıyorum."

"Ron, hadi ama. Bizi oyuyor." "Ben öyle düşünmüyorum."

"Gerçekten mi?"

"Ona, eğer bize kazık atarsa onu Q'ya transfer ettireceğimi söyledim."

San Quentin, Kaliforniya'nın en eski hapishanesidir ve idam koğuşu akla gelebilecek en köhne, aşırı nüfuslu cehennem çukurudur. Başlangıçta kırk beş mahkumu barındırmak üzere inşa edilmiş olan hapishanenin nüfusu şu anda 725 katil hükümlüsünden oluşuyor ve her hafta yeni mahkumlar geliyor.

Balıklar orayı sevmez. Hiç kimse sevmedi.

"Yani Q sopa," dedim.

"Evet. Ve işte havuç. Eğer yardım ederse, şu elektronik kitap okuyuculardan birini alacak. Bizi kaç kurbana götüreceğine bağlı olarak, iğneyi masadan kaldırmayı konuşacağız."

"Hâlâ bizi kandırıyor diyorum."

"Haklı olabilirsin. Yine de Fish'in bir atak geçirmiş olabileceği iyi bir bahis

Vicdan."

"Balık, balığın vicdanına sahiptir." dedim.

Ron güldü.

Bir plan yaptık.

Sonra bebeğimi görmek için hastaneye gittim.

Bölüm 64

Yenidoğan yoğun bakım ünitesine nasıl gideceğimi ezbere biliyordum. Bebeğim oradaydı. Karanlıkta bile onu bulabilirdim. El feneri olmadan. İki elim arkadan kelepçeliyken.

Bankadaki ilk asansöre bindim ve dördüncü kata çıktım, vanilya ve yumuşak ışıklarla döşenmiş bir yerdi, çoğunlukla orada kalan prematürelerin yeni açılan gözleri için tasarlanmıştı.

Asansör açıldığında danışmada durdum, giriş yaparken resepsiyon görevlisiyle hoşbeş ettikten sonra bekleme salonuna yöneldim. Duvarlar, halılar ve mobilyalar vanilya rengindeydi.

Joe'yu soluk bir koltuğa yığılmış, gazeteler kucağından düşmüş, gözleri kapalı buldum. Ona seslendim.

Gülümsedi, "Selam tatlım." dedi. Ayağa kalktı ve kollarına girdim. "O nasıl?" diye sordum.

"Sessizce uyuyor."

"Herhangi bir haber var mı?"

"Bugün bir şey duyacağımızı sanmıyorum-"

Yanımdaki koltukta oturan kadın yirmili yaşlarının başındaydı, kırmızı bir eşofman ve koşu ayakkabıları giyiyordu.

Dedi ki, "Bunu Scotty için yaptım. Görmek ister misin?"

Öyle olduğunu söyledim ve mavi beyaz, şapkasının tepesinde ponpon olan küçük bir örgü kıyafet çıkardı. Kocasını da yanında oturuyordu. Telefonu kullanmak için dışarı çıkacağını söyledi.

Tam o sırada ortalık karıştı.

Bir kamyonun geri vites uyarısı gibi yüksek bir bip sesi duyuldu ve aynı anda dahili telefondan bir ses geldi: "Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'nde mavi kod. Mavi kod."

"Aman Tanrım" diye bağırdım. Sandalyemden fırladım ve kendimi YYBÜ'nün sallanan çift kapısına doğru attım. Virajı dönüp koridorun sonundaki pencereli odaya yöneldiğimde Joe da benimle birlikte koştu. Kısa bir süre durdum, sadece dörderli dört sıra halinde dizilmiş bebek kuvözlerini gördüm - o sırada bir hemşire pencerenin perdelerini kapattı.

Bebeğimi seçememiştim. Julie'yi görememiştim.

Bir kaza arabasını iten üç doktor kapıdan içeri girdi. Etraflarını görmeye çalıştım ama kapı yüzüme kapandı.

Joe'ya sarıldım ve "Ben Julie, sadece hissediyorum Joe" dedim.

Beni susturdu, kucakladı ve korkudan neredeyse felç olmuş diğer üç ebeveynle birlikte oturduğumuz bekleme odasına geri götürdü.

Hepimiz birbirimize yabancıydık ama okyanus gemisinin batışını izleyen cankurtaran sandalındaki insanlar gibi birbirimize kenetlenmiştik.

Sonra bir doktor YYBÜ'den çıktı ve bize doğru geldi.

Oyukta durdu, maskesini indirdi ve etrafına bakındı. Onu tanımıyordum.

Ama yine de gözleri benimkilere kilitlendi.

Bölüm 65

YOĞUN BAKIM DOKTORU "Scott Riley'nin ailesi burada mı?" derken doğrudan bana bakıyordu.

Yanımda oturan genç kadın, oğlu için kıyafet ören anne, ayağa kalktı ve "Ben Scotty'nin annesiyim. Bir sorun mu var doktor?"

"Biraz yürüyelim," dedi.

Koridora çıkışlarını izledim. Scott'ın annesi için korkuyordum, doktorun ona bebeğinin tehlikede olmadığını söyleyeceğini umuyordum. Ama Bayan Riley çığlık attı, sesi koridorda yankılandı.

"Hayır, hayır, hayır. Olamaz. Onu daha bu sabah gördüm ve gayet iyiydi."

Bay Riley dizlerinin üzerine çökmüş ve hıçkıra hıçkıra ağlayarak kendini sallayan karısına doğru koştu. Scott'ın babası doktora şöyle dedi: "Kimsin sen? Sizi daha önce hiç görmedim. Belki de bebekleri karıştırmışsındır. Scotty'nin iyi olacağını biliyorum."

Hemşireler koridora doluşarak Bayan Riley'nin ayağa kalkmasına yardım etti ve onu kamusal alandan çıkarmaya çalıştı.

Kalbim Riley'ler için kırıldı ve onların korkusu benimkini yeniden alevlendirdi. Gaz dolu bir odada kibrit çakmak gibiydi. Patlayabileceğimi hissettim.

Belki de bebekler karışmıştır.

Joe kollarını bana doladı ve ben de kendimi onun kucağına bıraktım. Joe'ya dedim ki, "Scotty prematüreydi. Julie büyük bir kız. İyi olacak. Değil mi Joe?"

Başhemşire koridora çıktı ve koridorun sonuna doğru yürürken Joe ve ben koltuklarımızdan kalkıp onu sıkıştırdık.

Dedim ki, "Biz Julie Molinari'nin ailesiyiz. Onu gördünüz mü? Nasıl olduğunu biliyor musunuz?"

Hemşire elini koluma koydu ve bebeğimizin uyuduğunu, tüm yaşamsal belirtilerinin normal olduğunu söyledi. Hemşireye teşekkür ettim. Ona gereğinden fazla teşekkür ettim. Kendimi çok minnettar hissettim.

"Sorun olmazsa şimdi onu kucağıma almak istiyorum."

Joe, "Tatlım, uyuyan bir çocuğu asla uyandırma." dedi.

Bekleme odasına geri döndük, el ele tutuştuk ve bir saat daha volta attıktan sonra Joe, "Tatlım, kendini delirtiyorsun. Ben

Julie için buradayım. Hiçbir yere gitmiyorum, ayrıca mışıl mışıl uyuyor. Bana olman gereken bir yer olduğunu söylememiş miydin?"

Bölüm 66

İki saat boyunca daldım, bu sürenin bir kısmında gözlerimde silecek olmasını diledim. Atwater cezaevinin nöbetçi kulelerini ve jiletli tellerini gördüğümde kendimi toparladım. Emniyet otoparkına park ettim, saçımı taradım ve ruj sürdüm, böylece bir oyunum varmış gibi göründüm.

Müdür Haight'in bahçeye bakan köşe ofisine götürülmeden önce rozetimi otuz kez gösterdim. FBI'dan Ron Parker bize katıldı ve bir günlük geziye götürdüğümüz psikopat ve onun ne kadar tehlikeli olduğu hakkında konuştuk.

Müdür bir telefon görüşmesi yaptı ve Fish'in "oyun alanına" götürülmek üzere hazır olduğunu söyledi. Tek yapmam gereken Fish'e merhaba demekti, böylece gemide olduğumu anlayacaktı.

Parker ve ben gürültülü, labirent gibi hapisane koridorlarından geçerek kuzey kapısının içindeki arsaya doğru yürüdük. Nakil aracı, ön koltuk ile arka kargo alanı arasında çelik bir ızgara bulunan siyah zırhlı bir minibüstü ve Pretty Boy Fish silahlı muhafızlar tarafından kuşatılmış ve zemindeki demir bir halkaya zincirlenmişti.

Fish beni gördüğünde gülümsedi. Harika bir gülümsemeydi, görünüşe göre gerçektir. Katil büyüleyici biriydi. Farklı bir düşünce yapısına sahip olsaydı, bir talk-show sunucusu ya da lüks evler satan bir emlak komisyoncusu olabilirdi.

"Hazine avı için harika bir gün," dedi Randolph Fish. "Sanırım Sandra Brody'yi nerede bulabileceğimizi biliyorum."

Hapisane bahçesinden karavan tarzında çıktık. Bir çift motosikletli polis önden gitti, sonra Fish'in nakliye kamyonu geldi. Motosikletli polisler onu takip etti, sonra da tazıların olduğu kırmızı minibüs. Sırada Parker'ın resmi plakalı SUV'u vardı ve ben de yaşlı mavi Explorer'ımla arkadan geldim.

Toz bulutu içinde körlemesine ilerlerken Fish'in, "Sanırım Sandra Brody'yi nerede bulabileceğimizi biliyorum," dediğini düşündüm; bir itiraftan bir mil kadar kısa, belirsiz ama ilgi çekici bir ifadeydi bu.

Şimdiye kadar Fish'i Sandra Brody'ye bağlayan tek şey, onun Fish'in öldürmekten hüküm giydiği genç kadınların modeline uymasıydı. Koyu renk saçlıydı, üniversiteye gidiyordu ve öğleden sonra üçte hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmuştu.

Sandra'nın bir arkadaşı bir saat önce onun cep telefonu ile fotoğrafını çekmişti.

ortadan kayboldu. Sandy, evsizler için bir barınak olan Raphael House'daki gönüllü işine gitmek üzere kampüsten geçiyordu. Kot pantolonu yeni görünüyordu, gömleği toz maviydi, kahverengi eyer derisi bir sırt çantası taşıyordu ve mokasen ayakkabı giymişti. Uzun, siyah saçları parlıyordu. Bana bir melek gibi göründü.

Sandra Brody varış noktasına hiç ulaşamadı.

Jacobi ve ben Sandra'nın arkadaşları, erkek arkadaşı ve perişan haldeki ailesiyle görüştük. Sandy'nin doğduğu andan dünyada son kez görüldüğü ana kadar olan video ve fotoğraflarını görmüştük.

Bu cep telefonu fotoğrafı internette yayınlanmış ve Facebook sayfasında paylaşılmıştı.

SANDY'YI GÖRDÜN MÜ?

Sandra'nın sahip olduğunu bilmediği arkadaşlarından para aktıkça, bilgi için verilen ödül on bin dolardan on katına çıktı. Kaybolduktan üç yıl sonra, sayfası hâlâ açıktı. İnsanlar hâlâ duvarına yazıyordu. Ailesi telefonun çalacağı ve hattın diğer ucunda Sandy'nin olacağı umudunu yitirmemişti.

Randolph Fish Sandra'nın cesedini bulmamıza yardım ederse, en azından ailesi ona ne olduğunu öğrenecekti. Gizemi çözme yolunda ilerlediğimiz için dua ettim.

Kuzeydeki 99. Otoyol'dan batıdaki I-580'e ve oradan da Redwood Bölge Parkı'na gittik. Oraya daha önce gitmişim ve Oakland ve Doğu Körfezi'nin yoğun kentsel alanlarının hemen dışında 1.829 dönümlük sekoya, yaprak dökmeyen ağaçlar, chaparral ve otlaklar olduğunu biliyordum. Yaban hayatı boldu ve bu vahşi doğayı iyi bir çöplük yapan unsurlardan biri de buydu.

Eğer çakallar bir ceset bulmuş olsalardı, Sandra'nın katiline götürebilecek her türlü kanıtla birlikte onu da alıp götürürlerdi.

Karavan aniden yolun kenarına savrulduğunda ben de böyle düşünüyordum. Parker arabasını yolun yabani otlarla kaplı kenarına çekti ve tekerleklerini gevşek taşlarda döndüren motosikletlerden kaçtıktan sonra durdum.

Nakliye aracının kapıları açıldı ve bir gardiyan aşağı atladı. Mahkûmunun yere düşmesine yardım etti ve ikinci gardiyan da onlara katıldı. Sürücü ve başka bir silahlı gardiyan aracın önünden inerken Randy Fish'in bacak demirlerini çözdü. Kadavra köpekleri burunlarını yere dayadı ve bakıcıları iplerini iyice kavradı.

Hepimizin bu noktaya gelme nedenine rağmen, güzel bir gün olduğunu fark ettim. Yeni yapraklar taze bir yeşile bürünmüştü. Güneş masmavi bir gökyüzünde parlıyordu ve hava ılık, çam kokulu altmış iki dereceydi.

Randolph Fish üç yıldan fazla bir süredir doğal toprağa ayak basmamıştı. Derin bir nefes aldı, gözlerini kapadı ve yüzünü güneşe doğru çevirdi.

Parker ona doğru ilerledi ve dedi ki, "Tamam, Bay Fish. Hadi işe koyulalım."

Bölüm 67

Sapık katilin FBI'nın San Francisco saha ofisi başkanına "Ellerimi serbest bırakmak istiyorum" dediğini duydum.

"Hiç sanmıyorum," dedi Ron Parker. Sarp ve yoğun ağaçlık araziye panoramik bir bakış attı.

Balık, "Koşacağımı düşündüğünü biliyorum ama gerçekten okumak istiyorum. Ciltsiz kitabım minibüste. Harika bir hikâye ve neler olduğunu öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

"Bak ne diyeceğim: Hücrene döndüğünde o kitabı sana vereceğimden emin olabilirsin. Tabii Sandra Brody'yi nereye gömdüğünü bize gösterirsen."

Yine karavandaydık, bu sefer yaya olarak. Ben Fish'in arkasında kaldım, elim silahımın üzerindeydi. Turuncu tulumlu o ucubenin serbest kaldığını, çalılıklar arasında zikzaklar çizdiğini ve kurşunların onu ıskalayıp ağaçlara doğru uçtuğunu hayal edebiliyordum. Fish'in ölüm odasına gitmek için yirmi yıl beklemektense burada vurulmak isteyebileceğine inanmak o kadar da zor değildi.

Ancak Fish'in "polis tarafından intihar" beklentisi içinde olup olmadığını onu izlerken anlayamazdınız. Ron Parker ile sohbet etti, Ron'a mutlu bir insan olduğunu söyledi. Mutlu bir bebek olduğunu ve neredeyse hiç şüphe ya da hayal kırıklığı yaşamadığını söyledi.

Parker sordu, "Peki o kızları öldürmene ne sebep oldu? Parmaklarını kesmenize ne sebep oldu? Gerçekten bilmek istiyorum."

"Sana söylersem beni yargıyorsın."

"Dene bakalım," dedi Parker.

"Lindsay'e söylemeye istekli olabilirim."

"Hayır, yapmayacaksın," dedi Parker. "Senin çarpık zihin taklidinle o kadar da ilgilenmiyor."

"Gördün mü? Beni yargılayacağını biliyordum," dedi Fish neşeyle.

Fish'in kurbanlarını boğmadan ya da bıçaklayarak öldürmeden önce onlara saatlerce ya da günlerce nasıl işkence ettiğini düşündüm. Tüm bu genç kadınlar arkadaşları ve aileleri tarafından sevilmişlerdi. Annelerini düşündüm ve gözlerim yaşardı.

Dudaklarımı birbirine kenetledim ve gözlerimi kurulamak için elimin tersini kullandım. Julie'yi düşünüyordum. Julie'yi kaybetmeyi düşünmeye dayanamıyordum.

Fish'in şöyle dediğini duydum, "Hey, Ron. Bu kayalık çıkıntıyı tanıyorum. Tırmanıp geçmiştim."

ve vadinin tepesinden sola döndü. Orada doğuya doğru giden bir patika var."

Bir dereyi geçtik ve vadinin kenarına tırmanmak için ellerimizi ufalanan toprağa soktuk. Kayalık çıkıntıdan sola döndük ve bir geyik patikasında doğuya doğru devam ettik.

Bir alabalığın karnı kadar solgun görünen Fish, Parker'a, "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu ama şu dirseğe benzeyen ağaç dalını görüyor musun? Aradığın şeyi onun altında bulacaksın."

Köpekler burnunu çekti ama alarm vermedi. Muhafızlar toprağı kürekle eşelediler ama sadece kökleri ve taşları ortaya çıkardılar. Fish patikanın birkaç metre daha yukarısını denemelerini önerdi ve denediler. Biraz kazdıktan sonra, bir kürek ilgi uyandıran bir şeye çarptı.

Parker pantolonunun paçalarını yukarı kaldırdı ve deliğin yanına çömeldi. Uzandı ve yeni dönmüş topraktan bir kemik çıkardı. Sonra bir kafatası çıkardı. -Boynuzlu.

Balık güldü.

"Onu öldürmekle bir ilgim olduğunu sanmıyorum. Ama kesin olarak söyleyemem."

Bana seslendi, "Lindsay, uzun zamandır buraya gelmedim, biliyor musun?"

Fish ormanda gezinti yapabilmek için hepimizi manipüle etmişti. Ron Parker'ın vaktimi boşa harcamasına izin verdiğim için kendime kızıyordum. Yola geri dönerken, küçük kızımız hakkında bilgi almak için Joe'yu aradım ama telefona cevap vermedi. Beni araması için mesaj bıraktım ve birkaç dakika sonra onu tekrar aradım. Joe hala cevap vermiyordu.

Fish geriye doğru yürüyor, benimle konuşuyor ve Sandra'yı bulamadığımız için onun da bizim kadar şaşırdığını söylüyordu. "Ne hatırladığımdan pek emin değilim. İki yıl komada kalmak büyük bir olay. Aslında Sandra Brody'yi tanıyıp tanımadığımdan ya da adını senden alıp almadığımdan emin değilim."

Kafamı karıştırıyordu.

Belki Tanrı benimle de dalga geçiyordur diye düşündüm.

KİTAP IV

ECLIPSE

Bölüm 68

PROFESÖR PERRY JUDD önünde açılan devasa kara deliği anlamlandırmaya çalıştı. Işıkla çevrili bir geçit, bir tür tünel gibiydi ve sanki bir güneş tutulmasının içine çekiliyormuş gibi içinden çekiliyordu.

Görüntü çarpıcıydı ve zahmetsiz hareket hissi baş döndürücüydü. Profesör aynı zamanda yaşadıklarının gerçek olamayacağını da biliyordu.

Ya ölmüştü ya da bir rüya görüyordu. Bir rüya.

Bu o olmalı.

Uyumadan önce sol elinin arkasına bir X işareti koyarak kendini uyanıkken rüya görme olasılığına hazırlamıştı. Şimdi avuç içleri kendisinden uzağa bakacak şekilde ellerini uzattı ve parmaklarını iki yana açtı. Mavimsi ışık her bir parmağını aydınlatıyordu ve ellerinin arkasında hiçbir X işareti ya da herhangi bir iz olmadığını açıkça görebiliyordu.

Neredeyse kesinlikle rüya görüyordu ama emin olmak için bir gerçeklik kontrolü daha yaptı. Bu kez sol elinin iki parmağını sağ elinin avuç içine soktu.

Parmaklar doğruca avucunun içine girdi.

Gerçekten başarmıştı. Lüsiddi, bir rüyanın içinde olduğunun farkındaydı ve bu da hikayenin ve sonunun kontrolünün kendisinde olduğu anlamına geliyordu.

Ama önce, o neredeydi?

Buraya daha önce hiç gelmediğinden emindi ama sonra yer aklına geldi. Burası Körfez Akvaryumu olmalıydı. İnternette bir videosunu görmüştü. Bir gün yeğenini oraya götürmeyi planlamıştı.

Akvaryumun ana özelliği, uzun bir cam tünelden geçen hareketli bir yürüyüş yoluydu ve balıklar yürüyüş yolunun üzerinde ve çevresinde yüzüyordu.

Işık halesi içinde sallanırken gördüğü şekiller köpekbalıklarıydı. Perry Judd bunun köpekbalıklarıyla ilgili bir rüya olduğunu hissetmedi. Ama tehlikeyi sezmişti.

Başını bir o yana bir bu yana salladı ve kendisiyle birlikte yürüyen yolda beliren insanlara baktı. Tek başına seyahat eden bir kız ve birbiriyle konuşan iki genç adam vardı. Bir başkasının elinde bir kamera ve

deniz canlılarının çeşitli çekimlerini yapıyordu.

Profesör etrafındaki manzaraları ezberlemeye çalışıyordu ki keskin, çatırtılı bir ses rüyasını yırttı. Bu bir silah sesiydi. Çavuş Boxer'ın ona etrafına bakmasını, silahı almasını ve ateş edenin kim olduğunu hatırlamasını söylediğini hatırladı.

Kim ateş etmişti?

Profesör irkilerek uyandı.

Dijital saatinin mavi ışığında gözlerini kırptırdı, kalbi bir ampulün üzerindeki güve gibi kaburgalarına doğru hızla çarpıyordu. Emin olmak için iki kez kontrol etti. Televizyonu oradaydı. Münih'teki bir kilisenin resmi vardı. Sol elinin arkasında X işareti vardı.

Kesinlikle uyanıktı ve kendi evindeydi.

Yine de bir şeyler olduğunun ya da olmak üzere olduğunun farkındaydı.

-Körfez Akvaryumu'nda. Sorun şu ki, tetikçiyi görmeyi başaramamıştı. Yoksa görmüş müydü? Belki de gördüğü insanlardan biriydi.

Judd yatağının başucundaki lambayı yaktı ve SFPD'yi aradı. Saat daha sabahın beş buçuğuydu ama telefona bir operatör cevap verdi.

"Müfettiş Conklin'e bir mesaj bırakmam gerekiyor," dedi. "Bu sabah onu görmeye geleceğimi söyleyin."

"Adınız, efendim?"

"Ben Profesör Perry Judd." "Ve numaranız, lütfen."

Judd operatöre numarasını verdi, o da Müfettiş Conklin'in işe ne zaman geleceğini ya da gelip gelmeyeceğini bilmediğini söyledi.

"Ona orada olacağımı söyle. Bekleyemez."

Judd telefonu kapattı ve gözlerini kapadı. Uykuya dalmak ve akvaryumun içinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Üç saat sonra bir taksiyle Adalet Sarayı'na gitti ve kendisini üçüncü kata çıkaran asansörün düğmesine bastı. Cinayet masası asistanını masasının arkasında buldu ve Müfettiş Conklin'i görmek istedi.

"Beni bekliyor," dedi Profesör Judd.

Bölüm 69

Yargıç Nussbaum'un mahkemeye hafta sonu için ara vermeden önce söylediği son şey "Pazartesi gününe kadar sabırsızlanıyorum Bay Kinsela, neler yapabileceğinizi görmek için." oldu.

Kinsela burnunun ucuyla güldü ve Keith Herman neredeyse sırtıyordu ama Yuki hiç eğlenmedi.

Mahkeme salonundan çıkıp doğrudan üst kata çıktı ve orada Red Dog Parisi'yi Şef Jacobi ile görüşürken buldu. Parisi'nin masasına bir sandalye çekti ve üçü Lily Herman'ın kaçırılmasını, gizemli dönüşünü ve çocuğun yeniden ortaya çıkmasının jüri üzerinde nasıl bir etki yaratmış olabileceğini tartıştılar. Ayrıca silah tüccarının daha önceki ifadesini geri almasının anlamsız olduğu konusunda birbirlerine güvence verdiler.

Ertesi gün Yuki, Nicky, Red Dog ve tüm ADA'lar bir araya gelerek davalarını masaya yatırdılar ve Yuki'nin kapanış konuşmasının yeni yapısını eleştirdiler. Pazar günü de çalıştılar ve hatta bu sabah medyada çıkan haberleri değerlendirmek ve son dakika düşüncelerini birleştirmek için tekrar bir araya geldiler.

Zihin birleşmesi verimli geçmişti ve Yuki ekibin desteğinden memnundu ama yine de huzursuzdu.

Zarar verilmişti. Açılış konuşmasında jüriye Keith Herman'ın bir değil iki kişiyi öldürdüğünü söylemişti. Dava hâlâ Jennifer Herman'ın öldürülmesiyle ilgili olsa da, Yuki Kinsela'nın jüri nezdindeki itibarına zarar verdiğini biliyordu. Ve bu arada, işi bitmeden önce kaburgalarının arasına bir bıçak daha sokabilirdi.

Kinsela'nın listesinde sadece bir tanık vardı. O da savcılığın eski tanıklarından biri olan gizli polis Teğmen Floyd Meserve'yd.

Meserve iyi bir adam ve iyi bir polisti.

Keith Herman, karısını ve çocuğunu öldürmesi için Meserve'yi tutmaya çalışmıştı. Buna şüphe yok. Görüşmeleri Meserve'nin aracında gerçekleşmiş ve videoya kaydedilmişti. Video jüriye gösterilmişti. Keith Herman, Meserve'ye Jennifer ve Lily'nin öldürülmesini istediğini söylemişti.

Şimdi, Yuki Nicky ile savunma masasında oturmuş mahkemenin yeniden toplanmasını beklerken, yardımcısına mırıldandı: "Kinsela Meserve'yi bize karşı nasıl kullanabilir? Nasıl?"

Büyük saatin yelkovanı hareket etti. İcra memuru mahkemenin

oturumdaydı. Yargıç duruşma salonuna girdi ve jüri de salona girdi. Yargıç tokmağı vurdu, bazı genel açıklamalar yaptı ve ardından Kinsela'ya başlamaya hazır olup olmadığını sordu.

Kinsela, "Sayın Yargıç, Teğmen Floyd Meserve'yi çağırıyoruz." dedi.

Meserve mahkeme salonunun ön kapısından içeri girdi. Ucuz bir ekose spor ceket, kolalı bir gömlek ve geniş mavi bir kravat giymişti. Pantolonu parlaktı, ayakkabıları da öyle. At kuyruğu kesilmişti - amatörce bir işti, sanki kendisi yapmıştı.

Kişilere Karşı İşlenen Suçlardan sorumlu teğmen yemin ederken sinirli görünüyordu. Tanık sandalyesindeki yerini aldı ve açık gri takım elbisesi ve sarı kravatıyla zinde ve canlı görünen John Kinsela ona doğru geldi.

Yuki, Kinsela'nın elinde kesinlikle bir şey olduğunu düşünüyordu ama bunun ne tür bir şey olabileceğini anlayamıyordu.

Bölüm 70

JOHN KINSELA, tanığı Teğmen Meserve'yi selamladıktan sonra, "Lynnette Lagrande'ı tanıyor musunuz?" diye sordu.

Meserve sandalyesinde arkasına yaslandı ve "Tanıdık' derken neyi kastettiğinizi anlamıyorum" demeden önce gerçekten şaşkın görünüyordu.

"Şöyle söyleyeyim. Lynnette Lagrande'ı *tanıyor* musunuz?"

"Evet, onu tanıyorum," dedi eski gizli polis.

"Onunla olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?" "Sosyal. Onunla dışarı çıkıyorum. Akşam yemeğı falan."

Yuki ensesinde bir ürperti hissetti. Bu da neydi böyle? "Bu ülkede biz buna çıkmak diyoruz, öyle değil mi?" "Sizin nesliniz buna çıkmak diyor."

"Beni ve jüriyi kırmayın ve buna flört diyelim, tamam mı? Bayan Lagrande ile ne zamandır çıkıyorsunuz?"

"Gerçekten hatırlamıyorum."

"Onu tanıyacak kadar uzun süre mi?"

Kinsela kendi şakasına homurdandı. Salondakilerden biri yüksek perdeden bir kıkırdama sesi çıkardı ve bu ses bir kahkaha dalgasına dönüştü.

Yuki ayağı kalkarak, "Sayın Yargıç, Bay Kinsela'nın mahkemenin ve jürinin zamanını çalmasına mümkün olan en güçlü şekilde karşı çıkıyorum. Bu süreçte Bayan Lagrande'nin itibarını da zedeliyor."

Nussbaum, "Kabul edildi. Bay Kinsela, bu bir cinayet davası. Bunu bir daha yapmayın. Bu son uyarınız."

Yuki koltuğına sertçe oturdu ve az önce Yargıç Nussbaum'un mahkeme salonuna düşen bombayı anlamaya çalıştı.

Doğru mu duymuştu?

Floyd Meserve şu anda polis teşkilatında teğmen olarak görev yapıyordu. Bir yıl önce gizli polislik yapmıştı. Aracına bir video düzeneğı yerleştirmiş ve çocuk istismarı, jüriyi yanıltma ve belki de çok daha kötüsüyle ün salmış bir avukat olan Keith Herman'la röportaj yapmıştı. Herman, Meserve'nin kiralık katil olduğunu düşünerek onu aramıştı. Ve Herman ailesini öldürtmek istediğini söylemişti.

Şimdi bu iyi teğmen mahkemeye Lynnette ile çıktığını söylüyordu.

Lagrande, Keith Herman'ın eski kız arkadaşı.

Lynnette ile nasıl tanışmıştı?

Hem John Kinsela neden Meserve'ye Lynnette'le çıkma konusunu soruyordu ki? Bunun Keith Herman'a karşı açılan davayla ne ilgisi olabilir?

Daha fazlası gelecekti, Yuki bunu

hissedebiliyordu. Büyük bir şey patlamak üzereydi.

Bölüm 71

KINSELA, ellerini arkasında kavuşturmuş halde tanık kürsüsünden ALTI ADIM UZAKTA DURDU.

"Özür dilerim, Sayın Yargıç," dedi. "Davayı hafife almak istememiştim."

Kinsela'nın soluk mavi gözlerindeki gülümsemeden, Yuki ve mahkeme salonundaki diğer herkes Kinsela'nın son derece eğlendiğini anlıyordu.

Yargıç dedi ki, "Kendinize dikkat edin Bay Kinsela. Beni kızdırmayın."

Kinsela tekrar özür diledi ve ardından tanığı sorgulamaya devam etti.

"Teğmen, Keith Herman ile buluştuğunuz sırada Bayan Lagrande ile çıkıyor muydunuz?"

"Keith Herman'ın benden karısını ve çocuğunu öldürmemi istediği zamanı mı kastediyorsun?"

"Eğer gerçekten yaptığı buysa. Ama daha açık konuşayım. Geçen yılın Şubat ayından önce Bayan Lagrande ile çıkıyor muydunuz?"

"Sanırım öyle."

"Lütfen evet ya da hayır diye cevap verin."

"Tanrı aşkına, ben randevu defteri tutmuyorum. Sen beni ne sanıyorsun? On beş yaşında bir kız mı?"

Kinsela dedi ki, "Sayın Yargıç. Lütfen tanığa soruya cevap vermesini söyleyin."

Yargıç tanıkla konuştu. "Teğmen Meserve, ya Bay Kinsela'nın sorularına doğru cevap verirsiniz ya da mahkemeye itaatsizlikten yargılanırsınız. Para cezasına çarptırılır ve hapse atılırsınız. Anladınız mı?"

"Evet, efendim, Sayın

Yargıç." "Devam edin,

Bay Kinsela."

Kinsela bu anın bir iki saniye uzamasına izin verdikten sonra, "Keith Herman'ı size yönlendiren muhbir kimdi, Teğmen?" diye sordu.

"Kaynaklarımı açıklayamam."

Kinsela elini tanık kürsüsüne koydu ve tanığa doğru eğildi. "Size yardımcı olmama izin verin, Komiser. Lynnette Lagrande, Keith Herman'ı Jennifer ve Lily Herman'ın öldürülmesini ayarlamak amacıyla size gönderdi, öyle değil mi? Lynnette Lagrande sizin sözde gizli muhbirinizdi."

"Beşinci maddeye dayanarak cevap vermeyi reddediyorum." "Kendinizi suçlayacağınızdan mı korkuyorsunuz, Komiser? Bunun nedeni Lynnette Lagrande, Keith Herman'ı ailesine suikast düzenlemeye ikna etmek için sizinle komplo mu kurdu? Jennifer ve Lily Herman'ın ölmesini isteyen *Lynnette* olduğu doğru değil mi? Keith Herman'la parası için evlenmek istiyordu ve sonra Keith bir kaza geçirecekti. Ölümcül türden."

"Beşinci maddeyi kabul ediyorum. Beni duymadın mı-"

Kinsela devam etti, Meserve'nin söylediklerinin üzerinden geçti. "Ve sonra, Keith Herman toprağa girdikten ve Lynnette zengin bir dul olduktan sonra, hayatını ve yeni servetini seninle paylaşabilirdi. Böyle olması gerekmiyor muydu? Bu yüzden mi sorularıma cevap vermeyi reddediyorsun?"

Meserve'nin yüzü çiçek açmıştı ama gözlerinin etrafındaki deri beyazlaşmıştı. "Lily'yi öldürmek *Keith'in* fikriydi." diye bağırdı.

"Öyle mi?" Kinsela dedi ki. "Bay Herman'ın kızının öldürülmesini istediğini söylüyorsunuz ama Lily yaşıyor, değil mi? Ve Jennifer Herman kesinlikle öldü."

Bölüm 72

JOHN KINSELA ihtişamlıydı ve bunun tadını çıkarıyordu.

Yuki ayağa fırladı ve "İtiraz ediyorum, Sayın Yargıç" dedi. "Hangi gerekçeyle, Bayan Castellano?"

Hissettiği kadar öfkeli görünmemek için sesini yumuşatmaya özen gösterdi. "Bay Kinsela'nın bu sözde çürütücü tanığı getirmesinin tek bir nedeni var: Onu itibarsızlaştırmak ve jürinin kafasını karıştırmak. *Benim* kafamı karıştırdı. Bu çok saçma. Çılgınca. Tamamen saçmalık."

Yargıç, "Onun tanığı sorgulama hakkı var, sizin de tanığı çapraz sorguya çekme hakkınız var-" dedi.

Meserve, "Eyaletin kanıtını çeviriyorum," diye bağırdı. "Her şeyin arkasında Lynnette Lagrande'ın olduğuna tanıklık edeceğim. Yargıç, yalan yere yemin etmedim. Ben kimseyi öldürmedim. Lynnette Keith'in ölmesini istiyordu, bu doğru ve onunla görüşüyordum ama bu önemli değil çünkü ben yanlış bir şey yapmadım-"

Meserve'nin konuşması mahkeme salonunun arka sıralarından yükselen "Yalancı" kelimesiyle kesildi. Lynnette Lagrande ayağa kalkmış, Meserve'ye bağıırıyordu: "Seni yalancı. Seni piç. Seni zayıf, yalancı katil!"

Sanki biri bir sirk çadırının içinde "Yangın" diye bağırmış gibiydi.

Yuki, Jacobi'nin galerinin arkasında ayağa kalktığını gördü. Koridora doğru ilerledi, sonra hızla Lynnette Lagrande'a doğru yürüdü. Adını söyledi ve Lynnette başını çevirdi, yüzü hâlâ öfkeyle çarpılmıştı.

"Bayan Lagrande, sizi cinayet işlemek için komplo kurma şüphesiyle tutuklayacağız. Sizi de Teğmen Meserve," dedi Jacobi yüksek sesle. "İkinize de bazı sorularımız olacak."

Yargıç sersemlemiş görünüyordu. Gözleri mahkeme salonunda gezinirken her taraftan havai fişekler patlamaya başladı. Salondaki insanlar panik içinde koridora ve çıkışa doğru koşarken, polis de mahkeme salonunun kapısından içeri doluştu.

Kinsela müvekkiliyle birlikte savunma masasında durdu ve bağırdı: "Yargıç Nussbaum, davanın düşürülmesini talep ediyorum. Müvekkilime karşı açılmış bir dava yok. Lily Herman yaşıyor. Keith Herman'ı Jennifer Herman'ın ölümüne bağlayan hiçbir kanıt yoktur. Lynnette Lagrande sorumlu taraftır-"

Lynnette Lagrande vahşi bir kadın olmuştu. Jacobi'ye "Benden uzak dur" diye bağırdı ve tırnaklarıyla ona saldırdı. Jacobi neredeyse

Otuz yaş daha büyük ve yüz kilo daha ağırdı.

Kendisine dokunamaması için elini kızın omzuna koydu, sonra da gür bir sesle, "Şimdi de bir polis memuruna saldırmaktan tutuklusun. Ellerini arkaya koy."

Kinsela hakime bağırdı, "Sayın Yargıç, suçlamaları düşürmenizi ve Bay Herman'ı serbest bırakmanızı şiddetle talep ediyorum-"

Jüri locasının ön sırasında oturan altmış yaşlarında Nina Tancho adında bir kadın jüri üyesi aniden ayağa kalktı ve bağırdı: "Buna daha fazla dayanamayacağım. Hepiniz çıldırmışsınız."

Yargıç tokmağını tekrar indirdi, *bam, bam, bam. "Herkes kıpırdamasın."*

Bir anlık göreceli bir sessizlik oldu ve Yargıç Nussbaum, "Hatalı yargılama ilan ediyorum. Bay Herman, şimdilik hücrenize geri döneceksiniz. Mübaşir, lütfen jüriyi odalarına geri götür. Şerif Calhoun, mahkeme salonunu boşaltın.

"Bay Kinsela, Bayan Castellano, lütfen olduğunuz yerde kalın."

Polisler kelepçeli Lynnette Lagrande'yi çıkışa doğru itti ve çekti. Güzel yüzü tanınmaz haldeydi ve "Ben yanlış bir şey yapmadım. Bu bir iftira. Sizi dava edeceğim Bay Kinsela. Herkesi dava edeceğim. Ben *masumum*."

Floyd Meserve Kinsela'ya seslendi, "Temsil edilmeye ihtiyacım var, Bay Kinsela. Size hemen şimdi ihtiyacım var."

Kinsela dedi ki, "Bana paranız yetmez Bay Meserve. Ama işte size bedava bir tavsiye. Kapa çeneni."

Mahkeme salonunda Lynnette Lagrande'in yanında oturan altın saçlı küçük kız kalabalığın arasından fırlayarak babasına koştu. Onu belinden kavrayıp "Baba, hadi eve gidelim" diye haykırdı.

Nicky Gaines küçük kızın yanına gitti ve onu Keith Herman'dan uzaklaştırdı. "Lily, yakında babanı tekrar göreceksin. Sadece birkaç gün daha büyükannenin yanında kalman gerekiyor."

Yuki olduğu yerde durdu ve gözlerini içine dikti. Az önce ne olmuştu?

Güzel ve ilkel bir öğretmen olan Lynnette Lagrande'in avuç içlerinde kıllar mı çıkmıştı? İyi polis Floyd Meserve, aslında Lynnette Lagrande'ı sevdiği için Jennifer Herman'ı öldüren basit düşünceli bir pislik miydi? Çocuğu kim ve neden kaçırmıştı? Ve Keith Herman'ın tüm bunlarla ne ilgisi vardı?

Yuki'nin kesin olarak bildiği tek şey, yargıç hatalı yargılama kararı vermemiş olsaydı Keith Herman'ın paçayı kurtarmış olacağıydı. Çünkü bu büyüklükte bir makul şüphe San Francisco'da son elli yıldır görülmemişti.

Bölüm 73

RICH CONKLIN erkekler tuvaletinde tıraş olurken, takım asistanı Brenda kapıyı iterek açtı ve yüzünü içeri uzattı.

"Hey. Kapıyı çalabilir misin?" Conklin söyledi. Gömleğinin yakasından kâğıt havlu çıkarıp yüzünü kuruladı.

"Buyurun," dedi Brenda. Açık kapıya vurdu. Conklin güldü.

"Ne oldu, Brenda? Neye ihtiyacın var?" "Akvaryumda bir silahlı saldırı oldu."

"Körfez Akvaryumu'nu kastetmiyorsun değil mi?" "İşte o."

"*Kahretsin,*" dedi Richie. "Brady'ye bundan bahset."

"Beni arayan oydu, seni bulmamı ve oraya gitmeni söylememi istedi."

"Morales içeride mi?"

"Daha sonra gelecek. Çavuş Boxer bugün izinli. Gündüz vardiyası gelene kadar her şey sana ve yaklaşık yüz üniformalı polise bağlı."

Conklin masasına gitti, silahını aldı ve ceketini giydi. Sonra koşarak aşağı indi ve adli tabibin ofisinin önündeki otoparktan plakasız bir arabayı kontrol etti.

Embarcadero'daki sabah yoğunluğunun içinden kuzeye doğru sürdü. Siren açık ve şerit boş olsa bile Wharf'a gitmek yirmi dakika sürüyordu. Ki o da yoktu.

Conklin trafikte ilerlerken Profesör Judd'ı düşündü, dün sabah pijamalarının üzerine kaşmir bir palto giyerek nasıl geldiğini, ekip odasına nasıl zorbalıkla girdiğini ve sonra Conklin'den rüyasını dinlemesini istediğini.

Conklin demişti ki, "Duyalım bakalım Profesör. Biri vuruldu mu? Yoksa biri vurulmak üzere mi demeliydim?"

Judd hikayeyi uzatmış, ışık yayından, su tutulmasından, hareket eden geçitten ve rüya gördüğünün yavaş yavaş farkına varmasından bahsetmişti, ta ki Conklin "Sadede *gelecek misin?*" diye bağırana kadar.

Judd, "Silahlı saldırı oldu," demişti.

"Kim vuruldu?" Conklin sordu.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun? Nasıl yani? Sen orada değil miydin?"

"Bir kişinin yere düştüğünü görmedim ve ateş edeni de görmedim."

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Bir rüya gördün. Aslında vücudunu terk ettin, akvaryumda cisimlendin ve orada bir silah sesi duydun."

"Bu doğru."

Küçük profesör Conklin'in kendisiyle tartışmasına meydan okurcasına çenesini uzatmıştı.

Çenesinde ve ince çizgili pijamasının yakasında kırıntılar vardı.

Conklin, "Kimse silahlı saldırı ihbarında bulunmadı. Yani rüyanızda bir kurban görmediniz ve gerçek hayatta da bir kurban yok. Bu konuda bir şey yapamam, Profesör."

Judd, "Sanırım kendi kendimin dedektifi olmam gerekecek," demişti. Sanki silah taşıyormuş gibi kalçasını sıvazladı. "Taşıma ruhsatım var."

Conklin, "Geldiğiniz için teşekkürler Profesör," dedi.

Şimdi de akvaryumda bir silahlı saldırı olmuştu. Profesörün rüyası yine gerçekleşmiş bir kehanet miydi? Yoksa profesör gidip birini mi vurmuştu?

Conklin, Müfettiş Paul Chi'yi aradı.

"Chi, ben Conklin. Bana bir iyilik yap. Sen ve Cappy gidip Profesör Judd'ı alın ve salona getirin. Sadece sorgulamak için tutun. Ona hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece onu çivileyin. Birkaç saat içinde döneceğim."

Bölüm 74

CONKLIN arabasını komuta merkezine yanaştırdı - üç siyah-beyazlı ve bir grup polis Pier 39'un girişini kapatan barikatların önünde duruyordu. Conklin pencereden dışarı eğildi, tutanağı imzaladı ve çavuşa ne olduğunu sordu.

Çavuş ona, "Bir kurban, başından vurulmuş. İçerisi berbat durumda. Çizmelerini giy."

Conklin arabayı dümdüz sürerek, sivri çatılı, tenteli, bayraklı ve duvarında büyük mavi bir köpekbalığı kesiti olan pejmürde görünümlü beyaz bir bina olan Körfez Akvaryumu'nun önündeki sapağa geldi.

Aracını park ettikten sonra Brenda'yı arayarak olay yerine vardığını söyledi. Bir süre direksiyonda oturdu ve akvaryumun içinde her ne olduysa bunun kendi hatası olduğunu düşündü. O budala profesöre daha fazla dikkat etmeliydi. Akvaryuma bir ekip göndermek yerine, ki bunu yapabilirdi, Profesör Judd'a yapabileceği hiçbir şey olmadığını söylemişti.

Şimdi biri ölmüştü ve Conklin vurma olayını profesörün gerçekleştirdiğinden ve bir mazereti olduğundan yüzde 99 emindi. Sadece bir mazeret değil, kaya gibi sağlam, hava geçirmez, tartışılmaz bir mazeret.

Conklin torpido gözünü karıştırdı ve paketlenmiş bir brownie'nin yarısını buldu. Onu mideye indirdikten sonra arabadan indi ve akvaryum binasının dışındaki merdivenlere yöneldi. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak tırmandı.

İkinci kattaki binaya girdi, kapıdaki polise rozetini taktı ve parlak, dönen balıklarla dolu silindirik bir tank da dahil olmak üzere bazı sergilerin yanından sola döndü. Asansörü başka bir polis koruyordu.

"Yangın merdivenlerini kullanmalısınız, Müfettiş. Asansör çalışmıyor." Tanrım.

Conklin yangın merdivenlerinden aşağı indi, yangın kapısını açtı ve sekiz inçlik soğuk deniz suyuna adım attı. 725 galonluk ışıklı ay jölelerinin yanından geçtikten sonra loş koridor boyunca ilerledi ve işaretleri takip ederek körfezin altına tünel açılmış olan üç yüz ayak uzunluğundaki yürüyen yola ulaştı.

Conklin artık hareket etmeyen yürüyüş yolunun başında durdu ve yönünü bulmaya çalıştı. Akvaryum başımızın üzerinde yükseliyordu. Köpekbalıkları ve diğer

Büyük balıklar, hamsi sürüleri ve derinlerden gelen çeşitli sümüksü yaratıklar üzerinde ve çevresinde yüzüyordu. Gözler için surround ses gibiydi ve hiç de rahat değildi.

Tünelin yarısına gelindiğinde, duvarın yaklaşık altı metre yukarısındaki bir delikten yürüyüş yoluna bir su akıntısı döküldü. En iyi ihtimalle, spreycanıtı yok ediyordu. En kötüsü de tüm sergi, gövdesi delinmiş bir denizaltıya dönüşme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

Suyun etkisiyle aniden midesi bulanana Conklin korkuluklara tutundu. Suç mahalline kusmak istemiyordu. Kendini dengeledi, derin nefesler aldı, sonra itti ve CSIU ekibinin olay yerini incelediği yere doğru sürüklendi.

Kurbanın cesedi yürüyüş yolunda yüzüstü yatıyordu ve yükselen su neredeyse başının arkasındaki deliği kapatacak noktaya gelmişti.

CSIU'nun uzun süre başkanlığını yapmış olan Charlie Clapper cesedin üzerine eğilmiş, eldivenli eliyle bir cep kapağını kaldırıyordu.

Conklin dedi ki, "Hey, Charlie. Buradaki hikaye nedir?"

"Rich, elli yaşlarında beyaz bir erkek var, gördüğün gibi kafasının arkasından vurulmuş. Bekle, cüzdanı bende. Crystal, şuna bir ışık tutabilir misin?"

Yüksek lastik çizmeli genç bir teknisyen yanlarına geldi ve ışığını ölen adamın ehliyetine tuttu.

Clapper dedi ki, "İşte başlıyoruz. Kurbanımız aslında beyaz bir erkek, elli iki yaşında, 1.80 boyunda, kırk kilo ağırlığında, ela gözlü. Adı Bay Perry Judd. Bilgin olsun, Bay Judd kendisine neyin çarptığını asla bilemedi."

"Kahretsin," dedi Conklin. "Bu adam Perry Judd mı? Emin misin?"

"Sadece Perry Judd'ın ehliyetini tuttuğumdan eminim." "Yüzünü görebilmem için başını çevirebilir misin?" Conklin sordu.

"Adli tabip gelene kadar olmaz," dedi Clapper. "Bunu biliyorsun Richie. O zamana kadar sakın olmalıyız."

Bölüm 75

JOE VE BEN geceyi rahat döşenmiş bir hastane odasında Julie'yi kucağımıza alarak, biberonla besleyerek ve ona iyi, güçlü bir bebek olduğunu ve onu çok sevdiğimizi söyleyerek geçirdik.

Party Girl ile birlikte olmadığımız zamanlarda, bekleme odasındaki sandalyelere yığılır, akustik fayanslardaki delikleri sayar ve bazen birkaç kırık z'yi yakalardık.

Gece ne kadar uzun olduysa, sabah 8:00 ile 9:00 arasındaki saatler de o kadar uzun olmuştu. Julie'nin hematoloğu Dr. Erwin Dwy'nin bizi görmesini beklerken otomattan kahve içtik. Ve sonunda bekleme odasına geldi ve bizi ofisine geri götürdü.

Dr. Dwy 1.80 boyunda, şakaklarına ak düşmüş, uzun, gülümseyen bir yüze ve hüzünlü gözlere sahipti. Bize masasında sandalye uzattı ve biz de karşısına oturup hasta çocukların ailelerinden gelen telefonlara cevap vermesini izledik. Telefon görüşmeleri arasında özür diliyor, sonra başka bir telefon görüşmesi yapıyor ve en sonunda bize dikkatini veriyordu.

Dr. Dwy ellerini masasının üzerinde kavuşturarak, "Size karşı dürüst olacağım," dedi. "Harika haberlerim yok."

Zaten dehşet içindeydim; Dr. Gordon'u son gördüğümüzden beri bu durumdaydım ve Julie'nin hastanede agresif bir tetkik yaptırması gerektiğini söylemişti. Ama şimdi, Dr. Dwy'nin gözlerine bakarken, dehşette yeni bir zirveye ulaştım. Kaskatı kesildim. Joe'nun elini sıkıca kavradım ve Julie'yi doğurduğum gece, elektrik fırtınasının etrafımda çığırdağı bir karanlığın içinde gözümün önüne geldi. Yaralı bir dağ aslanı gibi çığlık attığımı hatırladım. Şimdi böyle çığlık at.

Harika haberlerim yok.

Joe, "Bize bildiklerinizi anlatın, Dr. Dwy." dedi.

"Elbette," dedi. "Tabii ki. Julie'ye kitaptaki tüm testleri verdik.

-Kan testleri, CAT taramaları, hatta kemik iliği biyopsisi bile yaptık. Çok iyi karşıladı.

"Ama her şey buna bağlı," dedi üzgün gözlü adam. "Julie'nin beyaz kan hücreleri anormal derecede büyük."

Ağzımdan kaçırdım, "Enfeksiyonu var. Dr. Gordon enfeksiyonu olduğunu söyledi." "Kötü huylu lenfoma olduğuna inanıyoruz. Lösemi evresinde."

Her şey bembeyaz oldu.

Kan başımı terk etti ve Dr. Dwy'nin yüzüne bakıyor olmama rağmen hiçbir şey görmedim. Bir vızıltı duydum, sonra biri adımı seslendi. Yerdeydim, sandalyem yanıma devrilmişti. Sallandım ve biri ağzımın hemen yanına bir çöp torbası koydu. Tekrar kustum, sonra göğsümde soğuk bir şey vardı.

Bluzum açıldı. Dr. Dwy göğsüme bir stetoskop dayamış kalbimi dinliyordu. "Ben iyiyim" diyerek onu ittim. "Ben iyiyim."

Doğrulamaya çalıştım ama doğrulduğumda her şey tekrar solmaya başladı. Doktor yerde kalmamı söyledi ve ben de bunu denedim ama bir iki dakika sonra Joe'dan kalkmama yardım etmesini istedim.

Ayağa kalktığımda Dr. Dwy sandalyemi düzeltti ve ben de gömleğimin düğmelerini ilikledim.

Dr. Dwy, "Kan basıncınız çok düşük. Daha önce hiç bayıldınız mı?"

"Hayır. Çünkü ilk kez biri bana kızımın kanser olduğunu söylüyor."

Joe kolunu bana doladı. Yüzümden yaşlar süzülüyordu ama hıçkırmıyordum. Şimdiki zamandaydım ve can kulağıyla dinliyordum. Julie için kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bölüm 76

Dr. Dwy'ye tekrar bayılmayacağıma dair güvence verdikten sonra, bana ve Joe'ya İngilizce gibi görünen ama kesinlikle benim bildiğim İngilizce olmayan bir dilde Julie'nin tıbbi durumunu anlattı. Bize ne söylediğini anlayamadım; sadece Julie'nin durumunun vahim olduğunu kavrayabildim.

Doktora dedim ki, "Lütfen. Bize basit terimlerle anlatın."

"Şu anda gerçekten anlamamız gereken tek şey akut lösemilerin oldukça hızlı ilerlediğidir. İstatistik vermeyi sevmem ama bu vakada Julie'nin yaşama şansının yüzde elli olduğunu söylemek zorundayım. Şu anda yüzde elli.

"Kemoterapi öneriyorum, ne kadar erken olursa o kadar iyi. Ben olsam kemoterapiye bugün başlardım."

"Hayır," diye bağırarak istedim ama bir elimle sandalyenin kolunu sıktım, diğer elimle de Joe'nun elini sıktım.

Düşüncelerim, çok yeni doğmuş, çok sevdiğim minik, çaresiz çocuğuma gitti. Sadece birkaç haftadır bizimle birlikteydi ama ben onun hayatının ufka kadar uzanacağını hayal etmişim. Julie için tüm ebeveynlerin çocukları için istediklerini istiyordum; uzun ve mutlu bir yaşamı olsun istiyordum.

Joe'nun "Doktor, kemoterapinin yan etkileri nelerdir?" sorusunu duydum.

Dwy, "Beklediğiniz gibi. Kendini hasta hissedecek. Saçları dökülecek. Bazı uzun vadeli etkileri olabilir. Kısır olabilir. Ve tabii ki kemoterapi, kanseri başarıyla yeneceğinin garantisi değil. Bu zor bir karar ama ben sizin durumunuzda olsam ne yapacağımı biliyorum."

Joe, "Karım ve benim bunu konuşmak için biraz zamana ihtiyacımız var," dedi.

"Elbette," dedi Dr. Dwy. "Acele etmeyin. Ama kemoterapiye devam edeceksek Julie için bazı şeyleri organize etmem gerektiğini unutmayın."

Dr. Dwy ayağa kalktı, başını kapı çerçevesinin altına eğdi ve odadan çıktı. Doktorun gölgesinden kurtulduğumuzda ofisi dayanılmaz derecede aydınlıktı. Tepedeki floresan şerit parlıyordu, ışığın sarı ahşap ve beyaz boya üzerindeki yansımaları da öyle. Pencere duvarı kendimi şeffaf hissetmeme neden oldu ve karanlıkta olmak istedim.

Bebeğimi alıp kaçmak, bir tavşan deliğinde kaybolmak ya da bir mağaranın arkasında saklanmak istedim. Julie'yi vücuduma geri koymak istedim, böylece

Onu koruyacaktım, böylece başına kötü bir şey gelmeyecekti. Dr. Dwy'nin ona verdiği yıkıcı yarı yarıya ihtimali nasıl değiştirebilirdim?

Joe bitkin ve ciddi görünüyordu. "Lindsay, kendini iyi hissediyor musun, fiziksel olarak?" dedi.

"Evet."

"Ne yapmak istiyorsun?" diye sordu bana.

"Başka seçeneğimiz yok. Onu kimyasallarla vurmalarına izin vermek zorundayız. Hastalandığında da onun için güçlü olmalıyız. Ben annemle kemoterapi gördüm-"

"Bunun doğru yol olduğundan pek emin değilim." *"Ne? Emin değil misin?"*

Joe'nun söyledikleri karşısında hâlâ şaşkınlık içinde kekeliyordum ki bir hemşire kapıyı açtı ve bize, "Burada kucağıma alınmak isteyen küçük bir kız var" dedi.

Joe ve ben ikimiz de kollarımızı açtık.

Hemşire gülümseyerek, "Siz ikiniz yazı tura atın," dedi.

Joe ayağa kalktı, Julie'yi hemşireden aldı, ona teşekkür etti ve bebeğimizi bana verdi.

Aman Tanrım. Onun kokusuyla, tatlı yüzünü gördüğümde neredeyse tekrar bayılacaktım.

Julie ölemezdi. O sadece ölemezdi.

Bölüm 77

JULIE'ye sarıldım ve onu anne sevgimle ezmemeye çalıştım. Telaşlandı, ben de onu mırıldandım, kucakladım, koyu buklelerini yüzünden geriye doğru ittim. Teni sıcaktı ama aşırı ısınmamıştı. O güzel koyu gözlerini açtı ve bana baktı.

Dört haftalık bir bebek ne kadarını hissedebilir bilmiyorum ama ne kadar korktuğumu bilmesini istemedim. Ne kadar korktuğumuzu.

Dedim ki, "Selam tatlım. Kızım nasıl?" "İkinci bir görüş istiyorum," dedi Joe. "Ne demek istiyorsun Joe? Kemoterapiyi yapmayalım mı?"

"Onu başka birinin görmesini, testleri tekrar yapmasını ve aynı sonuçları alıp almayacağımızı görmesini istiyorum."

"Ama bu değerli zamanımızı boşa harcayabilir. Belki de bu zaman kaybı olasılıkları onun aleyhine fifty-fifty'den sixty-forty'ye çevirir. Dr. Dwy'yi *seviyorum*. Bu hastaneyi seviyorum."

Joe, "Onu tutabilir miyim?" dedi.

Bebeği kocama verdim ve onu sevdiği şekilde omzuna yasladı. Onunla birlikte küçük odada dolaştı, sırtını ovdu. Gözlerini kapattı ve derin bir uykuya dalana kadar ritmik bir şekilde nefes almaya başladı.

Annemin kanserini, ne kadar inatçı bir kaltak olduğunu ve kemoterapiye, radyasyona, ameliyata ve annemin güçlü yaşama arzusuna rağmen nasıl öldüğünü düşündüm.

Zihnimde Dr. Dwy'nin "Bu akut lösemiler çok hızlı ilerliyor" dediğini duydum.

"Onu Saint Francis'e götürmek istiyorum," dedi Joe. "Çok araştırma yaptım. Orada çok saygın bir hem-onk var." "Ne dedin sen?"

"Hematolog-onkolog. Julie'yi Mark Sebetic'e götürmek istiyorum. Kendisi meşgul. Ünlü biri. Ekibi tarafından iyi korunuyor. Hangi kapıyı çalmam gerekiyorsa çalacağım. Cevap olarak 'hayır'ı kabul etmeyeceğim. Gerekirse ofisinin önünde uyuyacağım."

Kalbimin tam ortasından vurulmuştum. Julie'nin kemoterapinin hastalık ve rahatsızlıklarını yaşamasını istemiyordum ama aynı zamanda hayatını kurtarabilecek tedaviyi de geciktirmek istemiyordum.

Kocam benden daha yaşı, bir düzineden fazla çocuğun amcası oldu ve tüm profesyonel hayatı boyunca başkaları için ölüm kalım kararları verdi. Ama Julie'yi eşit derecede seviyorduk. Bebeğimiz için en iyi tedavi yöntemi konusunda hemfikir olmalıydık.

Onun için en iyisinin ne olduğuna birlikte karar vermeliydik.

Bölüm 78

CONKLIN, ölü adamın kısmen suya batmış cesedine doğru döndü ve Claire Washburn'ün sulu karanlıkta kendisine doğru geldiğini gördü. Olay yeri kiti elindeydi ve üç teknisyen onu takip ediyordu.

"Hey, kovboy," diye seslendi. "Ortağın nerede?"

Conklin, "Beni yakaladın. Bugünlerde önce anne oldu. Sürekli sesli mesajını alıyorum. Ne oldu Claire? Arka kapıdan sıvıştın ve Dr. Morse kayıp olduğunu bilmiyor mu?"

"Otoyolda on arabalık bir kaza yapmasaydık, benim yerime o burada olacaktı. Hey, Charlie," dedi. "Nasıl gidiyor?"

"Bu işin en sevdiğim yanı her zaman farklı olması. Şuna bir bakın." Charlie Clapper duvardaki deliği işaret etti, yerden altı metre yükseklikteydi, içinden sanki bir yangın hortumuymuş gibi su akıyordu. "Kurbana ya da ateş edene değil de tünele akan altı yüz milyon galon suya dikkat çekmek için ateş edilmiş ya da kasıtlı yapılmış olabilir" dedi.

Claire dereye bakarak, "Umarım biri parmağını bentin içine sokar," dedi. "Bu arada benim de DB'ye bir göz atmam gerekiyor."

Conklin, cesedin ve yaranın fotoğrafını çekerken Claire'in yanında durdu. "Sanırım bu adamı tanıyorum." dedi.

"Tanıyor musun? Bana ondan bahset," dedi.

"Bu İngilizce profesörü birkaç hafta önce bizi görmeye geldi. Bu rüyaları gördüğünü söyledi."

Claire cesedin etrafında dolaşarak başındaki yaraya başka bir açıdan baktı. "Ne demek 'rüyalar'? Faye Farmer dondurucumdan çıkarıldığından beri pek bir şey hatırlamıyorum."

"Bu profesör rüyasında insanların öldürüldüğünü görüyordu. İlk seferinde, yerel bakkalından alışveriş yapmayı seven bir kadındı. Onu tırnak cilasına kadar tarif etmiş. Bang, kadın dondurma reyonunda vurulmuş. Tam da rüyasında gördüğü gibi."

"Yani bu profesörün ölü insanları gördüğünü mü söylüyorsunuz? Ama onları hayattayken görüyor?"

"Onun gibi bir şey. Süpermarketin vurulmasından birkaç gün sonra profesör tekrar gelir. Bu sefer rüyasında, bir kadın tramvay sürücüsünün F

izgi alnından bir tane aldı. Onu sarı saçlı olarak tarif etti. Hatta arabanın içindeki reklamları bile tarif etti."

Claire, "Richie, eğer bu adamı teşhis etmek için bekliyorsan, içini rahatlatmama izin ver. Cesedi bu bataklıkta evirmeyeceğim. Lyle, Henry'yi ara, sedyeyi getirmesi için acele etmesini söyle."

"Sadece yüzünü çevir," dedi Conklin. "Bu adamın profesör olup olmadığını görmeliyim."

"Daha sonra şansın olacak. Bu cesedi kitabına göre inceleyeceğim ve bu da ofise dönmek anlamına geliyor."

"Ben de seninle geleceğim."

"Madem yle. Yani sarı saçlı tramvay şoförü profesörün hayal ettiği gibi öldürüldü m?"

"Garip olan da bu. Kurban bir tramvay şoförüydü. Tam gözlerinin ortasından vurulmuştu ama sarışın değildi. Siyah bir kadındı, siyah saçları vardı."

"Yani yanlış anlamış ama aynı zamanda o kadar da yanlış değil," dedi Claire.

"Doğru," dedi Conklin. "Sonra dn başka bir rüyayla geldi;

Bu sefer rüyası tam burada gerçekleşiyor. Yürüyüş yolunda ilerliyor, sonra bir silah sesi duyuyor. Ama bana kimsenin vurulduğunu görmediğini söylüyor. Ben de "Bu bir cinayet davası değil." dedim. Ve eğer ona yardım etmeyeceksem, akvaryuma geleceğini ve tetiği çekmeden önce ateş edeni kalabalıktan seçip seemeyeceğini göreceğini söyledi."

"Belki de tetikçiyi görmüştür, ha? Ve bu yüzden vuruldu."

"Arkadan mı?"

"Belki de katil *onu* tanımıştır."

Clapper suyun içinden, yüksek bir merdivendeki adamların yanından ve tankın içindeki dalgıçların altından geçerek camdaki deliğe neopren parçasına benzeyen bir şey bastırdı.

Charlie eldivenli parmak uçlarıyla bir silahın kabzasını tuttu.

Dedi ki, "Müfettiş, şuna bakın. Bunu yürüyüş yolunun en sonunda bulduk. Sırlıklam olmuş ama hala ateşlenmiş kokusunu alabiliyorum. Bu bizim cinayet silahımız olacak."

"Mkemmел," dedi Richie. "İyi iş çıkardın."

"Tabii," dedi Clapper göz kırparak, "rüya grmyorsam."

Bölüm 79

CONKLIN, adli tabip bürosunun resepsiyonunda telefonlara bakan Sheila ile konuştu.

"Cinayet masasından Mackie Morales'i bekliyorum. Buraya geldiğinde onu içeri gönderebilirsiniz."

"Dr. Washburn tamam derse."

"Zaten söyledi."

Ve sonra Morales cam kapıda belirdi. Conklin,

"Ve işte burada," dedi.

Dar kot pantolonu, erkek gömleği ve deve tüyü ceketıyla harika görünen Morales'e kapıyı açtı. Koyu renk saçları gevşek ve kabarıktı. Çok taze ve davetkâr bir görünümü vardı. İskoçya ve Meksika'dan gelmiş tam bir Amerikan kızı. Güzel de kokuyordu.

"Kurbanın Profesör Judd olduğu ortaya çıktı mı?" Morales Conklin'e sordu. Conklin'in göğüs dekoltesini görebileceği kadar yakın durdu.

"Bu o," dedi Conklin. "Eğer bu psişik şeylere inanıyorsanız, Perry Judd kendi ölümünü rüyasında görmüş demektir. Rüyasında tetikçiyi görmedi, çünkü arkadan vurulmuştu."

Morales, "Öngörü konusunda kararsızım," dedi. "Ama Profesör Judd'ın buna inandığına inanıyorum."

Conklin, "Başka fikirlere de açığım," dedi.

Morales için otopsi odasının kapısını tuttu, sonra da onu takip etti.

Oraya vardıklarında Claire, Perry Judd'ın karaciğerini tartıyordu.

Conklin bir kez daha suçluluğun soğuk şokunu hissetti. Bir gün önce Perry Judd'la birlikte üst kattaki 2 numaralı sorgu odasında oturuyordu. Şimdi küçük adamın göğsü bir kitap gibi açıktı ve bağırsakları paslanmaz çelik bir kâsenin kenarıyla örtüyordu.

Morales, "Dr. Washburn, o kurşunu sizin için laboratuvara götüreceğim. Biraz zaman kazanın."

"Şuradaki masanın üzerinde duran zarfın içinde," dedi Claire. "Yardıminız için teşekkürler."

"Memnuniyetle," dedi Morales. "Sonra görüşürüz, Rich."

Morales, Claire'in Perry Judd'ın kafatasından çıkardığı yarı keskin mermiyle oradan ayrıldı. Claire Conklin'e şöyle demiş: "Ateş eden kişi üç ila beş metre ötede duruyordu."

Ateş ettiğinde kurbanın bir metre arkasındaydı. Yaranın etrafında herhangi bir iz yoktu."

"Ölüm nedeninin başının arkasından aldığı kurşun yarası olduğunu doğrulayabilir misiniz?"

"Evet, bunu koşulsuz olarak söyleyebilirim," dedi Claire. "Yaklaşık altı saat sonra buradaki işim bitene kadar kayıt dışı kalacak."

Conklin Claire'e başıyla onay verdikten sonra üst kattaki ekip odasına çıktı. Charlie Clapper onu cep telefonundan aradığında notlarını dava dosyasına aktarıyordu.

Clapper, "İşte size kulaklarınızı ayağa kaldıracak bir şey," dedi. "Silahtan çıkan mermi Claire'in Perry Judd'ın kafasından çıkardığı mermiyle eşleşiyor, yani cinayet silahı kesinlikle elimizde. Ve henüz işim bitmedi."

"Devam et," dedi Conklin. Brady bir anda ortaya çıkmış, yıpranmış ve sabırsız bir ifadeyle onun başında dikiliyordu.

Clapper, "Cinayet silahı kurbanın üzerine kayıtlı," dedi. "Ne? Bundan emin misin?"

"Evet, eminim. Yüzde yüz eminim." "Parmak izi var mı? Lütfen evet deyin."

"Temizlendi."

"Tamam, teşekkürler."

Conklin aramayı sonlandırdı ve teğmene, "Perry Judd kendi silahıyla vurularak öldürüldü. Ve hayır, kendini kafasının arkasından vurmamış. Katil üç beş adım arkasındaydı. Ama yine de mantıklı değil. Profesör farkında olmadan kendi ölümünü hayal ediyor. Ve sonra biri onu kendi silahıyla vuruyor."

"Bundan ne anlıyorsun patron?" Conklin söyledi. "Çünkü bana çok saçma geliyor."

"Bu akvaryumdan yeni geldi," dedi Brady, Conklin'in masasına iki disk bırakarak. "Hadi videoya gidelim."

Bölüm 80

CONKLIN bilgisayarının başına oturmuş, akvaryumdaki güvenlik kamerası görüntülerini inceliyordu.

Profesörün vurulduğu anı arıyordu ama pek bir şey göremiyordu. Güvenlik kamerası eskiydi ve odak noktası belirsizdi. Akvaryumun karanlık alanları, videoda sıcak noktalar oluşturan ve ışıksız alanların daha da karanlık görünmesine neden olan pin ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

Conklin görüntüyü gözden geçirdi, ileri ve geri sararak profesörü aradı. Sonra onu gördü.

Profesör Judd yürüyüş yolundaydı, ringa kemiğinden bir ceket ve haki pantolon giymişti - Conklin'in DB'de gördüğü kıyafetin aynısı. Judd her yöne bakıyor, muhtemelen bir tetikçiyi ya da rüyasında gördüğü birini arıyordu. Silahının orada olduğundan emin olmak istercesine bel kemerinin arkasındaki çıkıntıya dokundu. Her yönden, Rich'e yapmayı planladığını söylediği şeyi yapıyordu.

Bir an tek başına yürürken, bir an sonra kendisinden daha hızlı yürüyen bir grup insan tarafından gölgede bırakıldı ve ona doğru yaklaşmaya başladılar. Grup onu çevrelediğinde Judd aniden sarsıldı, kaskatı kesildi ve yürüyüş yoluna yüzüstü düştü.

Kalabalıktan bazı insanlar yere düşen cesedi görmek için durdu, ancak birkaç saniye içinde yürüyüş yolu yaşayan insanlardan boşaldı.

Conklin videoyu yedekledi, vurulma anına yaklaştı, dolgu ışığı ekledi. Sonra Perry Judd düştüğünde etrafında olan insanları inceledi.

Görgü tanıklarının bulanık fotoğraflarının çıktısını aldı: yaşlı bir adam ve torunu olabilecek genç bir oğlan, üç genç kız, ellerini ağızlarına götürmüş, muhtemelen çığlık atıyorlardı. Ve diğerlerinin arkasında yürüyen kot pantolonlu, lacivert rüzgarlıklı ve beyzbol şapkalı zayıf bir adam vardı.

Conklin videoyu otuz saniye daha geri sararak profesörün görüş alanına girdiği, ellerini pantolonunun ceplerine soktuğu ve yürüyüş yolunda ilerlerken başını bir o yana bir bu yana çevirdiği noktaya getirdi. Sonra profesörden daha hızlı hareket eden turist grubu onun etrafını sardı ve Rich şapkalı adamın da gruba katıldığını gördü.

Conklin videoyu durdurdu ve her seferinde bir kare ilerlemesine izin verdi. O

şapkalı adamın profesöre çarpmasını ve elini profesörün balıksırtı ceketinin arkasına sokmasını izledi. Bu, daldırma adı verilen klasik bir yankesici manevrasıydı. Sonra şapkalı adam elini kaldırdı ve Judd'ın pantolonunun arkasından çıkardığı silahı doğrulttu.

Conklin, şapkalı adam Profesör Judd'a ateş ederken işaret fişeğini gördü.

Profesör sarsıldı, düştü. Sonra şapkalı adam namluyu kaldırdı ve tekrar ateş etti. Bu sefer kurşun pleksiglas duvara saplandı.

Bu açıkça bir şaşırtmacaydı.

Su fışkırdı. İnsanlar cesede baktı, arkalarını döndüler ve yürüyüş yoluna doğru koştular.

Conklin ileri düğmesine bastı ve kasketli adamın sarsıntılı görüntüsünü izledi. Saldırgan kafasını kaldırıp kameraya hiç bakmadı. İki el ateş ettikten sonra yürüyüş yolunun sonundaki gölgelerin arasında kayboldu. Muhtemelen silahını silip oraya atmıştı ama bu bir varsayımdı. Conklin şapkalı adamın katil olduğundan emin olsa da adamın yüzünü görmemişti.

Conklin DVD çekmecesinden diski çıkardı ve akvaryumun girişindeki bir kamera tarafından çekilmiş olan ikinci diski yerleştirdi.

Bu kez kimi aradığını biliyordu.

Conklin videoyu tarayıp şapkalı adamın görüntülerini bulana kadar bir saat daha geçti, adam tanıdık gelmeye başlamıştı. Adamın güvenlik görevlisinin yanından geçip biletini uzatmasını ve serginin girişi olan karanlık deliğe girmesini izledi.

Tetikçi bir profesyoneldi. Yüzünü her zaman gizlemişti. Conklin'in bilinen suçlularinkiyile karşılaştırılabilir bir görüntüsü yoktu.

Böylece sorular kaldı. Kasketli adam kimdi? Profesörün pantolonunun arkasında bir silah taşıdığını nereden biliyordu? Neden profesörü hedef almıştı? Ve profesörün rüyasında gördüğü iki kadını öldürmüş müydü? Eğer öyleyse, *bu* nasıl olmuştu?

Katil profesörün *rüyalarına* nasıl girmişti?

Tüm bu rüya ve infaz örüntüsünde çılgınca bir yanlışlık vardı. Bu bir bulmacaydı ve Conklin ekrandaki görüntülerden daha fazlası olduğunu hissediyordu.

Neyi kaçıırıyordu?

Conklin dinlenme odasında bir fincan kahve yaptı. Sonra masasına geri döndü ve videoyu tekrar izledi.

Bölüm 81

FBI ÜBERAGENT RON PARKER, Randolph Fish'le birlikte hapishanenin derinliklerindeki küçük bir çimento bloklı odada oturuyordu. İki kamera onlara odaklanmıştı; biri tek yönlü camın arkasından bakıyordu, diğeri ise tavanın bir köşesine yerleştirilmişti.

Fish, masanın ortasındaki bir delikten zemindeki bir halkaya uzanan bir zincirle ellerinden ve ayaklarından zincirlenmişti. O kadar solgundu ki neredeyse derisinin altı görünüyordu. Çenesinde el büyüklüğünde yeni bir morluk vardı ve Parker vücudunun her yerindeki daha büyük morluk ve sıyrıkların fotoğraflarını görmüştü.

Bir gün önce, iki gardiyan Fish'e avluya kadar eşlik ederken, diğeri iki mahkûm arasındaki bir tartışmaya karışmışlar ve bir an için gözlerini Fish'ten ayırmışlardı.

Tartışma başka bir mahkûma Fish'i hüccresinin parmaklıklarına doğru çekme şansı veren bir oyalamaydı. Fish dizlerinin üzerine çökene kadar kolunu büktü. Sonra ikinci bir mahkûm Fish'in pantolonunu indirdi, bacaklarını ayırdı ve testereyle kesilmiş bir süpürge sapıyla ona vurdu.

Saldırı çabucak sona ermişti ama Fish'in kafasını tamamen değiştirmişti. Güneş görmeyen bir yere bir dizi dikiş atılmasını içeren acil tıbbi tedaviden sonra Fish, kendisini görmek için Los Angeles'tan gelen Ron Parker'ı istemişti.

Parker şimdi, en az beş ama muhtemelen iki kat daha fazla genç kadının katili Randolph Fish'in, G-adamının hoşuna gidebilecek bir şey bulabilmek için ne söyleyeceğini düşünmesini izliyordu.

"Burada kalamam," dedi Fish sonunda. "Öldürüleceğim."

"Senin için üzülüyorum, gerçekten üzülüyorum," dedi Parker, hiç umurunda olmadığını belli eden bir ses tonuyla. "Yerinde olsam ortalığı ayağa kaldırırdım. Sana saldıranların adını ver. Ben de öyle yapardım."

Balık yemi yutmadı.

"Anlaşma yapmaya hazırım," dedi.

"Öyle mi? Dinle, seni aptal. Artık hiçbir şey için söz veremem. Beni birçok kez moron gibi gösterdin. Vali senin saçmalıklarından bıktı. Dedi ki, aynen aktarıyorum, 'Son sözleri "Çok üzgünüm" olmadığı ve nalları dikmeden önce acı çekmediği sürece bana o psikopat hakkında hiçbir şey söyleme."

"Gardiyanlar beni koruyabilirdi. Korumadılar ve bence bana t u z a k kurdular," diyor Fish.

"Bir saat içinde bir toplantım var," dedi Ron Parker. "Ne istiyorsun ve neyden vazgeçeceksin? Ya gerçekçi ol ya da öl. Artık hangisi olduğu umurumda değil."

"Beni başka bir hapishaneye götürün. Sana tanıdığın dört kızın adını vereceğim. hiçbir şey hakkında. Sana nerede olduklarını

söyleyeceğim." "Geçen sefer de böyle demiştin Randy."

"Son seferinde süpürgeyle mısır sopası yememiştim."

"Bana isimleri ver," dedi Parker.

Balık kıvrandı. "Kalemin var mı?"

Parker telefonuna isimleri yazdı ve "Ne yapabileceğime bakacağım" dedi. Bir koruma çağırdı ve odadan çıkmadan önce arkasını döndü.

Parker seri katile, "Beladan uzak dur," dedi. "Kıçını kolla."

Bölüm 82

YENİ KADIN HAPİSHANESİ birkaç blok ötede, 7. Cadde'deydi. Örnek bir tesisti, ancak Yuki, Lynnette Lagrande'nin Adalet Salonu'nun yedinci katındaki kirli, modası geçmiş ve aşırı kalabalık tesiste özel bir birimde tutulmasını sağladı.

Lynnette orada rahatsız olacak ve belki de dehşete düşecekti, ki bu iyi bir şeydi. Elmas kolyesi ve altmış bin dolarlık arabası olan birinci sınıf öğretmeninin bir gerçeklik kontrolüne ihtiyacı vardı ve Yuki, Lynnette'e tam olarak ne kadar acı çektiğini hecelemeyi planladı.

Yuki'nin çantasında Teğmen Floyd Meserve'nin bir ifadesi vardı. Meserve, Lynnette Lagrande'a aşık olduğunu ama ondan hiç hoşlanmadığını itiraf ediyordu. Onun bir kutu yılan kadar deli olduğunu ve ona bulaştığı için kendisinden nefret ettiğini söyledi. Savcıya yardım etmekten memnun olduğunu ve kendisine karşı herhangi bir suçlama olmadan tüm anlaşılmadan çekip gitmek istediğini söyledi.

Meserve yeminli ifadesinde, elinde kanıt olmadığını ancak Lynnette Lagrande'nin Jennifer Herman'ın ölümünü ayarladığına inanmak için sebepleri olduğunu söyledi.

Meserve, Lynnette'in kendisiyle Jennifer'ı aradan çıkarması konusunda konuştuğunu söyledi. Cinayeti işlemesi için ısrar etmiş ve bunu yapmasına degeceğini söylemişti. Meserve bunu reddedince Lynnette küplere binmiş ve telefonlarına cevap vermemeye başlamış. Jennifer Herman'ın cesedi bulunduktan sonra Meserve'yi arayıp olayla hiçbir ilgisi olmadığını söylemiş, Meserve de onun kendini suçlu hissettiğini düşünmüştü.

Meserve'nin Jennifer Herman'ın ölümü sırasında başka yerde olduğuna dair bir mazereti vardı. Erie, Pennsylvania'da kardeşi Morris ile birlikte kaldığını ve her gün ölmekte olan babalarını ziyaret ettiğini söylemişti. Hikayesi kontrol edildi.

Meserve'nin ifadesi Yuki'nin Lynnette Lagrande hakkında sahip olduğu tek şeydi, ama bundan en iyi şekilde yararlanabilirdi. Meserve bir polisti. Lynnette'in mahkemeye çıkarılmasından sonra, savcılığın kendisine karşı cinayet davasını bir araya getirirken kefaletle serbest bırakılma olasılığı yüksekti. Yuki, geleceğinin bu keskin görüntüsünün Lynnette'i gerçeği söylemesi için şok edeceğini umuyordu.

Yuki sekizinci kattaki savcılık ofisinden bir kat aşağıdaki hapis haneye giden asansöre bindi. Masadaki güvenlik görevlisi Bubbleen Waters'ı tanıyordu ve ona Lynnette Lagrande'ı görmek istediğini söyledi. Sonra Yuki içeride bekledi

adı söylenene kadar yarım saat boyunca dış alana gidip e-posta gönderdi.

Memur Waters, Yuki'ye karanlık bir koridor boyunca eşlik ederek tipik bir apartman banyosu büyüklüğünde bir sorgu odasına götürdü. Masaya oturdu, evrak çantasını açtı ve kapının açılması ve Memur Waters'ın Lynnette Lagrande'ı odaya göstermesi için telefonunu kaldırdı.

Lynnette vahşi görünüyordu. Saçları dümdüzdü, tırnakları ısırılmıştı ve iki gün önce yaptığı göz makyajının kalıntıları gözlerini çevreliyordu.

"Merhaba Lynnette. Bubbleen," dedi Yuki korumaya, "lütfen Bayan Lagrande'nin kelepçelerini çıkarabilir misiniz?"

"Bunu tavsiye etmiyorum, Yuki. İnsanları birkaç kez dürttü." Yuki, "Tamam. Seni anlıyorum. Lynnette, otursana. Nasılsın?"

"Ben iyiyim," dedi Lynnette. "Üç çatlak fahişe ve bir bebek katiliyle aynı odada kalıyorum. Onlara düzgün gramer kullanarak birbirlerine nasıl hakaret edeceklerini öğretiyorum."

Gardiyan odadan çıktı ve Lynnette Lagrande oturdu. Yuki'ye, "Buradan çıkmak için kime üflemem gerekiyor?" dedi.

Bölüm 83

YUKI, "Senin gibi bir kadın gerçekten burada olmamalı Lynnette. Senin de benim de yardıma ihtiyacımız var. Bana Jennifer Herman'ın cinayetini anlat. Ve Lily Herman'ın geçen yıl nerede yaşadığını bilmem gerekiyor."

"Çok şey istemiyorsun, değil mi?"

"Bana gerçeği söylemeni istiyorum."

"Bir şey biliyorsam ve bunu polise söylemediysem, bu beni suç ortağı yapar mı?"

"Belki, ama ben senin yanındayım. Sen bana yardım edersen ben de sana yardım etmeye hazırım."

"Daha belirsiz olabilir misin?"

"Olabilir mi?"

"Tamam, dinle, Yuki. Jennifer'ın ölümüyle hiçbir ilgim yok. Aslında onu severdim."

"Dinliyorum."

Lynnette içini çekti. "Jennifer'la Lily hakkında konuşmak için okula geldiğinde birkaç kez karşılaştım. Lily berbat durumdaydı. İçine kapanıktı. Kaçamak cevaplar veriyordu. Bu konuya hiç giremedik. Jennifer kocası hakkında konuşmak istemiyordu ve ben de onun hakkında konuşmak istemiyordum. Onu çok severdim."

Sanki hatırlamak canını acıtıyormuş gibi başını salladı.

"Muazzam bir muhakeme hatasından bahsediyoruz. Ama her neyse. Floyd Meserve size ne derse desin, Jennifer'ı ben öldürmedim. Ben hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi öldürmedim."

"Floyd, Keith ve onunla buluşmayı senin ayarladığına dair yeminli ifade verecek."

"*Tanıştırmayı* ben yaptım ama Tanrı aşkına, Floyd'un polis olduğunu biliyordum! Keith sürekli Jennifer'ı ortadan kaldırmaktan bahsediyordu. Ben de Keith'e bir hikaye anlattım. Bu iş bitiriciyi tanıdığımı. Vesaire, vesaire. Keith'e "Hayal edebiliyor musun?" dedim. Keith de dedi ki, "Bana adamın adını ver. Bizi bağla." dedi.

"Floyd'a Keith'ten bahsettim ve Floyd, 'Bir kiralık katil rolünü oynayabilirim. Onları yeterince tanıyorum' dedi. Floyd'un Keith'i hapse atacağını ve Jennifer'ın iyi olacağını düşündüm. Anladın mı? Böylece Jennifer, Keith etrafta terör estirmeden kızına ebeveynlik yapabiliirdi.

"Bu yüzden Floyd'un numarasını Keith'e verdim ve aynı zamanda Keith'e

onunla işim bitti. O korkutucu bir adam, Yuki. Sinirlendiğinde daha da korkutucu oluyor. Dediğim gibi, yalnız kalmak için kulübeme gittim. Jennifer ve Lily'nin kaybolduğunu duyduğumda, Floyd'un işi Keith'ten aldığını düşündüm. Ya da Floyd yapmadıysa, belki Keith kendisi yapmıştır. Kendi hayatım için korkuyordum."

"Peki o sırada Lily neredeydi? Biliyor musunuz?"

"Lily'nin nerede olduğunu biliyorum. Hakkımdaki bu aptalca suçlamaları düşürmek için bunu takas edeceğim."

Yuki Lynnette'in söylediklerini düşündü. Kulağa doğru geliyordu ve aslında Floyd Meserve'nin ifadesiyle çelişmiyordu bile.

"Hey," dedi Lynnette. "Seninle konuşuyorum, seni küçük çekik gözlü sürtük. Keith Herman'ı yakalamana yardım edebilirim. Anlaştık mı?"

Bölüm 84

YUKI, "Ne dedin sen?" diye sordu.

Yuki'ye hayatı boyunca hiç çekik gözlü denmemiştir. Annesi Japon'du ama ölümünden önce yirmi beş yıl boyunca Amerikan vatandaşı olmuştur. Babası İtalyan asıllı bir Amerikalıydı, Amerikan ordusunda askeri. Yuki San Francisco'da doğmuştur.

Lynnette Lagrande'ın sadece bir şekil değiştiren değil, aynı zamanda baştan aşağı çirkin bir insan olan bu yeni versiyonu onu şaşırtmıştı.

Lynnette, "Dikkatini ver *dedim*, Yuki" dedi.

Yuki birkaç sert karşılık vermeyi düşündü, ancak yüksek yoldan gitmeye karar verdi. Hakareti görmezden geldi ve Lynnette Lagrande'dan Lily'nin kayboluşu ve bir önceki yılın Mart ayı ile geçen hafta arasında nerede olduğu hakkında ne bildiğini anlatmasını istedi.

Lynnette alametifarikası olan iyi diksiyonu ve grameriyle konuştu ve isimler söyledi. Yuki not defterini kaldırdı ve çantasının kapağını kapattı. "Size geri döneceğim" dedi.

"Ne zaman? Burada ne kadar kalmam gerekiyor?" Lynnette sorgu odasından çıkarken Yuki'nin ardından seslendi.

Yuki koridora çıktı, asansörün yanında insanların üçer üçer yığıldığını gördü ve yangın merdivenlerinden aşağı indi. Üçüncü kata vardığında cinayet masası odasına açılan kapıyı açtı.

Brenda onu gülümseyerek karşıladı ve "Patron içeride" dedi.

Yuki Brenda'ya teşekkür etti, kapıdan hızla geçti ve boğa ağılını geçerek köşedeki ofise ulaştı. Cam kapıyı çaldı ve Teğmen Jackson Brady ayağa kalkarak kapıyı açtı ve Yuki'ye içeri gelmesini söyledi.

"İyi misin?"

Yuki, Brady'nin karşısındaki koltuğa oturdu ve "Bunu duymalısın" dedi.

Brady tüm telefon hatlarını tuşladı, böylece hiçbir arama yapılamadı. "Tüm dikkatim sende," dedi.

"Lynnette Lagrande bana geçen yıl Lily Herman'ı kimin tuttuğunu söyledi ve tam adlarını aldım. Marcia Kohl, kızlık soyadı Kransky, ve Alan Kohl."

Brady isimleri bilinen suçlular veri tabanına yazdı. "Bunlar düşük seviyeli serseriler. Sigorta dolandırıcılığı. Küçük çaplı hırsızlık. Son bilinen

adresi Bolinas'tı" dedi.

"Doğru. Lynnette'e göre, Keith Herman ile bazı sigorta planları yaptılar. Restoranlarda kaymışlar. Trafik ışıkları için yavaşlayan pahalı arabaların önüne düşmüşler. Herman sigorta şirketlerinin peşine düşmüş, kazancı Kohl'larla paylaşmış."

"Tamam, işte başlıyoruz," dedi Brady. "Alan Kohl, sigorta dolandırıcılığı, suçlamalar Ağustos 2007'de düşürüldü. Avukat, Keith Herman."

Yuki, "Bu Keith Herman'ın tam anlamıyla pislik bir ceza savunma avukatı olma yolunda ilerlemesiydi," dedi.

"Peki Lily Herman bu işe nasıl dahil oluyor?"

"Lynnette, Keith'in Kohl'larla Lily'ye bakıcılık yapma konusunda konuştuğunu duyduğunu söylüyor. Çocuğu evden ve Jennifer'dan uzaklaştırmak istediğini tahmin ediyor. Sonra Jennifer çöp torbaları içinde ortaya çıktı ve Keith tutuklandı. Lynnette, Kohl'ların bakıcılık yapmaya devam ettiklerini ve Keith'ten hizmetleri için ücret aldıklarını düşünüyor."

Brady Kohls'un adresinin çıktısını aldı ve Yuki'ye "Geçerli bir nedenimiz var" dedi.

"Evet, var."

"Arthur Nussbaum'dan bir arama emri istemek ister misiniz?"

Bölüm 85

YUKİ, ekip arabasını kullanan Brady'nin yanındaki yolcu koltuğunda oturmuş, telsizden gelen çağrılara cevap veriyor ve dikiz aynasından arkasındaki polis arabalarına hızlı bakışlar atarak kasabadan uzaktaki tarım arazilerine doğru giden dar toprak yolda ilerliyordu.

Sahilin yaklaşık otuz mil kuzeyinde, uzak konumu ve yabancıları uzak tutmak için otoyol işaretlerini kaldırmayı alışkanlık haline getiren münzevi kasaba halkıyla bilinen 1.600 nüfuslu Bolinas'ın hemen dışındaydılar.

Yol ağaçlarla kaplıydı ve ağaçların arkasında çitler ve yüksek çitlerle birbirinden ayrılmış özel mülkler vardı. Brady başını soldan gelen, üzerinde birkaç çöp tenekesi ve kırık dökük bir posta kutusu bulunan bir araba yoluna doğru salladı.

Yuki'ye "İşte bu" dedi. Sonra mikrofonu aldı ve arkasındaki araçlara yavaşlamalarını ve dönüş hazırlanmalarını söyledi.

Yuki öne doğru eğildi ve kol dayanağını kavradı. Keith Herman'a karşı açtığı davanın yüzüne patladığı zamanki kadar hiç aşağılanmamıştı. Daha da kötüsü, hakkındaki suçlamalar düşmüştü ve şimdi masum olduğu varsayılan Keith Herman düşündüğü kadar özgürdü.

Yuki, Keith Herman'ın kızını saklamakla ne ilgisi olduğunu bilmiyordu ama aklına bir fikir gelmişti. Belki Lily babasının karısını öldürdüğünü kanıtlayacak bir şeye tanık olmuş ya da duymuştu. Şanslıysa, Kohl'lar boşlukları doldurabilirdi.

Brady otlarla kaplı araba yolunu döndü ve yokuş yukarı, tepenin yamacına tutunmuş eski bir ahşap evin bulunduğu bir açıklığa doğru sürdü.

Yuki'ye "Burada kal." dedi. O

da, "Evet, doğru." dedi.

"Ciddiyim, Yuki. Ne bulacağımızı bilmiyorum." Arabadan indi.

"Beni izle. Benimle kal," dedi Brady.

Yuki, "Tamam," dedi ve Brady ile dört polisin arkasından otlarla kaplı çimenlik ve kırık dökük yürüme yolundan ön kapıya doğru yürüdü.

Brady kapıyı çalıp anons etti, her iki eylemi de tekrarladı ve ardından ayak seslerinin onlara doğru geldiği duyuldu. Kapı gıcırdayarak açıldı ve elli yaşlarında yakışıklı bir adam, "Ne istiyorsunuz?" dedi.

"Alan Kohl, evinizi aramak için izniniz var. Evde başka kimse var mı?"
Brady sordu.

"Karım, Marcia. Kendisi mutfakta. Bu ne hakkında?" "Lily
Herman hakkında," dedi Brady.

"Lily kim? Kimden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Yuki arama emrini Kohl'a verdi. Sonra o ve polisler eve girdiler. "Hiçbir şeye
dokunmayın. Burayı berbat etmeyin," dedi Alan Kohl. "Sen
Bir şeye ihtiyacın olursa bana sor."

İki yatak odalı eski ev küf kokuyordu ve neredeyse patolojik derecede
düzenliydi. Kutular ve kartonlar duvarlara yığılmıştı, tezgahlar temizdi ve
dolaplar katlanmış çarşafklar ve düzgünce asılmış giysilerle doluydu. Yuki,
Brady üst kata çıkana kadar onunla kaldı ama sonra bir önseziye uyarak ahşap
merdivenlerden inip evin arka tarafındaki yarım bodruma indi.

Bölüm 86

KARANLIK YARIM BODRUMUN alçak bir tavanı, toprak bir zemini, raflarla kaplı üç duvarı ve dördüncü duvara yaslanmış iki kapılı metal bir hizmet dolabı vardı.

Yuki düzgün raflarda aletler görmeyi umarak dolabın kapağını açtı ama dolap boştu. Dolabın arkası, bir tarafında bir kanca ve diğer tarafında menteşeler bulunan boyalı kontrplak bir dikdörtgenle değiştirilmişti. Yuki kontrplak levhanın kancasını çıkardı ve sallayarak açtı.

Tahtanın arkasında hiçbir şey yoktu - gerçekten de havadan başka bir şey yoktu. Yuki ceketinin cebine uzandı ve anahtarlarını çıkardı. Anahtarlığında bir el feneri vardı, oldukça parlak bir LED ışını olan küçük bir el feneri. Işığı dolabın arkasına doğru tuttu ve tepeye oyulmuş, sonsuz gibi görünen bir tünel gördü.

Yuki telefonunu çıkardı ve Brady'yi aradı.

"Bodruma gel," dedi. "Sanırım bir şey buldum."

Delik bir metre yüksekliğinde, bir metre genişliğinde ve el fenerinin ucunu bulamayacağı kadar derindi. Yuki eğildi, dirseklerini yanlarına doğru sıkıca çekti ve tavşan deliğine adım attı.

El fenerinin ışığını takip etti ve yaklaşık on iki metre sonra tünel sola doğru yumuşak bir dönüş yaparak beton bir kanala bağlandı - drenaj borusuna benziyordu. Yuki ışığını doğrulttu ve kanalın sonunda metal bir kapı olduğunu gördü.

Telefonu çaldı. Jackson.

"Ben bodrumdayım. Sen neredesin?" dedi, sesi hem sinirli hem de endişeli çıkıyordu.

"Bir tünel var, Jackson. Hizmet dolabını aç."

Yuki onu beklemesi gerektiğini biliyordu ama yoluna devam etmek zorundaydı. Kanalın sonundaki kapının bir mandalı ve ondan sarkan açık bir asma kilidi vardı. Asma kilidi kaldırdı, yere koydu ve metal geçidi açtı.

Tepedeki havalandırma deliğinden anında bir hava akımı geldi. Yuki elini duvara dayadı ve bir düğmeyi çevirdi. Tepedeki bir armatürden küçük odaya ışık doldu ve odanın her santimetrekaresini aydınlattı.

Hücre 1,5 metreye 1,5 metre boyutlarında, 1,5 metre yüksekliğinde ve çimento duvarlıydı. Dar bir karyolanın üzerinde kaba bir yün battaniye ve ince bir yastık vardı.

duvara yaslanmıştı. Yuki bir köşede üzerinde klozet kapağı olan bir kova, tahta bir sandığın üzerinde küçük bir düz ekran televizyon ve duvarda üzerinde bir gecelik bezinin asılı olduğu bir kanca gördü. Gözleri karşı duvarda bir çocuğun pastel boyayla çizdiği ve üzerinde POKEY BY LILY yazan kedi yavrusuna takıldı.

Yuki döndü. Brady kapı aralığında eğilmiş duruyordu. Hücrenin içine baktı. "Bu da ne böyle?" dedi.

Yuki şaşkınlık ve güvensizlik hissetti. "Lily burada yaşıyordu. Bir yıl boyunca burada yaşadı."

Bölüm 87

MARCIA KOHL kırk yaşlarındaydı ama daha yaşlı görünüyordu. Yuki'ye hem dayak yemiş hem de dövülmüş gibi görünüyordu. Göz teması kurmuyordu. Alt dudağı şişmişti ve sol gözünün altında soluk sarı bir morluk vardı. Avukat istemedi ama kocası yanında olmadan polisle konuşmayı da reddetti. Brady Alan Kohl ile görüşürken bir psikiyatrist tarafından muayene ediliyordu.

Alan Kohl da avukat istememişti.

Yuki tek yönlü camın arkasında durdu ve Brady'nin Kohl ile yaptığı görüşmeyi izledi. Bir saattir devam ediyordu. Kohl kendinden çok emindi, kendine aşırı güveniyordu ve masum olduğunu iddia etmeye devam ederse karakoldan özgür bir adam olarak ayrılacağını düşünüyor gibiydi.

Brady sabırlıydı ve Yuki onun ne kadar sürdüğünü umursamadığını biliyordu. Kohl avukat tutana ya da Brady istediğini elde edene kadar sorgu odasından çıkmayacaktı.

Brady'nin ses tonu rahat, hatta arkadaşçaydı. Alan Kohl'a şöyle diyordu: "Sadece Lily Herman'ı neden kaçırdığınızı anlamak istiyorum. Ona değer verdiğinizi biliyorum ama neden kaçırdınız?"

"Biz kimseyi kaçırmadık," dedi Alan Kohl. "Ve aksini kanıtlayamazsınız."

"Ama Lily Herman'ı evinizde tuttuğunuzu kabul ediyorsunuz. Tünelin sonundaki odada."

"Tamam, evet, evimizde misafirdi."

"Misafir mi? Yani misafir odanız 2 metre karelik bir yeraltı kutusu mu? Küçük bir kızı orada tutmak sorun değil miydi?"

"Mutluydu, sana söylemedi mi? İsteddiği her şeye sahipti." "Jürinin bunu kabul edeceğini sanmıyorum, Alan."

"Keith Herman'dan gelen çeklerin kopyaları var. Haftada 300 dolar."

"Bu neyi kanıtlar?" Brady söyledi.

"Beni kandırmaya mı çalışıyorsun, Komiser? Yoksa aptalı mı oynuyorsunuz? Keith Herman bize çocuğunu güvende tutmamız için para ödüyordu. O güvende, değil mi?"

"Merak ediyorum, bunlar Lily'yi güvende tutmak için yapılan ödemeler miydi yoksa Lily'yi kaçırıp babasından haraç mı alıyordunuz? Sana ödeme yaptığı sürece

polisi aramadı, Lily güvendeydi. Çocuğa bakmakla onu kaçırmak arasında büyük bir fark var. Çocuk kaçırmak ağır bir suçtur. Ölüm cezasıyla birlikte gelir."

Kohl Brady'ye gülümsedi.

"Düşündüğün bu mu, yoksa hâlâ balık mı avlıyorsun? Size söylemiştim. Keith Herman kızını güvende tutmamız için bize para ödedi."

"Tamam, Alan. Sana inanmıyorum. Lily Herman'ı kaçırmaktan tutuklusun."

"Bekle. Keith Herman'dan gelen çeklerin kopyaları bende."

Brady, "Benimle bir yere varmak istiyorsan, Keith Herman'ın karısını öldürdüğüne dair kanıtı ihtiyacım var." dedi.

Alan Kohl, "Neden öyle söylemediniz?" dedi. "Oturun. Kameralar kayıttı kalsın. Size sözde kanıtlarınızı nerede bulabileceğinizi söyleyeceğim ama Marcia ve benim cinayetle hiçbir ilgimiz yok. Yemin ederim."

Kohl Brady ile on beş dakika kadar konuştu, ona bir sürü şey anlattı ve işi bittiğinde Brady, "Ayağa kalk Alan. Ellerini arkaya koy." dedi.

"Ne var? Dur bir dakika. Ne halt ediyorsun sen?"

Brady, Alan Kohl'u ayağa kaldırdı, etrafında döndürdü ve bileklerine kelepçeler geçirdi.

"Alan Kohl, çocuk kaçırma ve reşit olmayan birini tehlikeye atma suçlarından tutuklusunuz."

"Sadece Herman'ın karısına ne yaptığına dair kanıt istediğinizi söylemişsiniz. Elimdeki hepsi bu."

"Bir avukat tut, Alan. Çıldır ve paranın yettiği en iyi avukatı tut."

Bölüm 88

YUKI VE BRADY Bolinas'a geri dönmüşlerdi, otuz millik yol bir saatten fazla sürmüştü çünkü yollar çok virajlı, dar ve karanlıkta yön bulması zordu.

Yuki'nin çantasında bir arama emri vardı, günün ikinci arama emriydi bu. Bir tür kayıt, diye düşündü ama Yargıç Nussbaum soru sormadan hemen imzalamıştı. Keith Herman'ın duruşmasında yaşanan felaketi düzeltmek için en az onun kadar hevesliydi.

Yuki, "Umutlanmaya korkuyorum-" dedi,
"Uğursuzluk getirme, sevgilim."

Brady direksiyonu kırıp ekip arabasını Kohls'un garaj yoluna doğru çevirirken Yuki'nin bir eli Brady'nin kalçasında, diğer eli de ön paneldeydi. Dallar ve çalı çırpı farlara çarparken, araba aşırı büyümüş, engebeli patikayı tırmandı. Köhne evin önünden geçtiler ve yolun sonuna ulaşana kadar üç ya da dört yüz metre daha tırmanmaya devam ettiler.

Brady arabayı frenledi ve tepeye baktı. Oluklu teneke çatılı, yabani otlarla kamufle edilmiş ve kudzu ile büyümüş bir kulübeyi seçebiliyordu.

Brady Yuki'ye, "Bu ayakkabılarla burada yürüyemezsin," dedi.
"Bana bir saniye verin," dedi.

Kapıyı açtı, önce bir ayakkabısını sonra da diğerini çıkardı ve topuklar çıkana kadar kapı çerçevesinin alt kısmına vurdu.

Yeni düz ayakkabılarını giydi.
"Hadi gidelim," dedi.

Brady uzandı, onu kendine doğru çekti ve öptü. Birkaç dakika birbirlerine baktılar, ikisi de gülümsüyordu, sonra otların arasından geçerek yola koyuldular.

Araba tentenin altındaydı ve üzeri bir muşambayla örtülmüştü. Brady örtüyü çekip yere düşürdü.

Yuki, "Aman Tanrım. Siyah karanlıktır."

Keith Herman'ın komşusu Graham Durden'ın Herman'ın evinin önündeki kaldırımında park halinde gördüğü Lexus'tu. Durden, Keith'in Lily Herman'ın cansız bedenini evden çıkardığına ve arabaya koyduğuna tanık olmuştu.

Arka koltukta.

Lily cansız değildi. Uyuşturulmuştu.

"Lily'yi buraya getiren Keith'ti," dedi Yuki Brady'ye. "Buna adam kaçırma demek zor olacak."

"Bekle. Hemen döneceğim."

Yuki arabanın etrafında dolaştı ve Brady geri döndüğünde hâlâ camlara bakıyordu. Eldivenli elinde bir Slim Jim vardı. Aleti sürücü tarafındaki kapının camına doğru kaydırды ve kapının kilidini açtı.

"İşte başlıyoruz," dedi Yuki'ye.

Brady arabanın kapısını açtı, aşağı uzandı, mandalı çekiştirdi ve bagaj açıldı. Yuki'yle birlikte arabanın arkasına doğru gittiler. Brady el fenerini tutuyordu. İçeri baktılar.

"Şunu görüyor musun?" Yuki yedek lastiği işaret etti. Işığını yaklaştırdı.

"İnsan saçı," dedi. "Kan lekeli halı. Ya burası?" Bagajın kenarından bir parça plastik ve keçe çıkardı. "Bu bir Beretta P×4 Storm'a benziyor."

Bölüm 89

BRADY Sotelo'ya park ettikten sonra cadde boyunca Lopez Caddesi'nin köşesine doğru yürüdü. Saat sabahın sekizi civarındaydı ve Forest Hill'in güzel ve lüks mahallesi yeni yeni uyanmaya başlamıştı.

Brady önceden aramış, birkaç şeyi açıklığa kavuşturması gerektiğini söylemiş ve Keith Herman da "Elbette. Neden benimle ofisimde buluşmuyorsun?" demişti.

Brady de "İşe gidiyorum. Sadece üç dakikana ihtiyacım var. Bana çok yardımcı olursun."

Herman'da dengeyi "hayır "dan "evet "e çevirmeye yetecek kadar merak ya da korku vardı.

Brady saatine baktı. Erkenciydi, ki bu çok iyi bir şeydi. Alınlıklı ve siyah panjurlu beyaz kolonyal evin ön basamaklarını çıktı, kapı zilini çaldı, bir süre bekledikten sonra Keith Herman kapıyı açtı. Brady kendini tanıttı ve Herman'ı takip ederek caddeye bakan çalışma odasına girdi.

Herman Brady'ye bir koltuk uzattı ve Brady de onun yanındaki uygun bir sandalyeye oturdu. Herman arkasına yaslandı ve ellerini birbirine kenetledi, dirseklerini sandalyenin kollarına dayadı.

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Teğmen?"

Lily Herman odaya girdi. Kot pantolon, çizgili bir gömlek ve mavi bir hırka giymişti. Babasına buzdolabından biraz meyve suyu alıp alamayacağını sordu. O da alabileceğini söyledi. Dikkatli olmasını. Ve acele etmesini. Dadı birazdan onu okula götürmek için gelecekti. Yanından ayrılırken gözleriyle onu takip etti.

Herman araya girdiği için özür diledi ve Brady'ye sorularına devam etmesini söyledi.

Brady, Herman'ın yirmi yıldır avukatlık yaptığını ve bunun öncesinde de yirmi yıllık bir sokak zekası temeli olduğunu biliyordu. Ceketini omuz kılıfı görünecek şekilde açtı ve "Bay Herman, buraya yalnız geldim çünkü sizinle özel bir konuşma yapmak istiyorum, bakalım bir yerlere varabilecek miyiz, sadece ikimiz?" dedi.

Herman'ın gözleri kısıldı. Brady avukatın ifadesinden bu görüşmenin hızlı ya da kolay olmayacağını anladığını gördü. Belki de bir şantajdan şüphelenmişti.

Brady devam etti, "ADA Yuki Castellano'yu hatırlıyor musun? O ve ben dün gece Bolinas'a gittik."

"Bu doğru mu?" Herman mutfağa doğru bir bakış attı. Lily kendi kendine şarkı söylüyordu.

"Marcia ve Alan Kohl'un evine arama izniyle gittik. Lily'yi tuttukları zindanı bulduk ve ona bakmaları için onları tuttuğunuzu açıkladılar. Şu anda ikisi de gözaltında."

"Onları neyle suçluyorsunuz?"

"Adam kaçırma. Reşit olmayan birini tehlikeye atmak. İfadeleri üzerinde çalışırken birkaç suçlama daha var."

"Anlıyorum," dedi Herman. Brady'ye baktı. Gözlerini Brady'nin silahına indirdi. Tekrar Brady'nin sabit mavi gözlerine kaldırdı. Sonra çalışma odasına geri dönen Lily'ye baktı.

"Baba, sana söylemeyi unuttum. Bu sabah elektrikli diş fırçasını kullandım. Çok eğlenceliydi."

"Aferin kızıma, Lily," dedi Herman. "Bay Brady ile özel olarak konuşmam gerek, tamam mı? Baban birazdan seninle olacak."

Bölüm 90

ÇOCUK babasının yanağına dokundu, sonra mutfığa geri döndü.

Herman, "Eğer söylememi istediğiniz buysa, Lily'yi Kohl'ların kaçırmadığına dair tanıklık yapacağım," dedi.

"Yani çocuğu onlara sen mi getirdin?"

"Şey, evet. Bunu ben yaptım. Bu bir suç değil. Sadece bir gece kalmam gerekiyordu. Sabah geri dönecektim ama beni aldılar-"

"Seni adam kaçırmaktan tutuklamıyorum." "Beni tutuklamak mı?"

"Sizi Jennifer Herman'ı öldürmekten tutukluyorum. Söyleyeceğiniz her şey aleyhinize delil olarak kullanılabilir. Avukatınızı arayabilirsiniz, ancak dediğim gibi, kendinize ve kızıınıza kolaylık sağlamak için ne durumda olduğumuzu size bildirmek istiyorum. Sana benimle gelip ifade vermen için bir şans veriyorum."

"Ne hakkında bir açıklama? Bana karşı hiçbir şey yapamazsın. Alan Kohl'un hakkımda söylediği hiçbir şeye inanma. O bir ezik, bir ... bir ... desperado. O bir şey söyle-"

"Sizi orada durdurayım. Arabanız adli tıp laboratuvarımızda. Karınızın kanı ve saçları bagajda. Geçen yıl aldığınız Beretta da bagajdaydı. Ölen eşinizin kafasından çıkan kurşunla test edildi. Alan Kohl, Lily'yi Marcia ve onunla bıraktığın gece seni bu eve geri götürdüğüne tanıklık edecek.

"Yani batıyorsunuz, Bay Herman. Karınızı nasıl ve nerede öldürdüğünüzü de içeren eksiksiz bir ifade verirseniz, insanları mahkeme masraflarından ve zamanından kurtarmış olursunuz, bu da sizin lehinize sayılır. Bunu anlıyorsunuz, değil mi?"

"Tek kelime etmeyeceğim. Avukatım John Kinsela ile konuşabilirsiniz. Mahkemede görüşürüz."

Mutfakta yere bir şey düştü. Lily, "Uh-oh." dedi.

"Eğer istediğiniz buysa, Bay Herman. Mahkemeye çıktığınız her gün yüzünüz yine medyaya yansıyor. Sadece merak ettim. Kızıınıza bir şey borçlu olduğunuzu düşünmüyor musunuz? Önümüzdeki iki yüz yılı hapiste geçirseniz bile ondan aldıklarınızı geri ödeyemeyeceğinizi düşünmüyor musunuz?"

Herman Brady'ye baktı, bakışlarını sabit tuttu.

Brady ayağa kalktı, kelepçelerini eline aldı ve Herman'a, "Ayağa kalk ve

Hemen ellerini arkana koy, yoksa on saniye içinde yarım düzine polis seni dışarı çıkarmak için buraya gelir."

"Peki ya bir açıklama yaparsam?"

"Folsom'a hapsedilmeni sağlayacağım. Orada güzel bir banliyö var. Annen Lily ile birlikte oraya taşınabilir."

Herman pencereden dışarı bakıyordu, yüzü ifadesizdi, okunmuyordu. Brady önümüzdeki birkaç saniye içinde olacaklar için kendini hazırladı. Kaçamak hareketleri izliyordu. Eğer Herman mutfığa doğru kaçarsa, Brady küçük kızı yakalamadan önce ona ulaşmalıydı. Eğer Herman ona doğru koşarsa, adamı yere sermek zorunda kalacaktı.

Keith Herman ayağa kalktı, arkasını döndü ve kollarını arkasına koydu.

"Bitti," dedi.

Bölüm 91

MACKIE MORALES Richie'ye "Hiç evlenmeyi düşündün mü?" diye sordu.

"Bunun yerine neden sana iş yerinde başıma gelen en komik şeyi anlatmıyorum?" dedi.

Güldü. "Anlıyorum. Tamam. Bana komik hikayeni anlat."

İlk gerçek randevularıydı, Sausalito'da bir Pazar öğle yemeği yedi. Körfezin, Angel Adası'nın ve tabii ki şehrin silüetinin birinci sınıf manzarasına sahip bir iskelenin hemen üzerindeki müthiş eski bir restoran olan Scoma'daydılar.

Mackie gür saçlarını "yandan at kuyruğu" dediği bir şekilde toplamıştı ve altın haçı mavi kazağının V'sinde parlıyordu. Rich gözlerini nereye dikeceğine karar veremedi. Kız tamamen çok sevimliydi.

"Kasabada dört yeni cami açılmıştı ve bizim de etrafta dolaşım imamlarla yakınlık kurmamız, yani toplumla ilişkileri kolaylaştırmamız gerekiyordu" dedi.

Garson siparişleriyle birlikte geldi -soğutulmuş kabuklu deniz ürünleri tabağı, buzlu çay ve taze pişmiş ekmek. Rich ekmek sepetini Morales'e uzattı ve o da bir tane aldı.

"Hikâyene devam et," dedi. Onun hikâyenin iyi olmasını istediğini anlayabiliyordu.

"Tamam. Bir camideyiz ve imamlardan biri bana ve ortağıma gelip olası bir terör tehdidiyle ilgili bazı bilgilere sahip olduğunu söyledi. Bize bilgi vermek istiyor ama orada değil. Çok dikkatli olması gerektiğini söyledi."

"Aman Tanrım," dedi Morales, gözleri onunkilere sabitlenmişti.

"Sabah namazından sonra onunla küçük bir parkta buluşmayı ayarladık ve ben de el konulan bir arabayı kontrol ettim, polis arabasına hiç benzemiyordu."

"Spor araba gibi mi?"

"Aynen öyle. BİR BMW. Kırmızı. Ortağımla birlikte parka gittik ve imam bir bankta oturmuş, cübbesini ve şapkasını giymiş, Kuran okuyordu. Ortağım ona işaret eder gibi el sallıyor, planımız arabayı gölgeye park edip konuşmak. Ama imam bizi görmedi. Böylece ona işaret vermeye çalışarak bloğun etrafında üç kez dönüyoruz ve o bizi görmezden geliyor."

"Humph," dedi Morales. "Bu sinir bozucu olmalı."

"Şimdi, biz dönüp dururken, neredeyse emekli olmuş bir polis siyah-beyaz arabasıyla parka geliyor ve uzak köşedeki ağaçların altına park ediyor. Emekli maaşını almadan önce zamanını dolduruyor. Arabada oturmuş balıkçılık dergilerini okuyor ve ben tüm bu olanları görüyorum."

Elleriyle yengeç bacaklarını kırıyor, kabuklarını bir kâseye koyuyorlardı. "Bir saniye bekle," dedi Morales. Uzandı, bir parça yengeci kırdı. Çenesini.

Rich onun bileğini tuttu, avucunu öptü, elini bıraktı ve hikâyesine devam etti. Mackie renklendi, ona gülümsedi ve o da Mackie'ye gülümsedi.

"Yaşlı adam *Outdoor Life* okuyordu," dedi Richie, "imam onu gördü ve banktan atlayıp kruvazöre doğru koşmaya başladı. Şimdi anlayın, bu çavuşun bu konuda hiçbir şeyden haberi yok. Arkasından kapının açıldığını duyuyor, kafasını çeviriyor ve Orta Doğu kıyafetleri içindeki bu adamın arka koltuğa daldığını görüyor."

Morales başını sallıyor ve peçetesine bakarak gülüyordu.

Rich, "Tüm bunların olduğunu görebiliyoruz ve yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yaşlı adam arabadan fırlıyor, arabasında bir intihar bombacısı olduğunu haykırıyor ve '*Herkes kaçsın*' diyor."

Morales gözlerinde yaşlarla gülüyordu. "Richie, hayır, lütfen."

"Evet, imamı arka koltuktan indirdik ve polisi sakinleştirdik, bilgiyi aldık ve FBI'a teslim ettik. Bize istihbaratın New York'la ilgili olduğunu söylediler ve bu konuda başka bir şey duymadık.

"Madem sordunuz, bu da iş hayatımda başıma gelen en komik şey."

"Güzel hikâye." Morales gözlerini kuruladı, ona baktı ve "Bu çok hoş Rich. Senin için biraz çıldırmaya başladım."

Ona bakmadan duramıyordu. Müsait miydi? Emin değildi. Cindy'den ayrıldıktan sonra bir ilişkiye girmek için çok erkendi ama yine de Morales'ten gerçekten ama gerçekten hoşlanıyordu.

"Benjamin'in bir resmini göreyim." dedi.

Sandalyesinin arkasına asılı olan çantasına uzandı, cüzdanını açtı ve fotoğrafı adama doğru itti.

"Oh, adamım. Çok yakışıklı bir çocuk." "Teşekkür ederim."

"Babası nerede?"

"Yani sana isteyken başıma gelen en komik şeyi anlatmamı mı istiyorsun?" Sırıttı.

"Buraya gel." dedi.

Onu kucakladı, saçları burnunu gıdıkladı, kolu etrafına dolandı

İkisi de hâlâ masada oturuyordu. Adam kızın başının üstünü öptü ve "Derin konulara girmek için zamanımız var" dedi.

"Evet," dedi. "Bunun çok zaman almasını istiyorum."

Richie ona sarıldı, bunun ne kadar iyi hissettirdiğini ve daha fazlası için sabırsızlandığını düşündü.

Bölüm 92

Saint Francis pediatrik onkoloji kanadında bir başka işkence dolu gecenin daha sonuydu. Işık pencerelerden içeri süzülürken Joe ve ben hâlâ iyi bir şeyler olmasını bekliyorduk. Dr. Sebetic ve meslektaşları kızımıza iğneler batırmış, küçük bedenini görüntüleme makinelerinden geçirmiş, sıvılarını laboratuarlara göndermişlerdi ama henüz hiçbir şey sonuçlanmamıştı. Ben iyi bir sorgulayıcıyım ama sağlık personelinin hiçbir şey öğrenemedim.

Ve böylece Julie'yi Saint Francis'e yatırdıktan iki gün sonra, ölüm fermanı hala onun değerli başının üzerinde asılı duruyordu.

O sırada Joe özel hastane odamızda yanımda uyuyordu ve Julie de yatağın bir kol mesafesinde bulunan kuvözünde uyukluyordu.

Telefonum çaldığında ikisi de kıpırdamadı.

Brady, "Nasılsın, Boxer?" dedi.

Aslında "ya'll" dedi, sesi Florida'da geçirdiği yıllardan kalma bir çekiklikle şekerlenmişti.

Ona hala bir haber olmadığını söyledim ve ardından "Bir şeye mi ihtiyacınız var, Teğmen?" diye sordum.

"Biri seninle konuşmak istiyor. İşte bir ipucu. FBI'dan. Çok büyük bir peynir. Cebinde Washington'a giden özel bir hat olduğunu duydum."

Brady beni Parker'ın telefonuna bağladı, ardından Parker'la birkaç tur attık. Daha önce olduğu gibi, Parker bana Randy Fish denen bu dünya çapındaki pislik konusunda ona yardım etmezsem, davanın her zaman yarı kapanmış, yarı çözülmüş olacağını ve ölen kızların kalıntılarının asla aile mezarlıklarına gömülemeyeceğini söyledi.

Emin olmak için bu bir suç olurdu ve beni her zaman etkileyen kısım da

buydu. "Bana verdiği yeni isimleri Kayıp Kişiler'de arattım ve hepsi Fish'in tipleri. Her biri Batı Yakası'nda üniversiteye giden siyah saçlı genç bir kadın. San Francisco'dan bir kız daha var, Debra Andie Lane, 18 yaşında. Onu Fish'le hiç ilişkilendirmemiştik.

onu öldürdü."

"Sana tam olarak nasıl yardım edeceğim Ron? Elinin altında FBI var. Ben orta seviye bir cinayet masası polisiyim. İzinliyim. Ve onun tek yaptığı benimle uğraşmak."

"Balık adam seni soruyor. Her zaman. Seninle konuşuyor.

Sen ortalıkta yokken. Kişiliğimizin gücüyle yardımcı olabilirsiniz. Övgüyü esirgeyerek ve vererek. Artırın, kesin; bu onda işe yarayacaktır."

"Buna inanıyor musun?"

"Evet, eğer dünyada bir şans varsa."

"Bana olan inancınız için teşekkürler ama balık adamla işim bitti. Lütfen.

Bir sonraki emre kadar beni arama listenizden çıkarın."

Parker'a evet, eminim dedim, vedalaştım ve kendimi tekrar yatağa attım.

Joe gözlerini açtı, elini kirli sakalının üzerinde gezdirdi. "Neyi bitirdin?"

Ona söyledim.

Bana doğru yuvarlandı, kolunu belime doladı. "Biraz düşün." "Hayır."

Düşünecek ne vardı ki? Julie'nin yanında kalmalıydım. Bir ölüm kalım kararı verilmesi gerekirse burada olmalıydım.

"Julie'ye en iyi şekilde bakılıyor, Lindsay. Bütün gün burada olacağım ve ikimiz de bütün gece burada olacağız. Bir şey öğrenir öğrenmez seni arayacağım, söz veriyorum. Harekete geçemediğin zaman iyi çalışamıyorsun. Kendini delirtiyorsun ve umarım seni sevdiğimi anlarsın ve bunu mümkün olan en nazik şekilde söylüyorum. Beni de biraz delirtiyorsun."

"Gerçekten mi?"

"Randy Fish çok büyük bir olay ve davayı aklamak için ne yapabiliyorsanız, onu yapmalısınız."

Birkaç dakika fısıltıyla tartıştık ama Joe kayıp kızların ailelerine huzur vermekten bahsedince Ron Parker'ın yaptığı gibi damarıma bastı.

"Bu sefer onu yakalayacaksın," dedi Joe. "Bunu biliyorum."

"Beni bilirsin Joe. Kesinlikle deneyeceğim."

Bölüm 93

CONKLIN ile Bryant'ta, salonun önünde buluştum. Elinde bir ekip arabasının anahtarları ve ayrıca memnuniyetle kabul ettiğim ekstra bir kahve ve çikolatalı brownie vardı.

"Nereye?" diye sordu, sırık gibi gövdesini direksiyonun arkasına katlayarak.

Otoyola çıktığımızda öğlen saatleriydi. Soğuk bir cephe oluşuyordu ve deniz tabakası yol yatağını boydan boya dolduruyordu. Her kıvrımı, dönüşü ve şerit değişimini ezbere biliyordum ve bu yüzden yavaş sürücüler ve sis beni endişelendirmiyordu.

Sadece oraya varmak, Randy Fish'in işini yapmasına izin vermek ve ailemin yanına dönmek istiyordum.

İki saat sonra, donuk bir öğleden sonra güneşinin altında, Atwater cezaevinin kuzey otoparkına park ettik. Conklin ve ben Ron Parker'la ön kapıda buluştuk, sonra bir grup olarak beton merdivenlerden indik, yankılı koridorlardan geçtik, küfürler savuran mahkumların arasından geçtik ve sonunda üç kat pleksiglasın arkasında oturan Randolph Fish'le karşılaştık.

Balık kötü görünüyordu; yara bere içinde, küçük ve kırık. Eğer daha iyi bilmeseydiniz, onun bir serçe kadar tehlikeli olduğunu düşünürdünüz.

"Bana Debra Lane'den bahset," dedim.

Fish, Parker'a, Conklin'e ya da tehditkâr, kaslı gardiyanlara bakmadı.

"Debby Lane," dedi bana, "sevimli bir kızdı, ama içinde hiç mücadele yoktu, Lindsay. Benimle konuşmazdı. Pazarlık etmedi. Ben dayanamayana kadar bağırdı."

Ona bakakaldım. Fish genç kurbanından yakınıırken yüzümün dehşet içinde donup kaldığından eminim.

"Çılgılık çılgılığa bağardı," dedi Fish tekrar. "Ona neredeyse hiç dokunmadım. Dokunmak istedim ama sonunda havasını kestim. Kabul etmeliyim ki kötü bir seçimdi."

Conklin de Fish'e bakıyordu ama yüz ifadesi yoktu. Ancak, katilin görüş alanının dışında, ortağım yumruklarını sıkıyor, kalçalarını yumrukluyordu. Fish'in kurbanlarından geriye kalanlara baktığını, Fish'in aklını başına getirmek için yasadışı bir şey yapmak istediğini biliyordum. Birkaç dişini kırmak. Birkaç kemiği kırmak.

Ben de öyle düşünüyordum zaten.

Fish bana şöyle dedi: "Debby'nin cesedini Pier 96'nın dışındaki bir depoya kilitledim. Daha sonra ondan kurtulacaktım ama sen planlarımı değiştirdin Lindsay. Hatırlıyorsun. Beni sinemanın dışında yakalamıştın. Seninle ilk kez orada tanışmıştık."

"Sana neden inanalım?" Dedim. "Sen iyi bir yalancısın, Randy. Birinci sınıf. Aslında, ne zaman doğruyu söyledin ki?"

"Sana yardım etmek benim çıkarıma, Lindsay. Çünkü bir şey istiyorum ve sana gerçeği söyleyerek bunu elde edeceğim."

"Ne istiyorsun?"

"Değişebileceğimi *kendime* kanıtlamak istiyorum."

Hayatları için yalvarırken pek çok kadının yaptığı gibi onun derin kahverengi gözlerine baktım. Ron Parker'ın bana olan büyülu inancına rağmen, elimde hiçbir koz yoktu. Fish bizi Debra Lane'in cesedine götürecekti. Ya da götürmezdi.

"Gidelim," dedim.

Bölüm 94

Randy Fish'in konvoyunun arkasından geliyorduk, melek yüzlü seri katil ve silahlı korumaları bozuk yolda önümüzde ilerliyordu.

Sağ ön tekerleğimiz Amador Caddesi'ndeki bir çukura çarpıp dişlerimi kırarken ve son sınırlarımı de koparıırken küfür ettim.

Conklin mırıldandı, "Üzgünüm."

Bir termos ön koltuktan ayak boşluğuna yuvarlandı ve ben onu almak için eğildiğimde ortağım direksiyonu kırdı ve kafamı torpido gözünün alt tarafına çarptım.

"Hey!" dedim.

"Yol İsviçre peyniri gibi, Linds. Elimden geleni yapıyorum." "Daha iyisini yap."

Geç oluyordu, saat beşi geçiyordu ve güneş batarken Joe ve Julie ile birlikte olmak için güçlü bir çekim hissediyordum. Dün bu saatlerde Martha'nın köpek bakıcısını kontrol ediyor, ardından Joe ile peynirli makarna yemek için bodrum katındaki kafeteryaya iniyordum.

Kalbim ve ruhum Saint Francis'teydi.

Ama aynı zamanda caddenin aşağısında, hiçliğin eteklerinde bir depoya doğru çekiliyordum. İyi bir yola girdik ve Conklin motoru çalıştırdı. Sağımızda bir işleme tesisinin, solumuzda da bir çimento fabrikasının yanından hızla geçtik. Tam karşımızda, ABD U-Store-It tesisinin girişinde spot ışıklı bir Amerikan bayrağı dalgalanıyordu.

Parker'ın peşinden, kırmızı, beyaz ve mavi renkli açılır kapanır kapılarıyla garaj tipi depolama ünitelerinin sıralandığı asfalt döşeli arsaya doğru sağa döndük. Parker'ın SUV'unun yanında, 23 numara ile işaretlenmiş kırmızı bir birimin önünde fren yaptık.

Arabadan indik ve içinde gardiyanların ve zincirlenmiş Randy Fish'in bulunduğu nakliye aracının kilidinin açılıp indirilmesini izledik.

Parker duvara bir not yapıştırdı, sonra da asma kilidi bir keskiyle kesip kapıyı açtı. Fish başını çevirip beni gördü ve sırtarak, "Selam Lindsay. Burada olman harika. Bu senin için çok büyük bir an olacak."

Ona baktım ama konuşmak için kendime güvenmiyordum. Ona beni iğrendirdiğini, onu bir daha gördüğümde sedyeye bağlanmış, kızlarını öldürdüğü insanlara, son nefesine tanıklık etmeye gelen ebeveynlere bakıyor olmasını umduğumu söyleyebilirdim.

Randy Fish aklımdan geçenleri okumuyordu ya da okuduysa bile ne düşündüğümü umursamıyordu. Heyecanlı ama kontrollü görünüyordu. *Depo Savaşları* dizisinde, açık artırmada terk edilmiş bir üniteyi ucuza alan ve içinde tüm orijinal parçaları yepyeni durumda olan 64 model bir Corvette olduğundan şüphelenen adamlardan biri gibiydi.

Fish'in bakışlarını takip ettim ama gölgelerin içini göremeyecek kadar karanlık olmaya başlamıştı.

Conklin yanımdan ayrıldı, farlarımızı yaktı ve depo ünitesi aydınlandı. Sanki bir alarm çalmış gibi herkes yüzünü dolaba döndü.

Kimse öksürmedi, kıpırdamadı ya da tek kelime etmedi.

Hepimiz Randy Fish'in çılgılık atmayı kesmeyen bir genç kızın cesedini ortaya çıkarmasını bekliyorduk.

Bölüm 95

RANDY FISH zincirlenmiş ellerini önünde birleştirerek öne doğru adım attı ve deponun içindekileri incelerken bakışlarını bir o yana bir bu yana çevirdi.

Yırtık pırtık, seri üretim mobilyalar, iyi kullanılmış bir masa, metal tablalı bir masa, rulo yapılmış bir halı ve her biri yaklaşık on sekiz inç uzunluğunda, on dört inç yüksekliğinde ve genişliğinde yüz kadar karton yığını gördüm. Bir dondurucu, elli beş galonluk bir bidon ya da bir cesedi taşıyacak kadar büyük bir şey göremedim. Halı bile bir insanı gizleyemeyecek kadar inceydi. Çürüme kokusu da almadım.

"Şimdi hatırladım. Bunlardan birinde bir harita var," dedi Randy, çenesiyle kutu yığınının göstererek.

"Harita mı?" Parker söyledi. Sesindeki öfke neredeyse elle tutulur gibiydi. "Debra Lane'i buraya senin koyduğunu söylemiştin."

"Kafam karışmıştı. Kafamın içi tozlu bir tavan arası gibi, Ronnie. Ben 'vücut' diye düşünmüştüm. Şimdi 'harita' diye düşünüyorum."

"Neyin haritası? Nerede bu harita?"

"Şu kartonlar," dedi Fish. "Kitaplarım kutuların içinde ve kızları bıraktığım yerin haritası da kitaplarımdan birinin içinde."

"Hangi karton, hangi kitap olduğunu söylemek için üç saniyen var," dedi Parker. "Yoksa bu geziyi iptal eder ve seni bloktaki en küçük, en karanlık deliğe geri gönderirim. Ayrıcalık yok Fish, buna telefon görüşmesi, otomatlara erişim, posta ve özellikle de *kitap* yok - sefil hayatından geriye ne kaldıysa artık."

Fish, "Benimle tatlı tatlı konuşmanın bir faydası olmaz, Ronnie. Hangi kutu olduğunu *bilmiyorum*. İki yıl komada kaldım, hatırladın mı? Beynimde hasar olabilir. Kutuların üzerindeki etiketlere bakarsam belki aklıma gelir."

Parker, Fish'in arkasına geçti, onu dirseklerinden tutup kaldırdı ve birimin içine doğru sürükledi.

"Daha fazla ışığa ihtiyacım var," diye bağırdı Parker.

Altı ekip arabası ve kruvazör depoya girdi. Conklin onları içeri aldı ve farları Randy Fish'in deposunu gösterecek şekilde yarım daire şeklinde dizdi.

Araba telsizleri cızırdıyor, kapılar açılıp kapanıyor, polisler

emniyet tarihinde olağanüstü bir olay olabilecek bir olayı izlemek için araçlar.

Conklin, Parker ve Fish'i takip ederek dolaba girdi ve masanın üzerindeki bir kutu tencere ve tavayı süpürdü. Sonra kartonları indirmeye, masanın üzerine koymaya ve her birini yırtıp açmaya başladı. Conklin'e katıldım, kitapları çıkardım, ters çevirdim, açtım, salladım, yere attım.

Fish'e baktım. Düşündeki bir konuk gibi görünüyordu, gelişmeleri izlerken hoş bir gülümseme takınmıştı. Şu anda bile polisi ve beni manipüle ettiği hissine kapıldım.

Fish, "Haritayı bir satış fişinin arkasına çizdim, bir kitabın sayfaları arasına koydum," dedi. "Sanırım yaptığım buydu."

İyi bir ritim tutturmuştum; bir kitap açtım, salladım, bıraktım, tekrarladım. Ama Fish'i gözden kaybetmiyordum ve ucuz çam masasına her yaklaştığımda şakağında bir kas seğiriyordu.

Conklin bir karton kitap daha almak için uzandı. "Bekle," dedim ortağıma.

Masaya gittim, elimi masanın üzerine koydum ve Randy Fish'e "Isınıyor muyum?" diye sordum.

"Sıcak kesmez, Lindsay. Sigara içmeye başladığında sana haber veririm."

Masanın çekmecelerini çektim, sağ alttaki hariç hepsi açıldı. O çekmece kilitliydi. Açık çekmeceleri karıştırdım, bir şey bulamadım. Sonra Conklin ekip arabasına gitti. Kısa bir levye getirdi ve kilitli çekmeceyi açtı.

Doğruca o dosya çekmecesine gittim. Eski plaklarla doluydu, ellili ve altmışlı yıllardan kalma şarkılar. Plakları çıkardım, uzun farların ışığında her birine baktım, kılıflarına göz attım, sonra bir kez daha bakması için Conklin'e verdim.

Fish beni izliyordu ve bir melodi mırıldanıyordu, annemin yemek pişirirken ya da bizi arabada götürürken söylediği "eski ama güzel" şarkılardan biri.

Parker, "Kapa çeneni," dedi ve avucunun içiyle Fish'in kafasının arkasına bir yumruk indirdi. Ellerimi çekmecedeki son plağın üzerine koyduğumda Fish ayaklarımın dibine düştü.

Eski 45'lik şarkıcı Johnny Mathis'e aitti. Fish "The Twelfth of Never" şarkısını mırıldanıyordu.

Plak bir kılıfın içindeydi. Plağı çıkardım ve bir kâğıt parçası da onunla birlikte yere düştü. Kâğıda uzandım - arkasında Batı Yakası'nın kabataslak bir haritası olan U- Store-It fişi.

Eğildiğimde Balık Adam'la göz göze geldim. Görebilmesi için haritayı kaldırdım.

"Şimdi sigara mı içiyorum, Randy?"

"Ateş gibisin," dedi Balık Adam.

Bölüm 96

FISH bana hiçbir şey vermemişti ama "The Twelfth of Never" şarkısını mırıldanarak çöplüklerinin haritasının plak kılıfının içinde olduğunu bana bildirmişti.

İçimde bir umut, hatta sevinç pırıltısı hissettim. Güzel, Randy. Değişebileceğini kendine kanıtla.

Ama şimdi Fish gülüyordu. Bizi çarpık zihninde başka bir uçuşa mı çıkarmıştı? Benimle yine dalga mı geçiyordu?

Ona sordum, "Şaka nedir, Randy?"

"Sadece eğleniyorum," dedi. "Biraz gülmek benim için sorun değil, değil mi Lindsay? Bana karşı kötü polisi oynamak zorunda değilsin. Ben senin dostunum."

Parker katili ayağa kaldırdı ve bu konuda pek de nazik davranmadı. Parker mükemmel bir kötü polis olduğu için, 1950'lerin aşk şarkısının Fish için ne anlama geldiğini merak etmekte beni özgür bırakmıştı. "The Twelfth of Never" bir adamın bir kadına olan aşkını anlatıyordu. İlk satırlardan birini hatırladım.

Sana ihtiyacım var sevgilim, güllerin yağmura ihtiyacı olduğu gibi.

Fish gerçek bir insanı mı seviyordu? Yoksa bu psiko-katil bir aşk mıydı? Randy Fish kadınları onlara dokunacak, onlarla konuşacak, onlara sahip olacak son erkek olacak kadar çok mu "seviyordu" ...

Fish'in makbuzun arkasına çizdiği haritayı düzelttim. Conklin arkamdan geldi ve "Şu son saçmalığa bir göz atalım" dedi.

Parker Fish'i üniformalı polislerden birine teslim etti ve bize katıldı. X'leri ve el yazısıyla yazılmış küçük notları inceledik. Cesetlerin atılmış olabileceği önceden bilinmeyen yerleri işaret ediyordum ki açıklanamaz bir şey oldu.

Sanki bir otobüs çarpmış gibi yere savruldu.

Her şey karardı ve sessizleşti ve beynim tek bir düşünceyle titredi: Ne olmuştu? Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm, sürünmeye başladım, sağır ve kör bir şeymişim gibi bir şeylere çarptım.

Birkaç uzun dakika sonra biri kolumu sıktı. Bulanık üniformalı bir polis gördüm. Adı Mooney'di. Ya da Rooney. Emin değildim.

"İyi misiniz, Çavuş?"

Gözlerimin arkasında yıldızlar patlıyordu. Zorlukla nefes alabiliyordum. Öğürüyordum ama bir şekilde "Yaralanan var mı?" diye sormayı başardım.

"Beni görebiliyor musun, Çavuş?"

Mide bulantısıyla savaştım, "Seni görebiliyorum. Seni duyuyorum." dedim.

Conklin ve Parker ayaktaıdı. Conklin yanıma geldi ve "İyi misin? İyi misin, Lindsay?" dedi.

Kolunu tuttum ve ayağa kalktım.

Memur Michael Rooney şöyle diyordu: "Bu bir flaş bombasııdı. Bu üniformalıının pimi çektiğini ve dolaba doğru fırlattığını gördüm. Ona zamanında ulaşamadım."

"Flashbang" sersemletici el bombası için kullanılan tanımlayıcı bir takma addı, bir odada bulunanları bayıltarak atıcıya üstünlük sağlamak için tasarlanmış ölümcül olmayan bir askeri silah. Etkili menzili, çarpma noktasından itibaren beş metrelik bir yarıçaptır ve sersemletme etkisi yalnızca bir veya iki dakika sürer, ancak yine de bir tanesinin bulunduğı bir odada olmak istemezsiniz.

Hâlâ sersemlemiştim ama görebiliyordum.

"Tekrar anlat, en başından," dedim polise.

Rooney, "El bombasını bizden biri ateşledi. Onu tanıımıyordum. Beş altı ya da beş yedi yaşlarında genç bir adamdı."

"Onu tanıımıyor muydun? Polis olduğunu nereden biliyordun?"

"Üniforması vardı. Bir devriye arabası kullanıyordu. El bombasını attıktan sonra Fish'i yakaladı ve yolcu tarafına itti. Sonra da kaçtı."

"Bu bir kaçırılma mıydı?" Parker sordu. "Yoksa bir kaçış mı?" "Söylemesi zor. Balık çok sallantılııdı."

"El bombası ne zaman patladı?" Ben sordum.

"Sadece birkaç dakika oldu," dedi polis. "Araç Amador'un batısına doğru gidiyor. İki aracımız onu takip ediyor."

"Merkezi ara ve bir kanal aç," dedim.

Parker yarım daire şeklindeki farların arasından aracına doğru ilerliyordu. Bizimkine doğru ilerledim. Conklin bana yaslanmam için bir kol verdi.

Anahtarları salladı. "Ben kullanıyorum," dedi.

Bölüm 97

Amerikan bayrağını geçip Amador'a döndüğümüzde, aklımın ücra köşelerine yuvarlanmış olanları bile toparlamıştım.

Örneğin Randy Fish'in neyi bu kadar komik bulduğunu anlamıştım. Biz onun kitap ve plak koleksiyonlarını karıştırırken, arabası onu almaya geliyordu.

SFPD ve FBI ile ilgili çok komik bir şaka.

En can alıcı nokta ise, iğrenç bir seri katil ve serseri bir polisin bizi bulutlu bir gecede, farların önündeki görüş mesafesinin yaklaşık on metre olduğu, yağışın başlayıp yolu kayganlaştırdığı bir şehirde yüksek hızlı bir kovalamacaya götürmesiydi.

Araç telsizinden, belirlenen açık kanalı kullanarak, merkezdeki May Hess'le, ayrıca Çavuş Bob Nardone ve öndeki takip aracındaki Memur Gary Hoffman'la konuşuyordum.

Nardone'nin sesi siren sesleri arasında hoparlörden geliyordu: "Cesar Chavez'den sola dönüyor, altmışla. Plakasını okuyamıyorum."

Nardone ve Hoffman'a doğru ilerliyorduk ve merkezden kaçak polis arabasının önünü kesmek üzere birimler gönderilirken diğer arabalar da bize katıldı. Conklin ve ben Illinois Caddesi Köprüsü üzerinden aşağı yukarı düz bir rota izledik, Cesar Chavez'e kalp durdurucu bir dönüş yaptık, ardından aynı derecede sert bir sağa, 3. Cadde'ye döndük. Üçüncü caddede tramvay raylarına paralel olarak hızla ilerledik ve Lefty O'Doul Köprüsü'nden geçtik.

Köprünün uzak tarafında AT&T Park, Giants'ın sahası vardı ve bu gece bir maç vardı. Neon tabelayı ve sisin içinden parlayan bir dizi yıldız gibi stadyum ışıklarını görebiliyordum. Eğer sirenler çalmasaydı, Giants'ın maçı kazandıran sayı vuruşu duvarı aşip McCovey Cove'a düşerken taraftarların tezahüratlarını duyabilirdim.

Sirenler *çalıyordu* ama Giants'ın kazandığını biliyordum çünkü zafer sarhoşu taraftarlar pırıl pırıl caddede dolaşmaya başlamıştı.

King Caddesi ve Willie Mays Plaza'ya geldiğimizde önüme bakıyordum ve işte o anda, bir anda Randy Fish'in aracında sorun çıktı.

Bir traktör römorku karşı şeritten bize doğru geliyordu.

tren gecenin bir vakti aniden ortaya çıktı. Fish'in arabası hızla ilerliyordu, trafikte savruluyordu ve sürücü direksiyonu hafifçe sola kırdığında büyük tırın boyunu neredeyse geçmişti.

Belki sürücü TIR'dan ne kadar uzakta olduğunu yanlış hesapladı, belki de eli direksiyonda kaydı. Ama sebep her ne olursa olsun, kaçış arabası elli üç metrelik, çift vidalı traktör römorkunun arka tekerleğine çarptı ve tüm gece patladı.

Bölüm 98

Her şeyi gördüm, her saniyesini.

Zaman donmadı. Stop-motion yoktu, sadece haydut ekip arabasının bir canavar kamyonun arka tekerleğine kanat çırpması ve arabanın ön kısmının savrulurak alt takımın altına sürüklenip ezildiği ve parçalandığı korkunç görüntü vardı.

Lastikler silah sesi gibi patladı.

Frenleri gıcırdayan ve iki şeridi birden geçerek arabalara çarpan kamyon durmadan önce tıpkı bir bowling topunun lobutları devirmesi gibi arabalara çarparak dururken, kamyonun arkasından kıvılcım bulutları kaldırmı aydınlattı.

Kaza King Caddesi'ni yakıp kavururken Conklin fren yapıyor ve arabamızın direksiyonunu savrulduğumuz yöne doğru çeviriyordu. Çarpışmaya hazırlanırken, hemen önümüzde neler olduğunu gördüm.

Nardone'nin arabası Mission Deresi'nin kenarındaki korkuluklara çarpmış ve arkasından gelen araba da ona çarpmıştı. Arabamız yana doğru kaydı. Gerçekten çığlık attım mı bilmiyorum ama zihnimin içinde çığlık attığımı söyleyebilirim.

Kızımı, bebeğimi ve onu şimdi bırakamayacağımı düşünüyordum.

Tanrım, şimdi olmaz.

Conklin elinden geleni yapıyordu ama yine de arabamız bir korkuluktan fırladı, Nardone'nin arabasına yandan çarptı ve bir yandan diğer yana sallanarak mide bulandırıcı bir dönüşle ilerlemeye devam etti. Tam devrilme noktasında iki teker üzerinde dengede durduk, sonra merhamet ederek dört noktadan çömeldik.

Richie bembeyaz kesilmişti ve terliyordu. Yaklaşık on dakika içinde ikinci kez "İyi misin?" diye sordu.

"Evet, sen?"

"İyiyim. Vay anasını."

Titreyen, terli elimi tuttu ve sıktı. Ortağımı hiç bu kadar sevmemiştim.

"Harikaydın Richie," dedim, sonra insanların çığlıklarına ve tırın kuyruğunun altında yanan ateşe kulak kabarttım.

Conklin merkezi aradı, ağır teçhizatlı itfaiye araçlarını, alabildiğimiz kadar ambulansı ve mevcut tüm polisleri yolu yayalardan temizlemek ve olay yerini kilitlemek üzere görevlendirdi.

Arabadan fırladım ve kaza yapmış iki devriye arabasından ilkine doğru koştum.

Nardone nefes nefeseydi, sağ ayak bileğinin kırıldığını ve hareket edemediğini söyledi. İkinci arabayı kullanan polis sağ eliyle yüzündeki camları sildi. Sol kolu kötü bir açıyla sarkıyordu. Herkesin kurtulup kurtulmadığını sordu.

"Olduğun yerde kal," dedim ona. "Yardım geliyor."

Willie Mays Plaza'nın her yerinde beyzbol taraftarları vardı; bazıları yaralanmış, inliyor ve ağlıyordu, diğerleri Portwalk'ta dört kişilik bir seyirci grubu oluştıuruyordu, diğerleri de stadyumun önünde aynı şekilde bir seyirci duvarı oluştıuruyordu. Yüzlerce insan zarar görmüştü ve bunların büyük bir kısmı çocuktu.

Benzin kokusu aldım ve bu beni çok korkuttu. Kamyonun caddenin her tarafına savrulma şekli, çarpışmalara karışan araçların sayısı - her yerde gaz olabiliirdi.

Şoför elinde bir yangın söndürücüyle aşağı atladığında büyük kamyona ulaştım. Onu kamyonun arkasına kadar takip ettim ve alevleri püskürtmeye başladı. Elli üç metrelik aracın altındaki arabayı pek göremiyordum ama görebildiğim kadarıyla kıyma makinesine girmiş bir teneke kutuya benziyordu.

"Onu görmedim," diyordu şoför bana, gözyaşları yanaklarından aşağı akarken. "Gürültüyü duyana kadar ne olduğunu anlamadım. Tanrı yardımcım olsun. Lütfen bana kimseyi öldürmediğimi söyle."

Kaçan kruvazörden geriye ne kaldığını görmek, bir mucize eseri birinin kurtulup kurtulmadığını anlamak için kamyonun alt takımının altına eğildim.

Duman gözlerimi yaktı ve sulandırdı. Göz kapaklarımı zorla açtım ve arabanın derisinin kavrulduğunu, tavanının dümdüz olduğunu gördüm. Kimse bundan sağ kurtulamaz diye düşündüm.

Ama sonra arabanın içinden bir inilti geldi.

Ve sonra -inanılmaz ama gerçek- başka bir ses içimi parçaladı. Küçük bir çocuğun feryadıydı.

Bölüm 99

Beyzbol sahasının önündeki yürüyüş yolları ve caddeler cehennemdeki Noel gibi aydınlatılmıştı. Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, ateşler parlıyor, sirenler çalıyor, araba alarmları çalıyor ve yaralı yayalar yardım çığlıkları atıyordu.

Ambulanslar aceleyle kurulan barikatlardan geçip insanları acil servislere taşıırken, Richie ve diğer kolluk kuvvetleri de çevredekileri bariyerlerin arkasına toplayarak firari bir mahkûmun kaza yaptığı yeri sağlam tutmaya çalıştı.

Ama yapamadık.

İtfaiye araçları kamyonu ve sokakları CO2 ve suyla ıslattı ve yollar kapatılmış olmasına rağmen acil durum araçları gelmeye devam etti.

Hidrolik kaldırıcı bir itfaiye aracı büyük kamyonu kaldırırken endişeyle bekledim. Ağır hizmet tipi hidrolik vinçli bir başka itfaiye aracı da ezilmiş ekip arabasına bir kanca taktı ve ağır çelik bir kabloyla onu tırın altından çıkardı.

Arka koltuktaki çocuk üç yaşlarında bir bebektir. Tüm gücüyle çığlık atıyor ve kanlı elleriyle havayı pençeliyordu. Başının yan tarafından daha fazla kan akıyordu. Tanrıya şükür sağlam bir araba koltuğuna bağlanmıştı ve emniyet kemerleri koltuğun arkasından geçirilmişti.

Hayatta kalması bir mucizeden başka bir şey değildi.

Kurtarma görevlileri ekip arabasının arka kapısına Jaws of Life uyguladı ve üç acil yardım görevlisi aynı anda bebeğe ulaştı.

Lynn Colomello'yu tanıyordum, baş sağlık görevlisi.

"Bu çocuğun kimliği var mı?" diye sordu bana.

"Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Onu acile götüreceğim," dedi, "yanında kalacağım ama röntgenler olmadan durumunu tahmin bile edemem. İşte numaram. Beni sonra arayın."

Ambulans bebekle birlikte ayrılmadan önce, arabanın nispeten sağlam olan sürücü tarafındaydım. Kapı sökülüş, açılan hava yastığı düzleştirilmişti. Sürücünün ya baygın ya da ölmüş olduğunu gördüm, başı direksiyon simidinin üzerine düşmüştü.

Parmaklarımı boynuna götürdüm ve nabzını hissettim ama sakal, bıyık ya da kirli sakal hissetmedim. Sürücü gençti, belki de ergenlik çağındaydı, üniformalı bir memurun mavilerini giyiyordu. Hâlâ hayattaydı.

Bu genç adamın Fish'le ve hastaneye yetiştirilen bebekle ne ilgisi vardı?

Fish ön yolcu koltuğundaydı ve kapıya sıkışmıştı. Motor bloğu yangın duvarından fırlamış, yolcu bölmesine girmiş ve Fish'in kucağında yatıyordu.

Görebildiğim kadarıyla bacakları parçalanmıştı. Ayak boşluğunda kan birikiyordu ve gömleğinin içinden kırık kaburgaların geldiğini gördüm. Balık inledi. Bilinci yerindeydi.

Beni gördü, hırıltılı bir nefes aldı ve "Yaşıyor mu?" dedi. Tekrar konuştu. "Lütfen, kurtarın onu," dedi.

Onu kurtarmak mı?

Bölüm 100

KANLA ISLANMIŞ SAÇLARIMI UZAKLAŞTIRDIM ve sürücünün profiline daha yakından baktım - ve bir an için aklımı kaybettiğimi düşündüm.

Tam o sırada Conklin arabanın yanında bana katıldı. "Sürücü başardı mı?" dedi. Yüzümdeki şoka baktı, sonra bakışlarını direksiyona çevirdi. Onu görünce gözleri kocaman oldu.

"Hayır, *hayır*," dedi. "Bu *olamaz*."

Conklin sarsıldı, ellerini kavuşturdu ve duyabileceği her üniformalıya bağırdı. "Onu *dışarı çıkarın*. Bu kadını bu *arabadan* çıkarın."

Bir kurtarma görevlisi hidrolik bir şahmerdan getirdi ve *bam*; gösterge paneli geriye itildi ve Mackie Morales sıkıştığı yerden kurtarıldı. İki adam onu dikkatlice araçtan çıkardı, bir sedyeye kaldırdı ve yüzüne oksijen maskesi taktı.

Çarpışmanın etkisiyle hırpalanmış ve hayata zar zor tutunuyor gibi görünüyordu.

Conklin'e dedim ki, "Arka koltuktaki çocuk. Onun çocuğu olabilir mi?" "Üç yaşında bir çocuğu var. Benjamin. Yaşıyor mu?"

Conklin'e bildiklerimi anlattım. Ortağım korkmuş ve kafası karışmış görünüyordu ve sağlık görevlileri Morales'i yere yatırırken sedyenin etrafında dolanıyordu.

"Mackie. Mackie. Ben Rich."

Hareket etmedi ya da onu tanımadı.

Conklin acil yardım ekibiyle acilen konuştu. "Adı MacKenzie Morales. Güney Bölgesi Cinayet Masası'nda çalışıyor. Yaraları ne kadar kötü? Yaşayacak mı?"

"Onunla git," dedim ortağıma. "Ben Fish'le kalacağım."

Conklin itiraz etmedi.

Ambulansa tırmandı, sedyenin yanına oturdu ve kapılar kapandığında Morales'e bakıyordu. Sirenler çalmaya başladı ve yağmur da yağmaya başladı; yağış, ışıkları aralıklı olarak parlak, yanıp sönen kırmızı halelerle çınlatıyordu.

Ambulans yola çıkarken bir süre izledim. Conklin ve Morales'in birlikte ne yaptıklarını bilmiyordum ama Morales'in neden seri katilin şoförü olduğunu bulabilecek biri varsa o da Rich Conklin'di.

Bölüm 101

Yanıp sönen ışıkların oluşturduğu kaleydoskop, helikopterlerin inip kalkmasıyla başka bir boyut kazandı; sağlık ekipleri yaralıları şehrin içindeki ve dışındaki travma merkezlerine taşıyordu. Medya helikopterleri de gelmişti ve barikatların arkasındaki basınla temasa geçerek radyo dalgaları üzerinden canlı raporlar gönderiyorlardı.

Kaza yapmış ekip arabasının ön camının boş çerçevesine doğru eğildim ve nefret ettiğim ama benim için çok önemli hale gelen bir adama odaklandım. Randy Fish'in kolunda bir serum vardı ama oksijen maskesini itmişti ve nefes almakta çok zorlanıyordu. Ne zaman hava alsa, ölüm takırtısıyla dışarı vermesini bekliyordum.

Ama sorularıma cevap vermeden ölmeyecekti. Bunu kabul edemezdim.

"Randy. Beni duyabiliyor

musun?" "Lin?"

"Evet. Ben Lindsay. Morales senin için kim?"

"Onu seviyorum..." dedi. "Seviyorum..."

Arabanın içine uzandım, omzunu salladım. Alnından, göğsünden, bükülmüş bacaklarından kan geliyordu. Vücudu bir elek gibiydi.

"Benimle kal Randy," dedim ona. "Lütfen benimle kal. Bir dakika içinde seni buradan çıkaracağız. Hey! Randy."

Fish'in ağzından kan fışkırdı. Bir nefes daha aldı. Arabadan uzaklaşıp etrafımdaki kaosa doğru döndüm. Bir itfaiyeci benden bir metre ötede telefonu ile konuşuyordu. Şapkasının kenarından yağmur damlıyordu.

Arabayı göstererek, "İçeride kurtulan biri var," diye bağırdım.

"Biliyorum, Çavuş. İlk önce başaracak olanları çıkarmamız gerekiyordu. Ama onu unutmadım. Jaws şimdi geri geliyor."

İtfaiyeci arabaya geri döndü ve benim yaptığım gibi yüzünü ön cama yasladı. Fish'e dedi ki, "Ben Şef Yardımcısı Robert Wilson. Bana Robbie derler. Sakin olun, efendim. Her şey yoluna girecek."

Bu sözleri daha önce de duymuştum, aynı şekilde söylenmişti. Ve şimdi Robbie denen adamı hatırlıyordum. Onu son gördüğümde çıplaktım ve siyah gökyüzünde etrafımda şimşekler çakıyordu. Bu adam Julie'nin doğumuna yardım etmişti.

"Seni tanımıyor muyum, Çavuş?" dedi bana. "Elbette tanıyorum. Küçük kızın nasıl?"

Göğsüm kabardı. Gözyaşlarım yağmurda fark edilmeden kabardı, döküldü. Tanrım, bugünlerde çok ağlıyordum. İçime attım ve beni etkisiz hale getirmenin eşiğinde olan duygularımı bastırdım.

Elimi Şerif Yardımcısı Wilson'ın koluna koydum ve "Bay Fish çözülmemiş birkaç cinayetin önemli bir tanığı. Onunla konuşmam gerekiyor."

"Hanımefendi, motor kalçasını ve leğen kemiğini ezmiş. Kaburgaları kırılmış, ciğerleri delinmiş. Çok kan kaybetti ve ya kan kaybından ölecek ya da travmatik asfiksi onu öldürecek.

"Şu anda bilinci gidip geliyor, anlıyor musunuz?" Şerif Yardımcısı Wilson dedi ki. "O arabadan ayrılmıyor. Eğer onunla konuşmak istiyorsanız, ona çok az zamanı olduğunu söylemelisiniz. Ben olsam bunu ona hemen söylerdim."

Bölüm 102

Ambulans bir roket gibi havalandı. Sokakta durdum ve bana hiçbir anlam ifade etmeyen şeyi anlamaya çalışarak, toplu iğne büyüklüğüne gelene kadar arka lambalara ve flaşörlere baktım.

Yaz stajyerimiz Mackie Morales neden arka koltukta bebeğiyle birlikte çalıntı bir ekip arabası kullanıyordu? Fish ona bir şekilde ulaşmış mıydı? Onu ya da bebeğini tehdit etmiş miydi?

Bu o olmalı.

Yoksa neden büyük bir geleceği ve küçük bir çocuğu olan parlak bir genç kadın ağır bir suç işlesin ki? Ama Fish onu tehdit ettiyse, bu onu sevdiğini söylemesiyle nasıl bağdaşıyordu?

Marquee'nin altındaki kaldırıma yanaşmış bir arabanın altından ateş fişkırıyordu. SAN FRANCISCO GIANTS'IN EVİ yazan neon tabela çılgınca titriyordu. Hortumlar çıktı, ayaklarıma dolandı ve büyüğü bozan da bu oldu.

Randolph Fish'in büyük V-8'in ağırlığı altında sıkışıp kaldığı bükülmüş devriye arabasına doğru yürüdüm. Arabanın içi, olduğu gibi, çevredeki farlar ve halojen lambalar nedeniyle aydınlıktı. Fish'in hâlâ hava aldığını gördüm ama solunumu sık ve güçlüydü.

Kendimi sürücü koltuğuna attım ve ölmek üzere olan adama, "Randy, ben Lindsay. Nasılsın?" dedim.

Fish gözlerini açtı ve beni görebilmek için yavaşça başını çevirdi.

"Mackie?"

"Şu anda acil servise gidiyor. Ortağım onunla birlikte. Tek bildiğim bu."

Hapishane tulumunun içinden kan sızıyordu. Kucağındaki motor bloğunun ağırlığı ve basıncı büyük olasılıkla bir alt gövde turnikesi görevi görüyor ve Fish'in kanamasını engelliyordu.

"Ben?" diye sordu. "O

hastanede."

Gözyaşları Fish'in gözlerinden fırladı, yanaklarındaki kanla birlikte aktı ve çenesinden düştü. Tanrım. Psikopatların duyguları olmadığını sanırdım. Uzanıp oksijen maskesini çekiştirdim, böylece burnunu ve ağzını kapattı. Düzensiz bir nefes aldı.

Hayatının onu terk ettiğini hissettim. Öleceğini görmek için tıp doktoru olmaya gerek yoktu, tam burada, şu anda.

Onunla sokaktaki sesler arasında konuştum; birbirlerine seslenen adamlar, vinçler ve motorların gürültüsü, yakın ve uzak sirenler.

"Sana bazı sorular sormam

gerekiyor." Başını salladı.

"Mackie senin için kim?"

Maskeyi hareket ettirdim.

"Ben. Bizim. Oğlumuz." İç çekti.

"Senin ve Mackie'nin mi?"

Başını salladı.

Düşüncelerim bir kez daha dağıldı ve onları uyumlu bir düzene sokmak için elimden geleni yaptım.

Eğer Fish yalan söylemiyor ya da hayal kurmuyorsa, Morales'i en az dört yıldır tanıyordu. Mackie Morales o zaman da şimdi de üniversiteli bir kızdı. Koyu renk saçlı, zayıf, kesinlikle onun tipiydi.

Ama onu öldürmek yerine, ona aşık mı olmuştu? Bu doğru muydu? Ve birlikte bir çocukları mı olmuştu? Ve sonra, adam komadayken, kız SFPD'de staj mı yapmıştı?

Eğer tüm bunlar doğruysa, Mackie Morales bir bitkiydi.

Kendini bizim ekibimize, Fish'i indiren ekibe yerleştirmişti.

Fikir aklımdaydı, ama kaygandı ve hiç anlamadığımı daha fazlası olduğunu düşündüm.

Beynine oksijen gidebilsin diye Fish'in maskesini tuttum. O ve Mackie'yi, kaçışın ne kadar zamandır planlandığını ve Fish bir kadını sevebiliyorsa neden bu kadar çok kadını bu kadar acımasızca öldürdüğünü öğrenmek istiyordum.

Ancak Stone Phillips burada değildi ve derinlemesine bir *Dateline* röportajı yapmak için zaman yoktu. Bir sürü adam ve makine arabanın dışında toplandıkça bağırırlar daha da arttı.

Kurtarma ekibi Randolph Fish'i Ford Crown Vicky'nin enkazından çıkarmak için elektrikli aletlerle geri dönmüştü. Motor kaldırıldığında Fish'in tansiyonunun düşmesi ve ölmesi kuvvetle muhtemeldi.

Maskeyi uzaklaştırdım ve dedim ki, "Randy? Sana söylemem gereken önemli bir şey var. Beni dinliyor musun?"

Bölüm 103

RANDY FISH bir çorap kuklasının tüm nişastasına ve canlılığına sahipti. Çenesi köprücük kemiğine dayanmıştı. Elleri motor bloğunun üzerinde gevşek duruyordu. Beni hâlâ duyabiliyor muydu?

"Randy? Benimle misin, dostum?"

Adını birkaç kez söyledim ve sonra bir inilti çıkardı.

"Randy, beni dinle. Sana kötü haber vermek zorunda olduğum için üzgünüm. Yaraların çok ağır. Vücudunun alt kısmı, iç organların ezilmiş. Sana ne söylediğimi anlıyor musun? Yaralarından kurtulman mümkün değil."

Bir nefes aldı, nefes verirken konuştu.

"Doktora ihtiyacım var..."

"Doktorlar size çok az zamanınız olduğunu söylememi istiyorlar."

Bir an geçti ve Fish nefes almadı. Hâlâ hayatta mıydı? Yoksa tünelden aşağı, ışığa doğru mu gitmişti?

"Ben güçlüyüm," dedi.

Ölümlle yüzleşirken, ölmekte olan ya da ölmüş olabilecek sevdiklerini düşünerek şaka yapıyordu. Korkunç kazadan sağ kurtulan küçük çocuk Ben'i düşündüm ve Randy Fish için üzüldüm.

Bu da beni kızdırdı.

Fish, kurbanlarını sakatlayan, işkence eden, tecavüz eden ve öldüren, elinden geldiğince çok acı çektirmekten zevk alan bir cinsel tacizciydi. Asla itiraf etmemiş ve pişmanlığını dile getirmemişti. Pisliğin tekiydi, iğrenç bir psikopattı, en kötülerinden biriydi.

Ama bana güvenmesine, bulunamayan cesetleri nereye sakladığını söylemesine ihtiyacım vardı. Doğru kelimeleri bulmak kolay değildi.

"Bir mucize olabilir, Randy. Kimse pes etmiyor. Ama dürüst olmak gerekirse, muhtemelen sadece birkaç dakikanız kaldı."

Gözlerini kapattı, sonra açtı.

"Seni seven insanlarla iyi geçinmek istiyorsun Randy. Oğlunun o ölen kızların ailelerine yardım ettiğini bilmesini istiyorsun-"

"Sonoma," dedi kalın bir

sesle. "Peki ya Sonoma?"

"Dow off ..."

Dow kapalı mı? Bu da neydi böyle? Akli borsaya mı kaymıştı?

Fish'in başı daha da öne düştü. Bayılıyordu ama kolunu sıktım ve sanırım acı onu kendine getirdi. Bana cevap vermek için çok uğraştı. İnlemelerle noktalanarak bozuk cümlelerle konuştu ve bir şekilde telefonumdaki GPS'i kullanarak, tek kelimelik cevaplar gerektiren sorular sorarak, Fish'in bana bir resim ve bir harita verecek kadar kelimeyi bir araya getirmesini sağlayabildim.

Sonoma'da terk edilmiş bir daktilo fabrikası vardı, Dow Ofis Makineleri. Fish kızları makine atölyesinin arkasındaki ormana atmıştı.

Cesetleri bulunamayan öldürülmüş kızların isimlerini saydım ve her birini başıyla onayladı ama "Sandra Brody" dediğimde başını hayır anlamında salladı ve ardından "Benim değil" dedi.

Bir hafta önce, yaklaşık sekiz kişi kadavra köpekleriyle ormanda iz sürmüş, eski geyik boynuzlarını çıkarmış ve Fish'in temiz havayı koklayabilmesi için umutlarımızı yükseltmiş, sonra da paramparça etmiştik.

O zaman bizimle dalga geçiyordu. Şimdi de benimle uğraşıyor muydu?

"Bana yalan söyleme. O kız hala kayıp. Tam senin tipin. Bize onu öldürdüğünü söylemiştin. Onun cesedini bulmam gerek Randy. Onu bize geri ver. Senden rica ediyorum, lütfen."

Şef Yardımcısı Robbie Wilson ön camın çerçevesinde belirdi. Dedi ki, "Sizi çıkarıyoruz Bay Fish. Canınız yanabilir, bu yüzden kendinizi hazırlayın."

Wilson bana öyle bir baktı ki, "Çavuş, *kendini* hazırla" der gibiydi.

Hidrolik kesiciler yolcu kapısının menteşelerini parçaladı. Ağır eldivenli eller kapıyı çekip çıkardı. Yukarıdan bir kanca geldi ve Wilson onu motor bloğunun altına yerleştirdi.

Ron Parker'ın "Bekle" diye seslendiğini duydum. *Bekle.*"

Sanki bir engelli koşudaymış gibi koşuyor, arabaya doğru dört nala giderken bükülmüş metal engelleri aşıyordu. Hidrolik vinç vınladı. Kanca alınıp beş yüz kiloluk çelik yükselmeye başladığında metal tıngırdadı.

Fish'in yüzü acıyla gerildi. Bana baktı ve "Seni seviyorum. Mackie." Ve sonra öldü.

Olay olduğunda Parker enkazın hemen dışındaydı. Nefes nefese kalmış, öne doğru eğilmiş, elleri dizlerinin üzerindeydi.

"Ona başka sorularım da vardı."

"Üzgünüm," dedim ona. "Cehenneme giden hızlı trene bindi." "Kahretsin. Ona iyi yolculuklar dileyemedim," dedi.

Parmaklarımı Fish'in göz kapaklarının üzerine koydum ve kapattım. Bu hayatta gördüğü son kişi bendim. Artık bana bakmasını istemiyordum.

Randolph Fish ile işim bitmişti. Bitti.

Bölüm 104

RICH CONKLIN, kaygan caddelerde Metropolitan Hastanesi'ne doğru hızla ilerleyen ambulansın arka koltuğuna yerleşti. Gözlerini duvara fırlatılmış gibi duran Mackie Morales'ten ayırmıyordu.

Hava yastıkları saatte yaklaşık yüz mil hızla açılmaktadır ve Mackie hava yastığının tam darbesini almıştır. Ayrıca çarpışma sırasında ve sonrasında araba 3. Cadde boyunca sürüklenirken savrulmuştur.

Çığlık çığlığa siren sesleri arasında seyahat etmelerine, ambulansın sarsılmasına ve trafikte savrulmasına rağmen bilinci yerine gelmemiştir.

Şu anda C-Spine tasmayıyla hareketsiz hale getirilmiş ve başını, boynunu ve omurgasını korumak için uzun bir tahtaya bağlanmıştı. Beyin hasarı, iç kanama, kırık kemikler olabilirdi; bunların hepsi mümkündü.

Conklin uzanıp onun elini sıktı ama yanıt alamadı. Ona sarılmak, iyi olacağını söylemek ve bir şekilde bunun doğru olmasını sağlamak istiyordu.

Ama Mackie için endişelenirken bile, katilin kaçış arabasını neden onun kullandığına dair kafası tamamen karışmıştı. Depoya ses bombası atmış mıydı? Fish'i arabaya bindiren polis o muydu?

Yolcu koltuğu mu? Bunu neden yapsın

ki? Morales hakkında bilmediği şey neydi?

Ambulans Valencia'da sert bir sağa döndü, 26. Sokak'ta keskin bir sola döndü ve Metro'nun ambulans bölümüne girdi. Araç fren yaparak durduğu anda sağlık görevlileri arka kapıları açmışlardı. Rich aşağı atladı ve Mackie'nin sedyesini acil servise taşırken sağlık görevlileriyle birlikte koştu.

Acil servis gürültülü ve doluydu. Çok araçlı kazanın kurbanları perdeli kabinlerde tedavi ediliyordu ve ölüm tehlikesi olmayanlar tekerlekli sandalyelerde ve sedyelerde yer bulabildikleri her yere park edilmişlerdi.

Mackie, tahtanın üzerinde, travma odasındaki bir muayene masasına kaldırıldı.

Sağlık personeli içeri doluşarak hasarı tespit etmeye başladı.

Görevli doktor kırk yaşlarında, zayıf ve becerikliydi. Adı Emily Bruno'ydu ve Conklin'le bunun gibi durumlarda pek çok kez karşılaşmışlardı.

Bruno Conklin'e, "Hastanın adı ne? Ona ne oldu?"

Tıbbi geçmişi hakkında bir şey biliyor musunuz?"

Conklin, "Bu MacKenzie Morales, yirmi altı yaşında, bekâr bir anne ve tıbbi geçmişini bilmiyorum. Arabayı top sahasının dışındaki TIR'a sürmüş. Şu ana kadar iki ölü var. Onunla konuşmam lazım."

Dr. Bruno yüksek sesle, bıkkın bir şekilde iç çekti.

"Tamam, ne yapacağını biliyorsun Conklin. Geri çekil. Telefonunu kapat. Kimsenin yoluna çıkma."

Conklin, "Anlaşıldı." dedi.

Hemşireler Mackie hâlâ tahtaya bağlıyken mavi polis üniformasını kesip çıkarırken, solunum yolunu ve nefes alıp almadığını kontrol edip başını muayene ederken masadan yaklaşık bir metre geride durdu.

Conklin kadının gövdesindeki büyük morlukları, kollarındaki ve göğsündeki kızgın sıyrıkları, omzundan beline kadar uzanan emniyet kemeri çürüğünü gördü.

Dr. Bruno Mackie'nin gözlerinden birine bir ışık tuttu ve "Beyin sarsıntısı," dedi ama Morales doktorun elini savuşturup gözlerini kendi açığında sözlerinin geri kalanı kayboldu.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Bir araba kazası geçirmişsin," dedi Bruno. "Hatırlıyor musun?"

Conklin bu anının Mackie'nin gözlerini aydınlattığını gördü. Ve sonra bu düşüncenin etkisi ona bir anda geldi. Yukarı doğru kıpırdandı ve oturmaya çalıştı, tahtaya bağlı olduğu için bunu yapması tamamen imkânsızdı.

"*Bebeğim* nerede?" diye bağırdı.

Conklin yanına gitti ve "Mackie, Ben iyi. Onu gördüm. İyileşecek."

Onu tanıdı mı? "Mackie, ben

Richie. Benim."

"Oh, lanet olsun," dedi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bölüm 105

CONKLIN yüzündeki şoku atmaya çalıştı. Mackie vahşi görünüyordu. Ciddi bir travma geçirmişti. Belki de onu gerçekten tanımıyordu.

Tekrar söyledi. "Mackie, benim. Richie. Conklin." "Randy nerede?"

Randy nerede? Cinsel tacizci mi? Cinayete meyilli manyak? O Randy mi?
Hemşireler onu yatıştırmaya, kalbini dinlemeye, hava vermeye çalışırken bile Morales oldukça tedirgindi, kendini bağlarından kurtarmaya çalışıyordu. ve sivilar.

"Oh, *Tanrım*," diye bağırdı. "Her şey acıyor. Acı için bana bir şey ver."

Conklin araya girip, "Emily, onu bir yere götürmeden, ona bir şey vermeden önce iki dakikaya ihtiyacım var," dediğinde Dr. Bruno, "Tomografilere ihtiyacım var, derhal," diye bağıırıyordu.

"Bana ne soruyorsun, Conklin? Altın saati boşa harcamayacağız." "İki dakika istiyorum. Bu kadın bu gece acil servisinizi doldurdu. Biz de morgda cesetler var. Fırsatım varken onunla konuşmalıyım."

Dr. Bruno, "Radyolojiyi aramak için odadan çıkıyorum. Döndüğümde işiniz bitmiş olacak."

Conklin ağlamakta olan Morales'in yanına döndü, sesi gırtlaktan geliyordu, tanınmaz haldeydi. "Aman Tanrım, aman Tanrım. Beni söndürün, lütfen, bana bir şey verin."

"Mackie," dedi Conklin. "Konuş benimle."

"Şaka yapıyorsun," diye bağırdı. "Canım çok yanıyor. Beni söndürmelerini söyle."

"O arabayı neden kullanıyordun?"

"Neden? Çünkü Randy'yi kaçıırıyordum. Bunu anlamıyor musun, seni moron? Ben ile kaçıyorduk. Sonunda bizim zamanımız gelmişti."

Conklin öfkesini bastırdı. Bu kızıdan hoşlanıyordu, gerçekten hoşlanıyordu ama belli ki onu tanımıyordu. Onun hakkında düşündüğü her neyse, olmasını istediği şeyin bir yansımasıydı.

Onun bileğini yakaladı. Sanki demir bir bilekliğin içine sıkışmış gibiydi.

"Ölmek istemiyorum," dedi.

"Fazla zamanımız yok, Mackie."

"Oh, hayır, oh, hayır."

"Şimdi konuş benimle. Randy Fish ile bağlantın nedir?"

"Lanet olsun sana. Ölüm beyanını mı istiyorsun, Richie? İşte bütün enchilada. O Whole Foods kadını ben öldürdüm. Harriet Adams."

"Tekrar söyler misin?"

"Evet, tramvay şoförünü de ben öldürdüm, tamam mı? *Ben öldürdüm*. Çok heyecanlıydı, inan bana."

Conklin'in saçmalık ölçeri çalışıyordu. Başka birinin hayal ettiği bir cinayeti işlemek imkânsızdı. Mackie hayal görüyordu. Sarsılmıştı ve muhtemelen beyninde kanama vardı.

Tavanın köşesine baktı. Video kameranın üzerindeki kırmızı ışığı gördü. Kayıt yapıyordu.

Mackie tiz bir acı çığlığı attı.

Conklin bir sandalye çekerek kadının başının hemen yanına oturdu. "Sana inanmamı sağla," dedi. "Çünkü bana anlattıklarını anlamak çok zor."

"O zaman *dinle*. Profesörle röportajını izledim. Notlarını ben yazdım, hatırladın mı?"

Öfkeli ifadesi çöktü. Ona yalvardı, "Richie, uyuşturucuya ihtiyacım var. Canım çok yanıyor."

Muayene masasında bir hemşire vardı.

"Seni sedyeye yatıracağız canım. Çok dikkatli olacağız."

Conklin başını salladı ve "Bir dakika daha. Bir dakikaya daha ihtiyacımız var."

Hemşireden uzaklaşıp Morales'e döndü. "Kimi koruyorsun Mackie?"

Yüzü tekrar değişti, kaşları çatıldı ve sonra güldü. Daha büyük bir köpekle karşılaşan küçük bir köpeğin havlamasına benziyordu; histerikti, içinde kesinlikle neşe yoktu.

Dedi ki, "Birini koruduğumu sanırdın, seni pislik. Beni hafife aldınız, Müfettiş. Profesör Judd ile yaptığınız röportajları izledim, sonra hayallerini gerçekleştirdikten sonra akvaryuma gittim ve onu vurdum.

"Videoya bak. Şu lanet videoya bak. İçinde ben varım. Beyzbol şapkasıyla. O kasete birlikte baktık ve sen noktaları birleştiremedin. Ne güldüm ama. Ne gülüyorsun? Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Oh. Beni anlamıyorsun, değil mi? Hiç anlamadın. Seninle oynuyordum, Richie. Bunu Randy için yaptım ve o benimle gurur duyuyor. Şimdi bana uyuşturucu getir. Huzur içinde ölmek istiyorum."

Conklin ayağa kalktı, Mackie'nin bileğini sedyeye bağladı ve "MacKenzie Morales, cinayetten tutuklusun-" dedi.

Dedi ki, "Bana haklarımı okumadınız. Söylediklerimi kullanamazsınız."

"Bana ölüm beyanını verdin ve hepsi diske kaydedildi.

Ama umarım ölmezsin, Mackie. Bu kadar kolay kurtulmamalısın.
Kurtulmamalısın."

Bölüm 106

Onkoloji bölümündeki yatağımızda uyuyordum ki, Dr. Sebetic'i çağıran gür bir ses, beni hoyratça uyandıran bir geri bildirim çığılığıyla son buldu. İnledim, Joe'ya uzandım ama orada değildi.

Yuvarlandım ve bebeğin kuvözünün artık başucumuzda olmadığını gördüm. O boş yeri görmek beni katıksız, kalbimi durduran, kör edici bir dehşete düşürdü.

Ben uyurken ne olmuştu? Bebeğim neredeydi?

Joe odamızın kapısından girdiğinde ayağa kalkmıştım. Üzerinde bir tişört, şort ve kâğıttan terlikler vardı ve elinde iki kap kahve tutuyordu.

"Hey. Senin için bir şeyim var," dedi. "Duş almak istiyorsan, şimdi git. On beş dakika içinde Dr. Sebetic ile bir toplantımız var."

"Julie nerede?"

"Bebek odasında. Git hadi. Üzerine biraz su sıçrat."

Sıcak spreyn altındaki küçük kabinde kıpırdamadan durdum, suyun üzerimde çalışmasına izin verdim. Bebek kuvözdeydi. Dr. Sebetic ile görüşecektik ve bize olumlu ya da olumsuz bir karar verecekti. Ve o ne derse, onunla başa çıkacaktık.

Yine de ihtimaller hoşuma gitmiyordu.

Joe duşun kapısına vurdu.

"Gidelim, Lindsay. Doktoru bekletmek istemeyiz."

Yemek peçetesi büyüklüğünde bir havluyla kurulandım, sonra dünkü dumanlı kot pantolonumu ve Joe'nun temiz tişörtlerinden birini giydim. Eğer kâğıt ayakkabılar Joe için yeterince iyiye, benim için de yeterince iyiydi. Bir paket açtım ve onları giydim.

Dişlerimi ve saçlarımı fırçaladıktan sonra odamıza çıktım, kahvemi uzun bir yudumda içtim ve kocama "Hazır mısın?" diye sordum.

"Hayır," dedi. "Ben değilim."

Birbirimizin kollarına girdik ve sıkıca sarıldık. Kocamdan güç aldım ve Tanrı'dan onun yaşamasına izin vermesini diledim. Joe başını omzuma bıraktı ve ben de elimi saçlarına koydum.

Sonra Joe beni bıraktı. "Geç kaldık," dedi.

Bölüm 107

DR. SEBETIC kırk yaşlarındaydı, boyu 1.80, kilosu 170 civarındaydı, kızıl saçlıydı, siyah çerçeveli gözlükleri vardı ve laboratuvar önlüğüyle birlikte spor yeşil ekose bir kravat takıyordu. Onunla her karşılaştığımızda dikkati dağılmış gibi görünüyordu ama o seçkin bir hematolog ve onkologdu ve önemli olan da buydu.

Ofisine girdiğimizde doktor başını kaldırdı, merhaba dedi ve bize masasının karşısındaki sandalyeleri teklif etti. Koridora seslendi, "Hemşire Kathy, lütfen Kız Bebek Molinari'yi getirin."

Hemşire "Hemen geliyorum doktor" diye seslendi ve bebeğimizle birlikte odaya girdi. Julie bir battaniyeye sarılmıştı, pembe bir çorap başlığı takmıştı ve yumruklarını sallıyordu.

Hemşire Kathy, "İyi bir kahvaltı yaptı," dedi.

Ayağa kalktım, Julie'yi hemşireden aldım, ona teşekkür ettim ve tekrar oturdum. Sonra Joe'nun onu öpebilmesi için bebeği kaldırdım, geri götürdüm, yanağından öptüm, gözyaşlarını yüzünden sildim ve onu kollarıma aldım.

"Evet," dedi Dr. Sebetic, Joe ile benim aramdaki boşluğa bakarak. "Haberlerim var."

Gözlüklerini çıkardı, bir mendille parlattı, sonra da burun kemeri üzerinde düzeltti.

"Test sonuçları geldi ve kan hücrelerinin görünümü normale dönüyor. Buna poliklonal lenfositler deniyor ve iyi huylu, geçici, kendi kendini sınırlayan bir hastalık-"

"Tanrı aşkına, Doktor," dedi Joe. "İngilizce lütfen."

"Özür dilerim. Başka bir şekilde söyleyeyim. Julie'de anormal lenfositler vardı ve bu teşhis birçok deneyimli uzmanın ayağının kaydığı bir muz kabuğudur.

"Gördüğünüz gibi, mononükleozdaki kan hücreleri tıpkı lenfomadakilere benziyor."

Ben görmedim.

Dedim ki, "Mononükleoz mu? Öpüşme hastalığı mı?"

"Aynen öyle. Steril bir doğumhaneniz yoktu, değil mi? Dediğim gibi, iki lama bakabilirsiniz ve biri malign lenfoma, diğeri mononükleoz olabilir ve ikisini birbirinden ayıramazsınız. Birçok patolog

yanlış karar."

Onu takip ettiğimi sanıyordum ama umut etmekten korkuyordum. Çocuğuma ve aklıma tutundum, iki kaydırağı hayal ettim, doktorların muz kabuklarının üzerinde kaydığını hayal ettim.

Dr. Sebetic, "Sonuç olarak Julie kendi kendine iyileşiyor" dedi.

"Tehlikeyi atlattı mı?" Ben sordum. "Yaşayacak mı?"

"Tamamen sağlıklı ve on dğme kadar sevimli. zgnm ama beş dakika önce şangay'la bir telekonferans yapmam gerekiyor. Hemşire Kathy, Julie'yi Saint Francis'ten çıkarmanıza yardımcı olmaktan mutluluk duyacaktır."

Bölüm 108

Oh, adamım, evim güzel evim hakkında konuş.

Hastaneden ayrıldıktan yarım saat sonra Joe, Julie ve ben güvenli ve neşeli bir şekilde Lake Street'teki yuvamıza dönmüştük.

Joe kamerayı beş saniyelik bir gecikmeye aldı, televizyon konsoluna yerleştirdi ve odanın öbür ucundaki büyük deri kanepeye koşup beni ve Julie'yi kollarının arasına aldı.

İkimiz de sırttık, bunda yapmacık bir şey yoktu. Ayın üzerinde bir zamandı. Aşırı mutluluk böyle bir şeydi.

Deklanşöre bastıktan sonra Joe hızla fotoğraf makinesine geri döndü ve tekrar ayarladı, kızlarının yanına döndü ve bu kez Julie objektife baktığında güldü.

"Bunu gördün mü?" Joe'ya çok yüksek sesle bağırdım. "Kuş için gülümsemesini gördün mü?"

"Bu nedir?" Joe onun sol yanağını göstererek, "Bu ne?" dedi. "Bu bir gamze mi?"

Baban kim?" dedi, kendi gamzelerini göstererek.

Daha fazla fotoğraf çektik, çılgınlar gibi güldük ve sonra bebeği yatırıp telefonlara sarıldık.

Kız kardeşimi ve Kadın Cinayet Kulübü'nün diğer üç üyesini aradım. Conklin'i ve sonra da Patron dediğim iki adamı, Brady ve Jacobi'yi aradım. Son olarak da köpek bakıcımız Karen'ı aradım ve Julie'nin büyük tüylü kız kardeşini akşam yemeği için zamanında eve getirmesini istedim.

Joe, kıyıdan kıyıya, hepsinin adı Molinari olan insanlarla seri telefon görüşmeleri yaptı. Bağırma ve dans etmeyi bırakmaya hazır olduğumuzda yatmaya gittik.

Yan odadaki bebeği uyandırmamak için sessizce seviştik ve o kadar tatlıydı ki gözyaşım kalsaydı ağlayabilirdim.

Derin bir uyku çektim ve gülerek uyandım. Joe mırıldandı, "Bana fıkrayı anlat."

"Bir at bara girer. Barmen, 'Neden suratın asık?' diye sorar." Joe güldü.

"Başın dönüyor," dedi.

"Öyle mi? Bir hamburger ve bir patates kızartması bara girer. Barmen der ki

."

"Burada yemek servisi yapmıyoruz." "Fındık."

"Seni sevdiğimi biliyorsun sarışın."

Koridoru geçti ve bebekle döndü. Ağlamadı, bu çok şaşırtıcı bir şeydi, alışmaya bayılacağım bir şeydi. Yanağını babasının omzuna koydu ve o da sırtını okşadı.

"Beni sevdiğini biliyorum Joe," dedim. "Ama bir 'ama' mı duyuyorum?" "Senin üzerinde sinek yok, tatlım. Bir iş teklifi aldım. İş başkentte."

Patlamak istedim. Fısıltıyla bağırdım, "Hayır, yapamazsın. Hayır Joe, kesinlikle olmaz."

"Çok para için. Oldukça iyi bir ev almaya yetecek kadar."

"Aman Tanrım."

"Ama."

"Ama *ne*?" Ona sordum.

"Geri çevirdim."

"Gerçekten mi?"

"Bunu düşünmeme bile gerek yoktu. Sevgililerimi, parti kızlarımı bırakamazdım."

Bölüm 109

CINDY THOMAS, Farmer'ın cesedi morgdan kaybolduğundan beri Faye Farmer gizemine kafayı takmıştı ve kariyerinin en iyi hikâyelerinden biri ona verilmişti.

Gerçek: Faye Farmer öldürülmüştü.

Gerçek: Farmer'ın nişanlısı, 49ers yıldızı Jeff Kennedy tek şüpheliydi ve aynı zamanda bir çıkmaz sokaktı. Ona karşı hiçbir kanıt yoktu.

Gerçek: Farmer'ın katilini yakalayabilecek adli kanıtlar cesediyle birlikte, muhtemelen sonsuza dek ortadan kaybolmuştu.

Diğer gerçekler: Polis olayla ilgilenmiyordu ama halk ve basın hâlâ katilin kimliğini öğrenmek istiyordu.

Cindy uyanık olduğu her anı söylentilerin peşine düşmek, Faye Farmer'ın dostları ve düşmanlarıyla röportaj yapmak için kullanmış ve bu sayede *Chronicle*'ın yazılı basında ve internette öne çıkan manşeti haline gelmişti.

Bu fırsat paha biçilemezdi ama karanlık ve yalnız gecede Cindy huzur içinde değildi. Richie'yle konuşmalarını defalarca tekrarlardı ve mantık yürütmeyi bıraktığında Richie'nin haklı olduğunu ve her şeyi berbat ettiğini anladı.

Onu ihmal etmiş, işine öncelik vermiş ve şimdi bile sevdiği mükemmel adamı kaybetmenin acısını örtmek için işini kullanıyordu.

Cindy onun kendisini aramasını beklemişti ve bunu yapmayacağı belli olunca da onu aramıştı.

Ve şimdi buradaydı.

Richie, kırmızı kiremit çatılı ve balkonları demir parmaklıklı, iki katlı, Akdeniz tarzı eski yapılardan oluşan Marina Motel'de kalıyordu. Saat 20:15'te Cindy motelin otoparkına girdi, arabasını bir kamyonet ile bir steysin vagonun arasındaki bir yere yanaştırdı ve kontağı kapattı.

İkinci kata baktı, odayı seçti, perdelerin arasından Richie'nin silüetini gördü. Arabasından inip dış merdivenlerden çıktı, 208 numaralı odaya giden patika boyunca yürürken kalbi küt küt atıyordu ve kapıyı çaldı.

Richie, "Hey," diye seslendi, kapıya geldi ve açtı. Belinde bir havlu vardı ve saçları ıslaktı. Sarı ışık onu arkadan aydınlatıyordu.

banyodan geliyor.

İyi görünüyordu.

"İçeri gel, içeri gel." dedi.

Uzaktan kumandayı televizyona doğrulttu ve sesi kapattı.

"Merhaba Rich," dedi.

Adamın ona merhaba öpücüğü vereceğini düşündü ama adam "Otursana. Bana bir saniye ver, tamam mı?"

Cindy sade, temiz mobilyalara ve Richie'nin masa sandalyesinin üzerine örtülmüş tanıdık kıyafetlerine baktı. Richie giysilerini sandalyeden çekip banyoya girdi ve kapıyı kapattı. Bu Cindy'ye birlikte yaşadıkları, birbirlerinin önünde giyinip soyundukları, ne mütevazı ne de çekingen hissettikleri günleri, haftaları ve ayları hatırlattı.

Artık her şey değişmişti.

Cindy kumandayı masadan alıp sesi yükseltti, top sahasının dışındaki kazanın tekrarını izledi, sonra Richie odaya geri döndüğünde sesi tekrar kısıtı. Giyinik ve yalınayaktı.

Yatağın ucuna oturdu. Onun yüzünde şefkat gördüğünü düşündü. Onun kendisini özlediği kadar kendisinin de onu özlemiş olması gerektiğini biliyordu. Gerçek bir şey yaşamışlardı. Ve bunun bitmediğini biliyordu.

"Bu kazayla ilgili haberleri gördün mü? Çok vahşiceydi."

"Seni özlüyorum, Richie."

Adam ona baktı, gözleri yumuşacıktı ve kadın onun "Ben de seni özledim" diyeceğini sandı.

Ama kalktı, şifonyerden birkaç çorap aldı, onları yatağa geri getirdi ve oturdu. Ona hâlâ kızgındı. Olan buydu.

"Terapiye başladım, Richie. Biraz yardım almam gerektiğini düşündüm. Terapistimin adı Mary. Çok iyi biri. Acaba sen de gelip onu görebilir misin? Benimle birlikte."

Bir duraklama oldu; belki sadece birkaç saniye sürdü ama sonsuzmuş gibi geldi.

Rich, "Sanmıyorum, Cindy." dedi.

Cindy hasta hissetti. Soğuk ve hasta. "Bunu çözüp çözemeyeceğimizi görmek istemiyor musun?"

Richie ayağa kalktı, elini uzatıp onu ayağa kaldırdı, kollarının arasına aldı ve ona sarıldı.

"Cindy, seni sevmediğimden değil." dedi.

"Sevmiyordum deme. Öyle söyleme."

"Cin, aramızdaki sorun terapiyle düzeltilemez. Seni istediğin şeyden fedakarlık etmeye zorlamak istemiyorum. Ben de bir aile için hayallerimden vazgeçmek istemiyorum.

"Özür dilerim," dedi kadın onu itip kakarken, ondan uzaklaşırken ve ağlamaya başlarken. "Bu şekilde sonuçlandığı için üzgünüm."

Bölüm 110

Susie's Café'nin arka odasında, pencerenin yanındaki kabindeydik. Cuma gecesi mutlu saatlerdi ve "bizim yerimiz" duvarlara kadar doluydu. Konuşmak neredeyse imkansızdı ama Cindy, Claire, Yuki ve benim birbirimizle iletişim kurmaya gerçekten ihtiyacımız vardı ve bu yüzden gürültünün üzerine bağırarak ve ellerimizle çılgınca hareketler yaptık.

Bardaki yaşlı bir adam bir sürahi musluk göndermişti, bu yüzden sanırım insan içine çıkacak kadar iyi görünüyorduk, ama Cindy yıkılmıştı, Claire depresyondaydı, hala ateş çukuru gibi kokuyordum ve yirmi dört saattir uyumamıştım.

Yuki ise üç dileği kabul edilmiş gibi görünüyordu: dünya barışı, sonsuz gençlik ve sonsuz aşk. Kız mutluydu. Ve meyveli margaritalarını çok seviyor.

Şu anda konuşma çubuğu Cindy'deydi.

"Bana Richie'nin buraya gelmeyeceğini söyle, tamam mı? Bana söz ver," dedi.

Kızlar Susie'lere son gittiklerinde Rich partiyi basmış, ardından da Cindy'yle ayrılmışlardı. O zamandan beri Cindy pişmanlık ve umutla yaşıyordu. Şimdi de bize Marina Motel'de Richie'yle yaşadığı korkunç karşılaşmayı anlatıyor ve aralarında geçen diyalogu kelimesi kelimesine aktarıyordu.

Sanki odada onunla birlikteymişim, Richie'nin çoraplarını giymesini, sonra ona sarılıp her şeyin bittiğini söylemesini izliyormuşum gibi hissettim. Tüm bu süre boyunca Richie'nin yataklarında olmasını, ona kendisinin de üzgün olduğunu ve artık endişelenmemesini söylemesini dilemişti.

Claire kolunu Cindy'nin etrafına doladı ve Cindy onun kollarında ağladı. Cindy'nin daha önce toplum içinde ağladığını hiç görmemiştim ve onu böyle acı içinde görmek beni öldürdü.

Lorraine elinde dev bir tabak Buffalo kanadıyla masamızda belirdi, kanatları önümüze koydu ve elini Cindy'nin omzuna koydu.

Dedi ki, "Kanatların muhtemelen zamanına değmeyen bir adamı aklından çıkaracağını sanmıyorum, Cindy, ama gerçek şu ki çok lezzetliler. Ve müesseseden."

Cindy gözyaşlarının arasından gülümsedi ve Lorraine gittikten sonra Cindy, "Başka biri konuşabilir mi? Lütfen?" dedi.

Claire kolunu Cindy'ye doladı ve bize Dr. Morse'un beceriksiz ellerinde uğradığı son hakareti anlattı. Faye Farmer'ın cesedinin bulunmasıyla ilgili doğru dürüst bir ipucu bulabilirse bir yıl boyunca çikolatayı bırakacağını ısrarla söyledi.

Bir süre kayıp ceset konusunu tartıştık, sonra Yuki söz alarak Bolinas'a yaptığımız yolculuktan övgüyle bahsetti, Brady'nin Keith Herman'ı nasıl yakaladığını ve o muazzam pisliği sokaktan kurtarmanın ne kadar harika bir duygu olduğunu anlattı.

Claire, "Lynnette Lagrande'ı anladığımı sanmıyorum. Jennifer Herman'ın yoldan çekilmesini istedi mi, istemedi mi?"

Yuki omuz silkti ve şöyle dedi: "Deliliği nasıl anlayabilirsin? O kadınla çok zaman geçirdim, o yüzden tamamen deli olduğunu söylediğimde bana güven. Ama hikayesine göre Jennifer'a karşı hiçbir şeyi yoktu. Keith'i seviyordu ve birkaç yıl boyunca oyalandıktan sonra bunu aşmıştı ama aynı zamanda hala kızgındı. Ve Keith'in bunu ödemesini istiyordu."

"Bitti ama yine de intikam mı istiyor?" dedim.

"Evet," dedi Yuki. "O da öyle diyor. Keith için yeni polis sevgilisiyle bir buluşma ayarlamış, Keith'in kiralık katil tuttuğu için tutuklanacağını umuyormuş. Ama Keith polisi polis yaptı."

"Yani Jennifer'ı kendisi çıkarmaya mı karar verdi?" Claire söyledi.

"Doğru. Cinayetle boşanma. Keith'e göre, karısının Lily ile birlikte olmasını istememiş. O bir psikopat ama küçük kızını seviyor."

Julie'yi düşündüm ve Claire'e baktım. O da küçük kızı Ruby Rose'u düşünüyor olmalıydı.

Eski bir şarkıdan bir mısra söyledim: "Küçük kızlar için cennete şükürler olsun." Kupamı kaldırdım ve Claire'inkiyle tokuşturdum.

Claire ciddiyetle, "Ve büyük kızlar da. Her geçen gün daha da büyüyorlar."

Cindy kahkahayı bastı ve birasını kaldırdı. Yuki ikinci karpuzlu margaritasından kalanları kaldırdı ve masanın karşısındaki bardaklara dokunduk.

Yuki, "Bize" dedi.

Hep bir ağızdan ve hissederek söyledik. "Bize."

EPILOG

PROFESYONEL FUTBOL İÇİN KÖTÜ BİR GÜN

Bölüm 111

O sabah sekizde, Conklin'in karşısındaki masamda çalışıyordum ki Brenda boğa ağılının uzak tarafından bana seslendi.

"Çavuş, Nevada'daki bir şeriften gelen bir ihbar var. Aramak ister misin?"

Brady bina dışındaydı, bu yüzden yetki bendeydi.

"Transfer et," dedim.

Telefon konsolumdaki ışık yanıp söndü. Ahizeyi kaldırdım, düğmeye dokundum ve ağızlığa adımlı ve rütbemi söyledim.

Hattın diğer ucundaki adam, White Pine County, Nevada şerif departmanından Çavuş Cosmo Rinker olduğunu söyledi.

"Çavuş, burada iki DB var ve onları arıyor olabilirsiniz." dedi.

"Bu nasıl?" Dedim ki.

"Rinker, "Olan şu ki, bu UFO grubu birkaç hafta önce ufukta parlak bir ışık gördü ve bunun küçük yeşil türden yakın bir karşılaşma olduğunu düşündü. Ama oraya vardıklarında, tamamen yanmış bir araç olduğu ortaya çıktı."

Yakılan bir aracın bizimle ne ilgisi olduğunu merak ettim. Ama çavuş bana kancayı takmıştı ve adam hikayeyi kendi yöntemiyle anlatmayı seviyordu.

"Otoyol devriyesi bizi aradıktan sonra, bu yanmış Escalade'in içinde ne olduğunu gördük. Arka kargo bölümünde iki cesedin külleri vardı, ikisi de kadındı."

İki kadın cesedini kaybetmiştik; bu affedilemez bir trajedi, San Francisco emniyet teşkilatı için bir utanç ve çok iyi bir arkadaşım için çok kötü bir darbeydi.

"Dinliyorum, Çavuş. Lütfen devam edin."

"Elbette, elbette; oraya geliyorum. Kadınlardan birinin kafasından girip diğer tarafından çıkan bir kurşun vardı. Diğer dışının de kafasına bir kurşun isabet etmiş ama kurşun parçalanmış ve adli açıdan değersiz. Ama laboratuvarımız ilk kadının dişlerinde bir şey buldu ve bu yüzden sizi aradım."

"Kurbanın adı ne?"

"Aradığınız Faye Farmer, ME'nizin ofisinden çalındı. Diğer kurbanın kimliğini belirleyemiyoruz."

Richie'ye bir anlık mesaj yazarken Rinker hâlâ konuşuyordu. FAYE FARMER BULUNDU. Bilgisayarına gönderdim. O da cevap yazdı !!!!!?????

"Çavuş Rinker, iki ceset şimdi nerede?" diye sordum.

"Las Vegas'taki adli tabiplikler. Ama bence çok yakında bizi Ely'de görmeye gelmelisiniz. Sanırım faille ilgili bir ipucumuz var."

"Kahveyi koy, Çavuş. Hemen geliyoruz," dedim.

Bölüm 112

Conklin, Claire ve benim Las Vegas'taki McCarran Havaalanı'na varmamız dört saat sürdü. Sonra kiralık bir arabayla dört saatlik bir yolculuktan sonra, elli mil kuzeyde, çöle doğru uzanan küçük bir yol üzerinde, hiçbir yere benzemeyen bir yere vardık.

White Pine County şerifinin barakaları beyaz alüminyum kaplıydı, yola bakan bir dizi küçük penceresi ve ön tarafında şöyle bir tabelası vardı

KAMU GÜVENLİĞİ Binası.

Park ettik, kızgın güneşe çıktık ve çalılığın en uzak ucundaki mavi tepeleri ve üzerimizdeki sonsuz açık gökyüzünü görebilmek için gözlerimizi ellerimizle koruduk.

Birkaç dakika sonra cam kapılardan geçtik, resepsiyon görevlisine kendimizi tanıttık, ardından ten rengi üniformalı sırık gibi bir adam iç kapıyı açana kadar karanlık resepsiyon odasında bekledik.

"Hepinizi görmek güzel," dedi. "Geri gelin."

Rinker'ın ofisi tepedeki floresan lambayla aydınlatılmıştı. Dosya dolapları kapısını çevreliyordu ve şapkası sandalyesinin hemen arkasındaki boynuzlardan oluşan bir askıya asılıydı. Üç kafadarın polis üniforması giymiş çerçeveli bir resmi ve duvarlarda bir düzine plaket vardı.

Rinker'ın masasının etrafındaki koltuklara oturduk ve tanışma faslından sonra çavuş bilgisayarında bir dosya açtı ve monitörü çevirdi.

"Herkes görebiliyor mu?"

Yanan Escalade'in arka koltukta kırmızı bir frizbiye benzeyen yakın çekim de dahil olmak üzere her yönden fotoğraflarına baktık. Bu kırmızı disk bir zamanlar beş galonluk plastik bir gaz konteyneriydi ve muhtemelen yangının çıkış noktasıydı.

Daha sonra Rinker bize yanmış arabanın arka tarafındaki kargo bölümünün iç kısmının görüntülerini gösterdi. Kriko ve yedek lastiğin kalıntılarının yanı sıra, itfaiyecilerin çıtır yaratıklar olarak adlandırdığı noktaya kadar kömürleşmiş iki ceset vardı.

Rinker, "Adli tabibimiz cesetleri çıkardı. Genelde cesetleri çıkardığınızda altlarında halı ya da yanmayan bir şey - belki giysiler - olur. Ama bu yangın uzun ve sıcaktı. Elimizde sadece kül ve bu resimde görebileceğiniz birkaç metal parçası kaldı.

"Şimdi, bunlar ME'den gelen raporlar."

Kayıtları Claire'e uzattı, o da ne aradığını bildiği için formlara göz gezdirdi.

"Jane Doe 91, ölüm nedeni, kafaya kurşun," dedi. "Ölüm şekli, cinayet. Objelerin fotoğrafını tekrar görebilir miyim?"

Rinker onu yukarı çekti ve Claire aradığını görene kadar yanmış çöpleri inceledi.

"Bu toka bir silah kemerine ait gibi görünüyor. Sadece tahmin yürütüyorum ama aksi kanıtlanana kadar bu kimliği belirsiz kişinin Tracey Pendleton olduğunu düşünüyorum, hâlâ kayıp ve kendisinden haber alınamıyor."

Claire, adli tabibin 91 numaralı Jane Doe'nun otopsi raporunu yere bıraktı ve ikinci raporu aldı.

"Faye Farmer, ölüm nedeni, başından vurulma. Uh-oh. İşte ilginç bir şey."

Claire bana baktı. "Faye Farmer hamileydi."

Bölüm 113

Kurbanların cesetlerinin San Francisco'ya geri getirilecek olması beni çok memnun etti. Bu, Faye Farmer'ın cesedinin kaçırılması ve ME'nin gece güvenlik görevlisinin gizemli bir şekilde ortadan kaybolmasının yarattığı pis kokuyu biraz olsun ortadan kaldırdı.

Ama bu yeterli değildi.

Claire de dahil olmak üzere hepimiz Faye Farmer ve Tracey Pendleton için adaleti sağlamaktan sorumluyduk ve bu da katillerini bulmak ve onu cinayetle suçlamak için yeterli kanıt toplamak anlamına geliyordu.

Açıkça görülüyor ki, ciddi şekilde engelliydik.

Bir zamanlar Pendleton ve Farmer'ın cesetlerinde bulunan adli kanıtlar, o zamandan beri bin derecelik benzin yakıtlı alevler içinde yok olmuştu. Faye Farmer'ın doğmamış çocuğu cinayetin sebebinin ortaya çıkarabilirdi ama ceninin kalıntılarından canlı DNA elde edilip edilemeyeceğini öğrenmemiz için haftalar geçmesi gerekecekti.

Conklin, "Çavuş Rinker, tetikçiyle ilgili ipucu da neyin nesi?" dedi.

"Elimde berbat kalitede bir video kaset var. Başka ne var ki, değil mi?"

Çavuş bilgisayarında tuşlara basarken bize Ely'nin küçük bir kasaba olduğunu, bir kafe, birkaç Batı tarzı tuğla vitrin, Frosty Stand adında bir şey ve otoyol ile alışveriş merkezinin kesiştiği yerde bulunan Stagecoach adında bir benzin istasyonu dışında pek bir şey olmadığını söyledi.

"Stagecoach Gaseteria tipik bir benzin ve gıda marketidir-üç pompa ve hazır sandviçler. Ama şöyle bir şey var," diyor Rinker. "Yaklaşık yüz mil boyunca buradaki birkaç benzin istasyonundan biri.

"İşte geldik."

Rinker görüntüleri oynatmak için faresine tıkladı.

Berbat kalitede olduğu söylenen video grenliydi. Yine de, otoyoldan çıkıp pompanın yanına park ettiğinde siyah Escalade'i karıştırmak mümkün değildi.

Rinker, "Bakın, plakadaki iki numarayı seçebiliyorum ama bunlar Ohio plakası. Yaklaşık üç ay önce bir arabadan çalınmış."

Sürücünün Escalade'den inişini, arka cebinden cüzdanını çıkarışını ve muhtemelen ödeme yapmak üzere benzin istasyonuna girişini izledik. Kameranın açısı bize kafasının arkasını gösterdi.

Bu kısmi görüntüden kim olduğunu anladığımdan oldukça emindim, ama bu kesin bir teşhis sayılmazdı.

Conklin, "Dükkanın içinden görüntü var mı?" diye sordu.

Rinker, "Olabilirdi ama kamera bozuktu. İşte bu. Şimdi bakın, dükkandan çıkıyor. Şimdi de elini kaldırıp sokağa park etmiş bu adama el sallıyor."

Yol kenarına çekilmiş gümüş renkli bir Audi'nin yanında duran iri yarı bir adam, kameranın menziline ancak girebildi.

"Bu Cal Sandler," dedim. "Niners'ta bu adamla birlikte oynuyor."

Parmağımı uzattım ve şu anda beş galonluk kırmızı bir benzin bidonunu doldurmakta olan Jeff Kennedy'nin hayalet görüntüsüne sapladım. Bu sefer Kennedy'nin yüzünü seçebiliyordum.

Herkesin yapabileceğini düşünmüştüm.

Kennedy benzin bidonunu Escalade'in arka koltuğuna koydu, direksiyona geçti ve arabadan indi. Audi'yi kullanan arkadaşı da hemen arkasından hareket etti.

Claire, "Orospu çocukları o kadınları öldürüyor. Masum bir insanın öldürülmesi, masum bir insanın öldürülmesini örtbas etmek için yapıldı. Midemi bulandırıyor."

"Üç cinayet," dedim. "Bebek üç eder."

Bölüm 114

PAZAR akşamıydı ve küvette düşüncelerimle baş başaydım.

Avukat George Fenn ve onun süperstar müvekkili, eski futbol kahramanı Jeff Kennedy ile yaptığım toplantıdan yeni dönmüştüm.

İkisi de bizim küçük görüşme odamızda, sadece birkaç hafta önce Fenn & Tarbox'ın olağanüstü konferans salonunda oldukları kadar özgüvenli görünmüyorlardı.

Bugün, Fenn blustered.

Kennedy kimseyi vurmadığını, benzin istasyonu videosundaki adamın kendisi olmadığını ve karakterine hakaret edildiği gerekçesiyle belediyeye dava açacağını söyledi.

İyi denemeydi ama satış olmadı. Kennedy'nin elinde benzin bidonu, Escalade ve kendini idamdan kurtarmak isteyen sağlam bir tanık vardı - Jeff Kennedy'nin en yakın arkadaşı ve suç ortağı Cal Sandler.

Profesyonel futbol için kötü bir gündü. Ama polis olmak için iyi bir gündü.

Joe, Julie ve Martha'yı banyoya getirdiğinde küvete daha fazla sıcak su dolduruyordum. Sıkı bir uyum vardı. Joe klozetin kapağına oturdu ve küçük kızımızı dizinde zıplattı. Bana yeniden ısıtılmış lazanya isteyip istemediğimi ya da dışarıda yemek isteyip istemediğimi sordu.

"Kolay bir tane," dedim. "Lütfen makarnayı patlat."

Martha burnunu küvete soktu ve Joe gülerек onu çekene kadar banyo suyunu yaladı.

Hafta sonunun bu son birkaç saatinin tadını çıkarmak, onları içime çekmek istedim.

Telefon çaldığında cevap vermedim.

Arayan her kimse sabaha kadar bekleyebilirdi. Ama Joe arayanın kimliğine baktı, telefonu açtı ve "Selam Richie," dedi.

"Onu arayacağımı söyle," dedim.

Joe bana, "Bekleyeceğini söyledi," dedi.

Lüks banyomdan çıktım, üzerime bir bornoz geçirdim ve Joe'dan telefonu aldım.

"Görevde değilim,
Richie." "Bunu duymak
istiyorsun."

Sesinde onu başından savmamamı söyleyen bir şey vardı. Sesi yorgun, şokta ya da sadece ipin ucunu kaçırmış gibi geliyordu. Ne olursa olsun

Aramasının nedeni ortağım için çok önemliydi. "O zaman bana söyleyen iyi olur," dedim.

"Bu... bu..." dedi.

Sanki ağlayacakmış gibi sesi çatallaştı. "Rich. Neyin var?"

"Bu Morales," dedi. "Kendini hastaneden dışarı attı. Kaçtı."

Teşekkür

Bu kitabın yazımı sırasında zamanlarını ve uzmanlıklarını esirgemeyen bu üst düzey profesyonellere şükranlarımızı sunarız: Dr. Humphrey Germaniuk, Trumbull County, Ohio Adli Tabibi; Stamford, Connecticut polis departmanından Yüzbaşı Richard Conklin; New York City, New York'tan avukat Philip R. Hoffman; ve Robert A. Wilson, MD.

Andrea Spooner'a da hayatının deneyimini paylaştığı için teşekkür ederiz.

Her zaman olduğu gibi, mükemmel araştırmacılarımız Ingrid Taylar ve Lynn Colomello'ya ve her şeyi bir arada tutan Mary Jordan'a minnettarız.

We support

National
Literacy
Trust

Okuryazarlık yoluyla hayatları değiştiren bağımsız bir hayır kurumu olan National Literacy Trust'ı desteklemekten gurur duyuyorum.

Birleşik Krallık'ta milyonlarca insanın okuma ve yazma konusunda sıkıntı yaşadığını biliyor muydunuz? Bu, çocukların okulda başarılı olma ihtimalinin ve kendine güvenen ve mutlu gençler olma ihtimalinin daha düşük olduğu anlamına gelir. Okuryazarlık zorlukları, yetişkin yaşamları boyunca fırsatlarını sınırlandıracaktır.

National Literacy Trust, herkesin kendi potansiyelini ve nihayetinde ulusun potansiyelini gerçekleştirmek için ihtiyaç duyduğu okuma, yazma, konuşma ve dinleme becerilerine sahip olma hakkına sahip olduğuna tutkuyla inanmaktadır.

Kendi oğlum okumaktan hoşlanmazdı, bu nedenle çocuk kitapları yazmaya başladım - zevk için okumak çocukları bir kitabı ellerine almaya teşvik etmenin önemli bir yoludur. National Literacy Trust, insanları okumaya teşvik etmek ve okuryazarlık seviyelerini yükseltmeye yardımcı olmak için heyecan verici girişimler sunmaya kendini adanmıştır. Yaptıkları harika işler hakkında daha fazla bilgi edinmek için www.literacytrust.org.uk adresindeki web sitelerini



ziyaret edebilirsiniz.

James Patterson

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı şartlar ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasası tarafından kesinlikle izin verilmedikçe kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralanamamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanamamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular buna göre yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

Sürüm 1.0

Epub ISBN 9781448108527

www.randomhouse.co.uk

Century tarafından

yayınlanmıştır, 2013 2 4 6 8

10 9 7 5 3 1

Telif Hakkı © James Patterson, 2013

James Patterson, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür

Bu roman bir kurgu eseridir. İsimler ve karakterler yazarın hayal gücünün ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap, yayıncının önceden izni olmaksızın ve bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya uygulanmaksızın, yayınlandığı cilt veya kapak biçiminden başka bir biçimde ödünç verilmemesi, yeniden satılmaması, kiralanamaması veya başka bir şekilde dağıtılmaması koşuluyla satılmaktadır.

İlk olarak 2013 yılında Century tarafından
Büyük Britanya'da yayımlandı
Random House, 20 Vauxhall Bridge Road,
Londra SW1V 2SA

www.randomhouse.co.uk

The Random House Group Limited bünyesindeki şirketlerin adresleri şunlar olabilir

şu adreste bulunabilir:

www.randomhouse.co.uk/offices.htm The Random

House Group Limited Reg. No. 954009

Bu kitap için bir CIP katalog kaydı British Library'den temin edilebilir

Ciltli ISBN 9781780890296

Ticari ciltlessiz ISBN 9781780890302



İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.